

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 154

V Legislatura

Any 2002

Sessió plenària
celebrada el dia 28 de novembre de 2002
(Segona i darrera reunió)

Presidència de l'Excel·lent Senyor
José Cholbi Diego

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 5 minuts)

Compareixença del president del Consell, Molt Honorable Senyor José Luis Olivas Martínez, per a respondre les preguntes d'interès general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris. Pàgina 5.685.

Pregunta que formula el senyor Alejandro Font de Mora Turón, síndic del Grup Parlamentari Popular, sobre si el trasvassament de l'Ebre, autoritzat per la Llei 10/2001, de 5 de juliol, del Pla hidrològic nacional és la solució definitiva al dèficit hídric de la Comunitat Valenciana.

Pregunta que formula el senyor Joaquim Puig i Ferrer, síndic del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, sobre per què el govern valencià vol privatitzar la Radiotelevisió Valenciana.

Pregunta que formula el senyor Joan Ribó i Canut, síndic del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià, sobre quins són els motius pels quals el govern valencià va a adquirir l'Hospital de la Ribera.

Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Governació i Administració Local sobre el Projecte de llei de protecció civil i gestió d'emergències de la Generalitat Valenciana (BOCV número 177). Continuació. Pàgina 5.690.

Intervencions dels diputats Joan Antoni Oltra i Soler (GP d'Esquerra Unida del País Valencià) i Juan Antonio Rodríguez Marín (GP Popular), de la diputada Josefa Andrés Barea (GP Socialista-Progressistes) i dels diputats José Rafael Díez Cuquerella (GP Popular) i Andrés Perelló Rodríguez (GP Socialista-Progressistes).

Votació de totalitat: s'aprova per 41 vots a favor i 32 vots en contra.

Intervencions, per a explicació de vot, dels diputats Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt) i Joan Antoni Oltra i Soler (GP d'Esquerra Unida del País Valencià), de la diputada Josefa Andrés Barea (GP Socialista-Progressistes) i del diputat José Rafael Díez Cuquerella (GP Popular).

Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Educació i Cultura sobre el Projecte de llei de protecció de la columbicultura i del colom esportiu (BOCV número 176). Pàgina 5.720.

Intervenció de la diputada Macarena Montesinos de Migel (GP Popular) per a presentar el dictamen de la comissió.

Intervencions de la diputada María Dolores Mollà i Soler (GP Socialista-Progressistes), i dels diputats Rafael Maluenda Verdú (GP Popular) i Daniel Gozalbo i Bellés (GP Socialista-Progressistes).

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 15 minuts)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 54 minuts)

Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Educació i Cultura sobre el Projecte de llei de protecció de la columbicultura i del colom esportiu (BOCV número 176). Continuació. Pàgina 5.723.

Intervencions dels diputats Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt) i Rafael Maluenda Verdú (GP Popular), de la diputada María Dolores Mollà i Soler (GP Socialista-Progressistes) i dels diputats Daniel Gozalbo i Bellés (GP Socialista-Progressistes) i José Camarasa Albertos (GP Socialista-Progressistes).

Votació de totalitat: s'aprova per 39 vots a favor, 3 vots en contra i 25 abstencions.

Intervencions, per a explicació de vot, dels diputats Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt) i Ramon Cardona i Pla (GP d'Esquerra Unida del País Valencià), de la diputada María Dolores Mollà Soler (GP Socialista-Progressistes) i del diputat Rafael Maluenda Verdú (GP Popular).

(S'alça la sessió a les 18 hores i 50 minuts)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 28 de novembre de 2002. Comença la reunió a les 10 hores i 5 minuts. Presideix el vicepresident primer, senyor José Cholbi i Diego. Sessió plenària número 86. Segona i darrera reunió.

Compareixença del president del Consell, molt honorable senyor José Luis Olivas Martínez, per a respondre a les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris

El senyor vicepresident primer:

Senyories, bon dia.

Reprenem la sessió.

L'il·lustre diputat portaveu del Grup Parlamentari Popular, senyor Font de Mora, té la paraula per a formular la pregunta al president del Consell. *(Pausa)* Cuando quiera, señor Font de Mora.

El senyor Font de Mora Turón:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías.

Molt honorable senyor president de la Generalitat.

Ayer no más el presidente socialista de Castilla-La Mancha, José Bono, recordaba que el problema del trasvase de aguas del Ebro es un problema de solidaridad, y decía no comprender algunas actuaciones que sus compañeros en esta comunidad habían tenido al respecto de esta importantísima infraestructura.

Importantísima porque coincidirán conmigo, señorías, en que esta es una de las obras que pasa directamente a constituir o a conformar la historia de nuestra comunidad y la historia de España por su magnitud, por la trascendencia de sus consecuencias respecto a nuestro porvenir como pueblo. Por tanto, es una obra y es un conjunto de actuaciones que conforman el Plan hidrológico nacional sobre la que no cabe tener duda ninguna.

Y movidos por esa sensación de poder despejar al máximo dudas que otros, señorías, dudas que otros han intentado expandir a lo largo y ancho de toda nuestra geografía, e incluso de toda la geografía nacional, es por lo que el grupo parlamentario le formula la siguiente pregunta:

Señor presidente, ¿es el trasvase del Ebro, autorizado por la Ley 10/2001, de 5 de julio, del Plan hidrológico nacional, la solución definitiva al déficit hídrico de la Comunidad Valenciana?

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Font de Mora.

Senyor president del Consell, senyor Olivas.

El senyor president del Consell:

Señor presidente.

Señorías.

Señoras y señores.

El trasvase del Ebro que está previsto en el Plan hidrológico nacional es un complemento a los esfuerzos de ahorro y gestión eficiente del agua que está realizando la Comunidad Valenciana, en la medida que todas estas medidas no son suficientes para paliar, para cubrir todo el déficit hídrico que tiene la Comunidad Valenciana. Por tanto, la solución definitiva es la política integral del agua que estamos ejecutando en la Comunidad Valenciana. El trasvase del Ebro es una garantía adicional que no puede sustituirla.

El Plan hidrológico nacional impone un esfuerzo de ahorro y gestión eficiente del agua en los territorios receptores del trasvase que se está cumpliendo debidamente en la Comunidad Valenciana.

En la Comunidad Valenciana, de forma coordinada entre la administración del Gobierno central, la administración de la Generalitat Valenciana y las diputaciones provinciales y corporaciones locales, se están ejecutando una serie de medidas importantes cuyos objetivos son el mejor aprovechamiento integral del agua, basado en la depuración y en la reutilización de esa agua; la modernización de regadíos, con una media de 10.000 hectáreas anuales, habiéndose completado ya las 100.000 hectáreas, y la redistribución de los recursos hídricos que tenemos.

Pero a pesar de todo, seguimos necesitando el agua del Ebro porque nuestro déficit es estructural, y no podemos vivir, la Comunidad Valenciana no puede vivir esperando a que llueva o mirando al cielo. El déficit hídrico de la cuenca del Segura es completo. La situación de la cuenca del Júcar supone que no tiene recursos suficientes para paliar todas las necesidades, o muy especialmente, las necesidades de algunas zonas de la Comunidad Valenciana, y sobre todo, no tiene posibilidades de cubrir el déficit que se genera durante las épocas de sequía.

A pesar de todo, y dentro de esa política de mejor aprovechamiento del agua, hace unos días el presidente del Gobierno puso la primera piedra de un proyecto importante, que es el trasvase de aguas del Júcar al Vinalopó, como una muestra muy importante de solidaridad interna dentro de la Comunidad Valenciana.

Por lo tanto, se están haciendo todos los esfuerzos necesarios para aprovechar nuestros recursos hídricos, los recursos hídricos de los que disponemos en la Comunidad Valenciana. Pero a pesar de todos esos esfuerzos, sigue existiendo un déficit, déficit que únicamente se puede paliar con el trasvase de aguas del Ebro.

Yo le pido una vez más al Partido Socialista que rectifique, que todavía está a tiempo de apoyar el Plan hidrológico nacional, que ya en la manifestación del domingo optaron por no dar la cara y por no manifestarse en esa manifestación antitransvase. *(Remors)* Y que más vale una rectificación...

El senyor vicepresident primer:

Señorías.

El senyor president del Consell:

...más vale una rectificación a tiempo que no arrastrar toda la vida el coste de haberse opuesto a que llegara el agua a la Comunidad Valenciana.

Nada más. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señor president.

Té la paraula l'il·lustre diputat Joaquim Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, per a formular la pregunta al president del Consell.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, president.

Senyor Olivas, cada u assumix el cost que pensa que és el millor per als valencians. Vostés han d'assumir el cost d'haver impedit que tinguem una autonomia de primera des del primer moment. Són els culpables que no hàgem sigut autonomia de primera, per culpa seua. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Assistim, senyories, al final d'un intent que el seu partit inicià només arribà al Govern: dinamitar la televisió pública valenciana. La confirmació més evident del seu fracàs en la gestió de la televisió és l'anunci de la privatització. Han dilapidat 150.000 milions de pessetes. Han endeutat la televisió per a les pròximes dècades. Han primat el malbaratament, l'amiguisme, la banalització. I ara, despreciant l'acord unànim de aquestes Corts que va fer possible el naixement de la Radiotelevisió Valenciana, ara volen vendre-la, ara volen regalar-la. I jo li pregunte: Per què volen regalar-la? Per què volen regalar la televisió? Per què volen privatitzar-la?

Conte'ns ací, ací, no en cenacles, ací, conte'ns quins són els criteris de la privatització, i conte també quins són els beneficis dels valencians en esta operació.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.
Senyor president del Consell.

El senyor president del Consell:

Señor presidente.
Señorías.

Señor Puig, realmente usted me hace tres o cuatro preguntas en una, y yo voy a tratar de agrupar la contestación en una única respuesta.

La privatización de la gestión de la Radiotelevisión Valenciana se hace para cumplir el programa electoral con el que nos presentamos a las elecciones de 1999, (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) que obtuvo, además, un respaldo del 48,60% de los votos emitidos y un total de 1.083.306 votos. Por eso lo hacemos.

El senyor vicepresident primer:

Senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, president de les Corts.

Senyor Olivas. Vosté, evidentment, no té resposta. No té resposta ni per a esta qüestió ni per a moltes altres. No té resposta perquè no té autonomia política, perquè la seua capacitat de decisió depén només d'eixe que ha fugit, no de res més, no li permeten fer res més.

Per tant, l'únic que vull dir-li és que vostés han arruïnat la televisió econòmicament i èticament, i ara volen regalar-li-la a algú amb noms i cognoms, que ha estat el cooperador necessari per a la devaluació de la radiotelevisió fins a extrems inimaginables. L'han desafectada de la societat i han generat, des del cinisme, la voladura controlada de tota credibilitat, de tot compromís democràtic que naixia de l'Estatut.

Senyor Olivas, s'atreix vosté a dir-los als valencians qui pagarà els desvaris econòmics?, qui pagarà les seues factures milionàries? Els valencians de les pròximes dècades, els valencians que encara no han nascut, estaran pagant *Tómbola* i altres subproductes per molts anys, i molts d'eixos programes que vostés han pagat a amics del poder, amics del PP.

Han trencat ara, sense més, el consens, l'acord unànim de creació. I es burlen del Parlament presentant un pressupost de la Generalitat per al 2003 que endeuta en més de 123 milions d'euros més la Televisió Valenciana, 20.000 milions de pessetes, i no diuen encara que van a fer la privatització en el pressupost, una privatització que tenien lligada o ben lligada, almenys, fins a abans d'ahir. Jo no sé si ara la tenen tan ben lligada. En qualsevol cas, està bé que ara que puja ací i explica alguna cosa, i no falte més al respecte de la gent, almenys explique ací com van a aplicar l'esmena que a tota pressa han presentat en el Senat, explique ací com la van a aplicar.

Encara no ha passat per este Ple el dictamen de la Comissió de Noves Formes i ja s'han publicat en tots els mitjans els compromisos, les UTE, etcètera. A vostés no els importa res. En temps de rebaixes polítiques han posat el cartell de "Se vende por liquidación" i han fet de la sanitat, dels serveis públics, de la televisió pública, un espai de negoci, això sí, amb destinatari, amb destinatari clar. Tot el mercat, almenys allò que li pertoca al mercat, això ja és una altra cosa. Quins lliberals, senyories, quins lliberals, capaços de posar i traure directors generals d'empreses privades en funció d'interessos partidaris! Quin espectacle estan donant estos dies! Què diran els francesos!

Vosté, senyor Olivas, és el rostre de la culpabilitat d'una televisió confiscada, privatitzada a trossos, font de finançament dels amics del poder. No se sap què passarà amb els treballadors, perquè mentre insinuen regulacions d'ocupació, s'anuncien oposicions i es contracten interins. Prou de caça de bruixes! Prou de marginació als professionals! Prou de substitució de valors cívics fonamentals!

Senyor Olivas, des de la defensa de l'autogovern, des de la defensa de la democràcia, des de la confiança en els valencians, li dic que esta societat no pot permetre que vostés vagen endavant en allò que estan perpetrant. Volem un nou Canal 9, una televisió fidel als principis fundacionals, una televisió plural, professional, valenciana, de qualitat, al servei de la cultura i de la llengua, del dret a la informació, defensora de la llibertat d'expressió, motor de la indústria audiovisual.

L'alternativa existeix, existeix una alternativa potent per a fer una televisió pública de qualitat. Però, de moment, abans de res i abans de parlar de projectes futurs, li exigim que aplique el pla de sanejament que li ha demanat reiteradament la Sindicatura de Comptes.

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Puig i Ferrer:

Acabe ja, president.

Li exigim un debat previ en estes Corts abans sobre el futur de la televisió pública i li anuncie ja que avui mateix presentarem una comissió d'investigació que avalue les responsabilitats polítiques i que, des d'una auditoria independent, explique a on han anat a parar els 150.000 milions de pessetes.

Però ni s'equivoque ni enganya a ningú. Li dic una cosa: faça el que vulga, vosté és un president interí, en precari, sense cap... (*inoible*)

El senyor vicepresident primer:

Acabe.

El senyor Puig i Ferrer:

...però li dic una cosa molt clara: vosté i els culpables d'esta desfeta no tindran impunitat, ni política, ni jurídica, si ve el cas. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor president del Consell, senyor Olivas, tiene usted la palabra.

El senyor president del Consell:

Señor presidente.

Señorías.

Mire usted, señor Puig, nosotros siempre hemos dicho lo mismo en cuanto a la gestión de la Radiotelevisión Valenciana, siempre. Siempre hemos sido coherentes. Como he dicho anteriormente, en nuestro programa electoral, en las elecciones de 1999, ya se decía lo que pensábamos hacer con la gestión de la Radiotelevisión Valenciana.

En los congresos de nuestro partido, también públicamente, se han aprobado resoluciones claras en el mismo sentido. Nosotros siempre hemos sido coherentes, ya he dicho, con esta cuestión, exactamente igual que con otras, y no es el caso de ustedes.

Ustedes, depende de con quién hables y dónde hables, te dicen una cosa o te dicen otra. Por lo tanto, nosotros tenemos muy claro el modelo, nosotros tenemos un único modelo, cosa que ustedes no pueden decir. Y aquí tienen, claramente en el diario *Información* del 27 de mayo de este año: "Pla apoya la privatización de la Televisión Valenciana" (*Remors i protestes*). *Información*. Las Provincias: "Pla

apoya la privatización de Televisión Valenciana". *La Razón*: "El Pspv de acuerdo"... Sí, *Información*, todos y todos los medios de comunicación.

Pero es que tres días después, como demostración de la coherencia que tienen ustedes interna, en este y en otros temas, dicen: "El Pspv intenta forzar que las Cortes voten el modelo de televisión pública tras las palabras de Pla" (*Remors i protestes*). Es decir, desautorizan a su secretario general; y, de nuevo, *Información*, que no *La Razón*, dice: "Los socialistas tratan de hallar una explicación a la postura de Pla favorable a la privatización" (*Protestes i aplaudiments*).

Por lo tanto, ¿en qué situación están ustedes? Pero, es que, además, al día siguiente, Pla corrige a su grupo parlamentario y reitera su voluntad de dialogar con el PP para la privatización de Radiotelevisión Valenciana. (*Veus*)

Por lo tanto, nosotros siempre hemos tenido claro lo que queríamos hacer, y ustedes hacen precisamente esta pregunta para dejar en evidencia a su secretario general una vez más (*aplaudiments*), para dejar en evidencia a su secretario general una vez más, que se había mostrado partidario, que se había mostrado públicamente partidario de negociar la privatización de la gestión de Radiotelevisión Valenciana. (*Veus*)

Señor Puig, el Gobierno está trabajando en estos momentos, siguiendo además las recomendaciones de la comisión parlamentaria, en la redacción de los pliegos de condiciones para la convocatoria de un concurso público, libre y transparente, no igual que el que ustedes hicieron... (*veus*), no como el que ustedes hicieron cuando privatizaron los medios de comunicación de la antigua cadena del Movimiento. (*Protestes*) Vamos a hacer otro modelo. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Y entre las obligaciones, le exigiremos al adjudicatario o adjudicatarios del concurso (*remors*), que deberán cumplir los principios de la ley de creación de la Radiotelevisión Valenciana (*veus*) y la naturaleza pública, la naturaleza del servicio público de Canal 9.

Mire, señor Puig, nosotros, en este tema, como en otros, sabemos qué es lo que queremos, sabemos hacia dónde vamos, lo decimos públicamente, lo decimos en nuestros programas, lo decimos en las resoluciones de nuestros congresos, y decimos públicamente, como yo vuelvo a reiterar ahora, que se garantizan todos los puestos de trabajo que hay en estos momentos en la Radiotelevisión Valenciana.

En cambio, ustedes, ¿son capaces de decirnos qué es lo que quieren con la Radiotelevisión Valenciana? ¿Son capaces ustedes de tener una posición coherente?

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminando.

El senyor president del Consell:

Ustedes sí, pero no es la de su secretario general. (*Protestes i aplaudiments*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señor presidente.

L'il·lustre diputat Joan Ribó i Canut, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià, per a formular la pregunta al president del Consell, té la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president, els pressupostos d'enguany, en el programa d'assistència especialitzada de la Conselleria de Sanitat es dediquen 44 milions d'euros, el 41% de totes les inversions, a l'adquisició de l'Hospital de la Ribera.

D'altra banda, han aparegut informacions sobre l'existència de problemes importants en la UTE que té en propietat l'Hospital de la Ribera. Per aquests motius, li preguntem quins són els motius —els motius reals, senyor president, els reals— pels quals el Govern Valencià va a adquirir l'Hospital de la Ribera.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Ribó.
Senyor president.

El senyor president del Consell:

Señor presidente.
Señorías.

Señor Ribó, el Gobierno Valenciano no va a adquirir el Hospital de la Ribera, lo que va a hacer es adelantar el rescate de la concesión, que es algo totalmente distinto, y lo va a hacer porque el ya conocido a nivel nacional e internacional como modelo de la Ribera, como modelo Alcira, está funcionando muy bien, está funcionando excepcionalmente bien, y lo que queremos, por coherencia y por mejorar la coordinación de toda la actividad sanitaria en esa área de salud, es darle la cobertura también, con la misma gestión, a la atención primaria. Ese es el objetivo único por el que se va a tramitar el rescate de la concesión del Hospital de la Ribera.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Senyor Ribó, té vosté la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president, he emprat el terme “adquirir” perquè aixina està en els pressupostos. Evidentment, és una rescata de la concessió.

Però, mire, nosaltres pensem una cosa, estem en situació d'emergència econòmica en tots els seus projectes que són vaixell insígnia. Nosaltres estem veient com tots els seus vaixells insígnia s'estan enfonsant econòmicament. Mire vosté, semblen el Prestige, però en lloc de contaminar amb fuel, contaminen amb deutes.

Li vaig a posar alguns exemples: Cacsà va perdre l'any 2001 més de sis mil milions de pessetes, sent deficitari l'Hemisfèric, el museu i fins i tot el pàrquing, que ja és difícil, eh? Terra Mítica ha perdut 15.900 milions de pessetes des de la seua inauguració. L'Hospital de la Ribera

està en una situació semblant: 1.000.000 de pèrdues en el 1999; 0,92 milions d'euros de pèrdues en el 2000; 0,45 milions d'euros en el 2001; i en setembre del 2002 continuava en pèrdues.

Clar, s'han d'arreglar els números, i la conseqüència és aquest rescata. Perquè, mire, senyor president, el contracte de gestió de serveis públics signat entre la Conselleria i la UTE de la Ribera, signat el 19 de juny del 1997, diu taxativament que s'haurà... Li ho vaig a llegir: “En el plazo de seis meses se habrá de redactar un documento titulado “Estado de dimensiones e instalaciones, características y volumen de la inversión total realizada al objeto de definir los bienes sujetos a reversión y que tendrá efectos para establecer el valor residual neto de los activos en caso de extinción del contrato”, eh? On està este document, senyor president? On està este document? El podria ensenyar este document?, que hi ha un compromís, el podria ensenyar?, el podria fer públic?

Però li vaig a donar una altra dada: mire vosté, el senyor Farnós, conseller de Sanitat deia en aquesta trona el 28 de març del 1996: “El coste del Hospital de la Ribera se estima en alrededor de 3.000 millones con un coste de equipamiento estimado en 700 millones”. Total: 3.700 milions estimats. El rescata, després de funcionar un 40% de la concessió, 7.300 milions, el doble.

Mire vosté, açò, sense tenir en compte una altra part, el lucre cessant, que no vaig a entrar en ell. Senyor president, o vosté ens ensenya este document o està claríssim que estan injectant recursos per a eliminar els problemes econòmics, per a eliminar els problemes d'aquesta unió tècnica d'empreses.

Anem a veure una altra dada que ens sembla important. El concurs fins ara de l'hospital d'Alzira inclou l'aportació de 34.000 pessetes habitant/any, que han arribat fins a 37.000, per atenció hospitalitzada. L'altre dia vostés van traure el concurs per a adjudicar, a més, l'atenció primària. Suposa pujar fins a 63.000 pessetes per habitant i any, un augment del 70%. No creu que és molt per a l'atenció primària? No creu que és exagerat per a l'atenció primària?

Mire, li vaig a donar algunes dades. Pressupostos d'enguany, cost total de l'atenció primària, està desglossat: 483 milions d'euros; cost total de l'atenció especialitzada: 1.493. L'atenció primària és el 33%, segons els pressupostos, no el 70% com s'està plantejant. Aquesta diferència, què és?, per a pal·liar els problemes d'això que va tan bé i que és un buc insígnia mundial?

Li donaré una altra dada. Comparem atencions primàries, està en els pressupostos també, dues comarques semblants, 230.000 habitants aproximadament: atenció primària de la Ribera, pressupostat en el 2003 sobre la base d'aquest concurs, 21,3 milions d'euros;...

El senyor vicepresident primer:

Senyor Ribó, vaja acabant.

El senyor Ribó i Canut:

...l'atenció primària en el Baix Vinalopó, 14.3 milions d'euros. Un 49% més.

Mire, tota la seua operació meravellosa és per a arreglar els problemes econòmics d'eixa operació que tan bonica ens està contant, que és tan estupenda; i no hem parlat d'allò que ens deien, eh?, que tindrien llits individuals, que després no s'ha complit...

El senyor vicepresident primer:

Acabe, senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

...una sèrie de problemes d'aquests tipus que valdria la pena continuar.

És, realment, injectar diners per a arreglar els problemes d'una empresa privada. Estupend.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Senyor president del Consell, senyor Olivas.

El senyor president del Consell:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La verdad es que me alegra mucho la intervención del señor Ribó y la forma de la intervención del señor Ribó, porque, claro, ahora, después de estar cuatro años, como mínimo, diciendo que la gestión del Hospital de la Ribera si se había llevado por la fórmula de la gestión privada era para hacer ricos a los amigos, para beneficiar a los amigos y que todo era una operación para enriquecer a los amigos, ahora resulta que usted dice que los amigos no ganan, que los amigos pierden (*veus*), que están perdiendo dinero. Luego, vaya, vaya, si usted tenía razón con los cuatro años utilizando el argumento...

No, es que tiene la misma credibilidad, la misma credibilidad que tenía lo que usted decía antes tiene lo que usted dice ahora. Antes usted decía: "Esto es privatizar la sanidad para beneficiar a los amigos y para que los amigos ganen dinero con la sanidad". Y ahora viene usted diciendo: "No, se está demostrando que no están ganando dinero. Que no han ganado dinero con la gestión de la Sanidad y que por eso hacen ustedes la modificación, para que ahora ganen dinero".

¿Cuándo llevaba usted razón, antes o ahora? ¿Cuándo se equivocaba usted, antes o ahora? ¿Se da usted cuenta como no tiene argumentos? ¿Se da usted cuenta de que no tiene argumentos? Aquí hay una realidad, y es una realidad política. En este tema, como en otros muchos temas, hay una gran diferencia entre lo que ustedes piensan y lo que nosotros pensamos. Afortunadamente, afortunadamente, ustedes, no como otros grupos políticos, dicen claramente en sus papeles lo que piensan y lo que quieren y adónde van. Y nosotros también. Y nosotros también.

Para nosotros, la participación de la iniciativa privada en la gestión de los servicios públicos es un recurso muy importante. Además, en toda Europa se asume con toda normalidad el debate sereno acerca de la nueva forma de la ges-

tión de los servicios públicos. Es algo que está absolutamente en debate en todos los países de Europa: el debate de la gestión de los servicios públicos. Sólo se oponen a este debate las formaciones inmovilistas como la suya. Sólo se oponen las formaciones inmovilistas, las que están así desde el primer momento y no se mueven ni para adelante ni para atrás. El resto lo están discutiendo, lo están analizando y lo están estudiando.

Mire usted, este modelo, el modelo del Hospital de la Ribera ha producido a unos ahorros a la Generalitat Valenciana por un importe de entorno a 5.800 millones de pesetas en estos años, proporcionando, como ya decíamos nosotros y ustedes negaban, una asistencia sanitaria gratuita, universal y de calidad. Que además los propios usuarios –que no lo que digan ustedes o lo que diga yo–, los propios usuarios, en encuestas que se han publicado, valoran con un ocho y medio el nivel de satisfacción por la prestación de los servicios que da el Hospital de la Ribera. Y un 89% de los usuarios del hospital dicen que volverían a utilizar los servicios del Hospital de la Ribera. Y un 82% de los usuarios dicen que recomendarían a otros usuarios que utilizaran el Hospital de la Ribera.

Luego el Hospital de la Ribera está funcionando perfectamente, está funcionando muy bien. Y lo que se pretende, única y exclusivamente, lo que se pretende, única y exclusivamente, lo que se pretende es ampliar ese modelo de gestión que está funcionando perfectamente...

El senyor vicepresident primer:

Senyor president, vaja acabant.

El senyor president del Consell:

...ampliarlo también a la atención primaria. Para eso se hace el rescate de la concesión y para eso se convocará un nuevo concurso en el que se integra la atención primaria y la atención especializada, y a la Generalitat Valenciana no le va a costar ni un duro la transformación de la gestión primaria al sistema de gestión por vía de empresa privada, exactamente, que se está haciendo en el Hospital de la Ribera. Por lo tanto, aquí hay una gran diferencia política.

Pero hoy usted ha caído en su contradicción, en la contradicción de decir que este era un modelo para enriquecer a los amigos y reconocer que, efectivamente, este es un modelo que está dando un buen servicio a los usuarios y que, en cambio, no están ganando dinero los gestores de este hospital.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señor presidente. Moltes gràcies, senyor Olivas.

Senyories, se suspén la sessió per deu minuts.

(*Se suspén la sessió a les 10 hores i 45 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 11 hores i 3 minuts*)

Debat i votació del dictamen de la Comissió de Governació i Administració Local sobre el Projecte de Llei de protecció civil i gestió d'emergències de la Generalitat Valenciana (Continuació)

El senyor vicepresident primer:

Senyories, reprenem la sessió.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià, l'esmena 74 i següents. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Anem a defensar un bloc d'esmenes compostat per la 74... Realment la 74 està retirada, encara que en el seu moment ens equivocàrem en la proposta. Bé, seria la 86, 142, 144, 148, 150, 152, 159, 160, 162 i 164.

En este bloc d'esmenes hi ha algunes que toquen un tema... que per part de la conselleria —no es troba ací— es va presentar com una cosa nova i com una de les estrelles d'esta llei jo crec que certament trista, que no aporta absolutament res. Que, en tot cas, suposa una regressió sobre la llei actualment vigent, que si bé és cert que no s'ha desenvolupat, és una llei que nosaltres pensem millor i, a més, amb més possibilitats, amb una potencialitat major.

I parle en concret del tema de l'Institut... o siga, el que és l'Escola Valenciana de Protecció Civil. És una de les grans promeses que es fan en aquest projecte de llei. Nosaltres considerem, igual que els sindicats, que aquesta escola probablement no siga la solució idònia. En estos moments les competències que deuria abastar la mateixa Llei 2/1995 es plantegen dins del que és l'Institut Valencià... l'Ivasp. I, per tant, pensem que aquestes competències estan perfectament regulades i el que fa falta és desenvolupar-les.

Crear un altre un òrgan, en este cas... Home!, quan més sucre, més dolç, evidentment. Però també és cert que significa un altre aparell administratiu, una altra despesa econòmica. Que en el memòria que acompanya el mateix projecte de llei ja es planteja tota una estructura de personal: la creació corresponent dels *mandamás* en la qüestió, una inversió... diu: "construcció de la seu de l'escola, 100 milions de pessetes en l'any 2002-2003", etcètera. Que deuria començar a funcionar l'any 2002. Estem acabant-lo i no hi ha notícies d'allò.

Després també hi ha altres esmenes on nosaltres tractem d'ubicar el tema dels bombers voluntaris, que és un tema molt important en qualsevol llei de protecció civil. Nosaltres pensem que hi ha un error important, en la consideració, dins dels serveis d'intervenció. Pensem que cal corregir la seua ubicació, de manera que estos bombers voluntaris, que són persones que voluntàriament i desinteressadament volen col·laborar, el que damunt no se'ls pot fer és ficar-los com una obligatorietat a l'hora de la seua adjudicació. Per tant, nosaltres pensem que hi ha ahí un tema molt delicat que cal resoldre.

Després tenim en l'esmena 150... nosaltres demanem la supressió de l'article 35, el que era 35 i ara és 37, perquè pensem que mitjançant la figura de convenis de col·labora-

ció amb empreses privades que disposen de bombers, s'obri una porta absolutament descarada a la possible privatització del servei. Nosaltres pensem, i ho dèiem ahir, que els bombers privats... Nosaltres no tenim absolutament res en contra de la seua existència, però sí tenim que l'administració valenciana cada volta, diguem, treballa i actua per a reforçar eixe caràcter. I en estos moments, instar —que ho diu textualment aixina—, instar a l'administració valenciana a augmentar la seua col·laboració, la seua possibilitat de convenis amb aquest tipus de bombers.

Nosaltres, per tant, pensem que és error. Pensem que el que caldria reforçar des de l'administració és als bombers professionals o als bombers, en tot cas, voluntaris, però mai als bombers privats, que això ja tenen la seua estructura, el seu negoci, els seus interessos, que poden ser a la millor auxiliars de l'interés públic, però no, en tot cas, augmentar... que siga una responsabilitat, una obligació per part de l'administració instar a un augment de les competències, un augment quant als nivells de col·laboració.

En el tema del voluntariat, estem un poc en el mateix dels bombers voluntaris. Nosaltres pensem que el voluntariat no pot ser considerat, com diu la llei, un servei essencial d'intervenció. El voluntariat és una persona que, com el seu nom indica, voluntària, lliure i espontàniament vol dedicar unes hores, diguem, del seu horari a activitats relacionades amb protecció civil i este tipus de qüestions. Però d'això a ser considerats serveis essencials, jo crec que és roïn per als dos. És roïn per a ells, perquè els obliga a una sèrie de coses que, com a voluntaris, no deuriem estar obligats, però a més, fa pensar a la mateixa administració que disposa d'uns recursos que a l'hora de la veritat el més probable que no estiguen donats, perquè, evidentment, no es pot demanar la mateixa exigència a un bomber professional que a un bomber voluntari. No és igual, ni molt menys...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...i això deuria estar clar.

Establim també en una esmena mecanismes de finançament, perquè pensem... bé, damunt d'eixe afany derogatori de l'anterior legislació, no es planteja una nova estructura, no se planteja un nou mecanisme de finançament. I pensem que això és un error.

En el tema de l'Escola Valenciana hi ha també algunes esmenes concretes, demanant, això, que es faça... que s'utilitzen millor les estructures actualment en funcionament, però jo crec que suposa un estalvi econòmic i una millor reutilització dels recursos existents.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Oltra.

Torn en contra. Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Algo es cierto, y es que la línea permanente de intervención del señor Oltra, en nombre de su grupo, es defender otra ley, que él seguramente sabrá de dónde ha sacado el modelo.

Pero lo que está claro es que, claro, como no coinciden los modelos, estamos entrando permanentemente en una serie de enmiendas que no son enmiendas a una ley, sino que es a trácitos darnos la ley que a él le hubiera gustado hacer. Es lástima, como dijimos ya ayer, que no nos la hubiera presentado como alternativa, porque así por lo menos hubiéramos podido ver el conjunto.

Entonces, tenemos, por ejemplo, que no le gusta, no le gusta la Escuela Valenciana de Protección Civil. Y dice: "No, no, que se cambia por Instituto Valenciano de Seguridad Pública". Mire usted, en el fondo lo mismo nos valdría una cosa que otra. Pero si estamos en la ley de protección civil, parece más razonable que creemos una Escuela Valenciana de Protección Civil. Es que al final no sabemos lo que estamos discutiendo, porque eso es del fuero noruego... es decir, qué más nos da cómo se llame. Claro, a él le gusta que se llame de una manera, pues en la ley que él habrá visto lo ponía de otra manera.

A continuación, estamos ya con lo de los bomberos voluntarios y con algo que preside, que preside, y que en cierta manera, en cierta manera, él ya lo sabe por una transaccional a la que luego llegaremos, que se ha conseguido algo que parecía razonable y que en el fondo es lo que preside totalmente el debate, que es ley de bomberos sí o ley de bomberos no. Ya llegaremos a eso. Pero entonces dice: "Los bomberos voluntarios no deben ser servicios esenciales". Y nosotros, al hablar con el sector, con los bomberos voluntarios dicen: "Nosotros entendemos que sí que queremos que se nos tenga como servicios esenciales". Y los mismos bomberos que le piden al señor Oltra: "Hagan ustedes una ley para que al final seamos funcionarios de la Generalitat", son los que nos dicen "queremos ser servicios esenciales". Y como todo el mundo está aquí intentando atender a los personajes del sector, nosotros lo ponemos como servicios esenciales, que es lo que desean estos hombres, que son voluntarios, que regalan su tiempo... Y dice, no, no, no. Porque, claro, el autoritarismo de la ideología del señor Oltra está en..." aquí el que manda soy yo" Claro, en este caso, como no legisla él, esos disgustos se lleva.

Toda la situación, vuelvo a decir, es lo mismo. El señor Oltra quiere poner su financiación... que le podemos decir, señor Oltra, que esta ley viene, viene fundamentalmente a regular lo que de facto ya estaba haciendo el Gobierno del Partido Popular. Gobierno del Partido Popular, que si usted mira las estadísticas verá cuántas hectáreas, por ejemplo, fueron quemadas y cuántas se han quemado, de momento con la actuación práctica de toda esta situación que ahora mismo estamos normalizando.

Señor Oltra, cuando usted sea gobierno, haga usted su ley. Mientras tanto, quédese usted con la esperanza de que algún día –tampoco la podrá hacer– alguien le hará caso, pero en este caso no.

Nada más.

El senyor vicepresident primer:

Gracias, señor Rodríguez Marín.

Per a rèplica, el senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Bé. Senyor Rodríguez Marín, en eixes estem. Ja vorem en el mes de maig de l'any que ve com acabem uns i altres. O siga, que en estos moments cada volta s'acosta més la possibilitat nostra i baixa la de vostés. O siga, que l'esperança és l'últim que es perd.

Bé. Dit això, a mi m'agrada que vosté reconega que poc a poc, en diferents esmenes, estem presentat quasi un text alternatiu, perquè precisament un poc l'objectiu era eixe. A més, si haguérem presentat tot de colp, com vosté diu, en un debat de quinze minuts haguérem tingut prou. O siga, que també haguera sigut un poc avorrit.

O siga, en estos moments estem discutint, efectivament, jo crec que esmenes, en molts casos molt importants, que intentem des de la part nostra evitar correccions que plantegen vostés, que van en el sentit de buidar en molts casos la Llei 2/1995 o, en altres, crear conflictes innecessaris. I conflictes, m'estic referint a la mateixa gestió futura de la llei.

Flavors, clar, el tema en concret de la creació de l'Institut Valencià... o siga, de l'Escola Valenciana de Protecció Civil, ja ho he dit, és una tema escaparata, un tema estrella. O siga, jo crec que ni vostés mateixos tenen un excessiu interès en la seua posada en marxa, no tenen res pressupostat per a l'any 2003. No hi havia res per a l'any 2002, que dia que es posaria en funcionament el tema. Han tingut l'oportunitat que diu la llei, que qualsevol mesura de perfeccionament, de pràctica, etcètera, etcètera, es faça en l'Ivasp, i molt poquet han fet vostés d'això. Vosté sap que l'Ivasp és una estructura que funciona perfectament en el tema de policies i que està previst en la llei que funcionara per al tema de bombers. Han sigut vostés els responsables que això no siga aixina.

Home!, i l'article ara 37, quan planteja els convenis de col·laboració amb el sector privat, lògicament vosté, que diu que ha parlat també en el sector dels bombers, també, si ho ha de dir, diga-ho tot. Li hauran dit que estan molt preocupats perquè això suposa obrir la porta a una intensificació de la col·laboració, entre cometes, entre l'administració valenciana i els bombers privats. I, clar, si estiguérem parlant d'un altre Govern, diria: "Astò és un *espejismo*, astò és una falsa alarma". Però parlant del Partit del Popular, del cant, de l'alabança que va fer vosté mateix ahir, de la privatització de tot, que vostés són uns enamorats de la gestió privada... Home!, entre això i el text d'eixe article, està cantat que el futur passa per anar potenciant els bombers privats, com s'estan potenciant altre tipus de coses, el tema inclús de la vigilància en edificis oficials per part de policies privats. I això està fent-se. Per tant, qualsevol dia començarem a vore convenis d'este tipus amb bombers privats.

I en tema del voluntariat, nosaltres insistim: jo crec que és un error. I, a més, és una injustícia ficar-los una sèrie d'obligacions a un personal que voluntàriament i desinteressadament el que volen és col·laborar, en la mesura que puga, en aquest tipus de tasques. Però, home!, d'ahí que això, que ho dona ell voluntàriament, inclús sense retribució econòmica de cap tipus, i a voltes amb dificultats que hagen de

posar de la seua butxaca determinades despeses, que això es convertisca en una obligació. Per tant, jo crec que és important diferenciar ahí els serveis essencials dels serveis complementaris. O siga, no podem abusar, abusar d'això. I això és una cosa, com dèiem ahir, no ho diem nosaltres sols, també està en el mateix Consell...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant, senyor diputat.

El senyor Oltra i Soler:

...Jurídic Consultiu.

I el tema del finançament. No hi ha cap article en la llei que parle del finançament. Com es financia aquesta llei? O és que no hi ha res a finançar? Perquè probablement siga això també. La memòria econòmica plantejava que és que no suposa augment de la despesa. Mala cosa si no suposa.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor diputat.
Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Muy brevemente.

Mire, le vuelvo a insistir, señor Oltra. Yo no puedo, no puedo, ni quiero, calificar técnicamente, calificar profesionalmente, o cuando menos en el sentido absolutamente puro de la palabra, si a lo mejor, a lo mejor, un buceador, un buen buceador —lo digo como ejemplo—, un buen buceador, un campeón, es o no mejor que el buceador normal que tenga a lo mejor la armada para hacer los servicios.

Yo le puedo a usted asegurar que en los servicios esenciales se ponen los mejores. Y los bomberos voluntarios han pedido, han pedido y han demostrado, han demostrado que cuando una cosa se hace por amor, por afición, se consiguen normalmente perfeccionamientos importantes. Y como lo han pedido los bomberos —y le vuelvo a insistir—, lo mismo nos lo han pedido a nosotros que le han pedido a usted otras cosas. Es que usted insiste en aplicar su teoría, a parte de las conversaciones que tenga usted precisamente con las personas implicadas en el entorno, porque a usted es lo que le gusta.

Pero mire usted, esenciales es lo que opinamos nosotros. Nosotros hacemos la ley, a usted no le gusta. ¿Qué más nos da? Lo que usted dice, tenga la esperanza, que no la perderá nunca, y la moral, que espero que tampoco la pierda, de poder en un momento poner esencial lo que usted quiera y lo que no quiera. Pero mire usted, los argumentos y las razones cada uno tiene las suyas. Nada más.

Y luego finalmente le vuelvo a decir, a usted le parece que nosotros queremos hacer escaparates, y a nosotros nos gusta en nuestra ley poner los títulos que nos parecen oportunos. Y como esto es una Ley de protección civil, la escuela se llama de Protección Civil de la Comunidad Valenciana.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señor Marín.

Senyories, anem a procedir a la votació de les esmenes 142 i següents, que han sigut defenses pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià. En dos grups, que serien de la 142 a la 164. Votem el primer grup. Senyories, comença la votació. Sí, 27; no, 35; queden per tant rebutjades.

El segon grup, de la 86 a la 162. Senyories, comença la votació. Sí, 4; abstencions, 23; no, 37; queden rebutjades.

A l'article 18. Senyories, comença la votació. Sí, 39; no, 26; queda aprovat.

El Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, l'esmena 80 i següents. La senyora Andrés té la paraula.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a empezar a otra vez, o vamos a continuar, mejor dicho.

Las enmiendas 80, 81, 82, 83 y 85 se refieren al mando único. El mando único la verdad es que es la entelequia de esta ley y el motivo fundamental de la existencia en sí de esta propia ley. En la enmienda 80, decimos que el conseller de Justicia y Administración Pública, porque continuamos manteniendo esta postura, es y ostenta el mando único. Y con el mando único le recae, mejor dicho, se responsabiliza del máximo ejercicio de las acciones de coordinación y de dirección de los servicios de intervención frente a emergencias.

Suprimimos el punto 2 con la enmienda 81, y el punto 3 la enmienda 82, por entender que el mando no son en sí las acciones de coordinación y de declaración de niveles. No puede ser una cosa por sí sola algo que tenga acción. No puede ser una minipimer el mando único. No puede ser. Tiene que ser la persona responsable.

Con la enmienda 83, redefinimos y aclaramos qué le corresponde al mando único que ostenta el conseller de Justicia y Administración Pública, la coordinación y la declaración de niveles. Con la enmienda 85, decimos que la dirección técnica e intervención frente a emergencias, será ejercida por el personal cualificado, y que su cualificación estará avalada por la Escuela Valenciana de Protección Civil.

Ya hemos hablado mucho del mando único, y hemos dicho reiteradas veces que la única línea argumental de esta ley es la necesidad de remarcar la figura del mando, y la necesidad de garantizar por encima de todo. Con esta necesidad de reafirmación y de reconocimiento, hace más patente la falta de credibilidad de un modelo que en verdad no existe, con una estructura repartida en las diputaciones, y el mando único como único elemento coercitivo de él. Es la reafirmación de la inexistencia de una inseguridad anunciada, ya se lo dije antes, y no lo han modificado.

Eso de la optimización de los recursos queda después. Es la realidad permanente que tienen de dar a las diputaciones una capacidad competencial que raya las competencias propias de este autogobierno. Esta mañana se ha hablado aquí de ello. Raya las competencias de este propio autogobierno de la Comunidad Valenciana.

Las enmiendas 90 y 91, se refieren a las propias diputaciones provinciales. La enmienda 90 pide la supresión del punto b), pedimos la supresión del catálogo de riesgos por

entender que el catàlego de riesgos no entiende de límites territoriales, pero cuanto menos de límites provinciales. Es que ya sería osado, por lo menos tendríamos que ser una comunidad que tuviera un catàlego de riesgos comunitarios.

El tema de empresas que están en situaciones limítrofes, como Sagunto, que tiene Oxígeno Sagunto, o Vinaroz, con FMC Forte, SA, que limita con Cataluña, o también en Tavernes de Valldigna, que limita con Alicante, nos sitúan en que no se puede tener un mapa de empresas con peligro simplemente provincial.

La enmienda 91, especifica que hay municipios que no están obligados, como bien dice la Ley de bases de régimen local y esta propia ley. La enmienda 94, referida a los municipios, queremos suprimir la letra f), donde dice crear y mantener los servicios de prevención y extinción de incendios y salvamento según la Ley de bases de régimen local. Y nosotros nos volvemos a referir también a esta propia ley.

Ustedes han presentado una enmienda transaccional al Grupo Socialista a la enmienda 94. Nosotros no podemos asumir esa enmienda transaccional, por el simple y llano hecho que hemos remarcado reiteradas veces y en reiteradas ocasiones, que esta ley tiene que servir de algo, que para eso estamos aquí, para eso está este hemicycle, para eso llevamos aquí debatiendo más de un mes sobre una Ley de emergencias. No podemos hablar de algo baladí, de algo que simplemente cubra el expediente, si ni siquiera en el texto y en el articulado nos referimos a esta ley. Sencillamente, porque esta ley regula en el artículo 13 los protocolos operativos, en el 14 la responsabilidad del Gobierno Valenciano, y en el título 3 los servicios de intervención.

Por lo tanto, consideramos que no podemos aceptar esta enmienda si no se recoge el espíritu de esta ley.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari Socialista-Progressistes mos presenta unes esmenes a estes que estem ara contemplant, a tres articles del projecte de llei. Article 17, que està referit, ara 19, que està referit al comandament únic; l'article 18, que ara és el 20, que està referit a les diputacions provincials, i el 19 que està referit als ajuntaments.

En la qüestió del comandament únic, jo només voldria recordar que en la llei 2/95, que tant ací estem anomenant entre uns i altres, també en l'article octau d'aquella llei socialista, també se parlava del comandament únic. El que passa és que el concepte que tenim en la llei que hui debatim, d'eixe concepte de comandament únic és prou ben diferent del concepte que tenia el Partit Socialista, quan en la seua llei anomenava el comandament únic, i per això incidix tant en la responsabilitat directa del conseller de Justícia i Administracions Públiques. Açò crec que és un tema que ja vàrem debatre ahir de sobra, i que me resulta fins i tot ridícul tornar-ho a repetir els arguments que ja vàrem dir ahir, i que a la millor hem de repetir al llarg del dia de hui també.

L'altre aspecte, el de les diputacions provincials, senzillament mosatros el que fem és partir d'una realitat existent. Partir d'una realitat, que és l'existència d'unes diputacions provincials i l'existència d'uns consorcis provincials de bombers. Eixa és la realitat. D'eixa hem de partir i, després, si puguem i és convenient transformar-la, ja se transformaria. Però el que no anem és a fer una regulació com la que se feia en la Llei 2/1995, que se deia que tots estos consorcis podrien optar, i ja ho vaig dir ahir, a passar a constituir-se en un cos únic de bombers de la Generalitat Valenciana; quan en ningun moment se creava el cos únic de bombers, i a més per un altre costat se deixava a opció dels distints consorcis que passaren o no passaren a alguna cosa que no existia i que a més era opcional que passaren.

Amb la qual cosa, jo crec que, sincerament, en esta llei partint d'una realitat i partint d'unes experiències, vull també remarcar, partint d'unes experiències; experiències que han donat uns resultats que la ciutadania ha pogut contrastar i comprovar, i que d'alguna forma ací haurem d'anomenar. I haurem de dir que en l'any 1994 se varen cremar 128.000 hectàrees a la Comunitat Valenciana, en l'any 1994 en un govern anterior a l'actual. I en estos mitjans dels que se disposen, coordinant-los i des de l'experiència que s'ha anat adquirint al llarg d'estos anys, en l'any 2002 s'han cremat mil hectàrees.

Crec que és com perquè estiguem satisfets d'eixa gestió, i com perquè eixa gestió que s'ha dut en estos últims anys la reflectim en una llei basant-mos en aquelles experiències. I per això ací, en esta llei, no mos referim sols als bombers, sinó com vaig dir ahir, mos referim a altres cossos, altres servicis que col·laboren i presten el seu treball en les àrees en els treballs d'emergència, de salvament, d'extinció d'incendis, de protecció civil, que és realment el que està regulant esta llei.

I quant als municipis, mosatros hem presentat una transaccional. Transaccional que ha intentat arreplegar les pretensions que té el Partit Socialista en eixe article, i les pretensions d'Esquerra Unida i les pretensions del Grup Mixt. El que no puguem, senyors de l'oposició, el que no puguem és accontentar a tots. I hem intentat una transaccional en la que vostés veren reflectides les seues pretensions sense que se trencara l'esperit d'esta llei.

Vostés no l'accepten, no l'han acceptada. És lamentable, perquè l'aproximació mosatros l'hem feta, la capacitat de diàleg estem demostrant-la en les distintes transaccionals que li hem presentat i que vostés no ens n'accepten cap. I, sincerament, mos quedem en la consciència tranquil·la, perquè almenys hem intentat eixa aproximació a la que vostés se neguen. I se neguen pel que ja vaig dir ahir, perquè vostés no volen esta llei i tota la resta són excuses.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Per a rèplica.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, señor Díez, pues gracias por intentarlo, pero efectivo ha sido poco, poco efectivo. Cuando usted dice que

se llega a una situación de ridículo, ridículo en verdad es hacer una ley completamente vacía, simplemente por hacerla. Dice usted que el mando único ya existía en la ley anterior. Es cierto. Pero con una gran diferencia. Allí se constituía un servicio de emergencias para dar respuesta a la ciudadanía, y aquí no. Esa es absolutamente la diferencia.

Dice usted que parte de la 2/1995 como experiencia. No sé qué tipo de experiencia, si ustedes no la han desarrollado. Durante siete años ha estado guardada en un cajón, no pueden haber adquirido ninguna experiencia. Con lo cual, lo único que quieren, lo único que intentan hacer, es marcar un punto de distanciamiento de las diputaciones, del poderío de las diputaciones, a través del mando único, y establecer lo que sería un mando sin tropa. Como le dije ayer, un mando sin tropa.

La segunda descentralización que plantea el PP, la verdad es que en este sentido no queda nada clara. El PP no tiene nada claro cómo asumir que esta comunidad, este país, tenga que avanzar en el tiempo y mantenga la situación de las diputaciones en una situación bastante decimonónica. Pero hay una cosa clara. Ustedes no quieren ser una comunidad de primera. Eso sí que está siendo patente. Y desde luego se contradice con las palabras que el propio conseller dijo en estas Cortes en la presentación de esta ley. Dijo, en el texto: "Hay que dar respuesta frente a las situaciones de riesgo que debe de ser global y superar las estrechas limitaciones territoriales." Todo contradictorio con la realidad, con el contenido, con el mantenimiento de la distribución territorial a través de las diputaciones. Reza en el *Diario de Sesiones*, en la página 5.081, y allí lo dijo el propio conseller. Toda una contradicción para una ley totalmente contradictoria.

El senyor vicepresident primer:

Gracias.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, senyor president.

Senyora Andrés, quan jo he dit que esta llei està basada en les experiències passades no estava referint-me a les experiències que s'han hagut de fer en base a la Llei 2/1995, sinó en base a les experiències de govern. La Llei 2/1995 entenem que és millorable, pretenem millorar-la i en això estem. I mosatros hem complit la llei de 1995 en el seu annex, que era realment el que al paréixer podia importar més per a algun sector, i era en l'aspecte econòmic. El que hem deixat d'aplicar és la disposició addicional primera que és al que jo em referia ahir que era realment com si fóra un estatut del treballador o que era un conveni col·lectiu que no tenia res a vore amb el que deu ser una llei de prevenció i una llei de protecció civil i d'emergències.

Però la nostra experiència, que mos ha dut a rebaixar de 128.000 hectàrees a 1.000 hectàrees, ha segut la gestió de govern, ha segut la coordinació de tots els servicis bàsics, essencials i complementaris de la prevenció, de l'extinció, de les mesures forestals, de totes les organitzacions de voluntaris de protecció civil, de bombers voluntaris que han fet possible que eixa experiència mos duga a la reflexió que

esta llei és bona. I li reitere, quant al seu rancor, m'atreviria a dir, contra les diputacions provincials, ja no sé si és que perquè no les governen vostés és pel que tenen eixa animadversió als consorcis provincials de bombers, però el que és ben cert és que mosatros hem de partir d'una realitat. I estem partint de la realitat existent. Si a vostés no els agrada, ho lamentem.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyories, pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià, senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Demanàriem votació separada de la 80 i 81.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyories, procedim a la votació de l'esmena número 80. Comença la votació. Sí, 30; no, 38; abstencions, 3; nul, 1. Queda rebutjada.

L'esmena 81. Senyories, comença la votació. Sí, 29; no, 39; abstencions, 3. Queda rebutjada.

Votem la 82 i següents. Senyories, comença la votació. Sí, 33; no, 39. Queden rebutjades.

L'article 19. Senyories, comença la votació. Sí, 39; abstencions, 31; no, 1. Queda aprovat.

L'article 20. Senyories, comença la votació. Sí, 38; no, 33. Queda, per tant, aprovat.

L'article 21. Senyories, comencem la votació. Sí, 39; no, 33. Queda aprovat.

Passem a la defensa de l'esmena 100 i següents del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes. Té la paraula la senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Tenemos la agrupación de la 100 y la 103 que va sobre el tema de comisión de protección civil. En cuanto a la Comisión de Protección Civil de la Comunidad Valenciana, señorías, hay que establecer una nueva concepción de la misma, asignándole un mayor peso específico como órgano colegiado de carácter consultivo y deliberante en la materia.

En la enmienda 100 decimos que el objetivo de la comisión es ser el foro a través del cual se informe y se acuerden los programas de actuación e implantación de los recursos ante las emergencias y velar por la garantía de prestación adecuada y suficiente.

En la enmienda 103 hablamos de la composición. Creemos que deben estar representados los agentes del sector. Ustedes nos han presentado una comisión *light*. Fíjese si han perdido el rumbo que les voy a poner una comparación con la Comisión Nacional de Protección Civil del Estado, la que regula la Ley 2/1995. En sus funciones tiene, punto 1, informar de las normas técnicas que se dicten -aquí también lo tenemos. En el punto 2, elaborar los criterios necesarios para establecer el catálogo de recursos -aquí, de elaborar

catálogo de recursos la comisión de protección civil, nada. El tercero, participar en la coordinación de las acciones de los órganos relacionados con la protección civil —esta se encuentra en nuestra comisión. La cuarta, informar las disposiciones y normas reglamentarias que afecten a la seguridad de las personas o bienes y tengan relación con la protección civil —esta tampoco está. Proponer la normalización y la homologación de las técnicas y medios que pueden utilizar para los fines de protección civil —esta tampoco está. Homologar los planes de protección civil cuya competencia tenga atribuidas —nosotros nos quedamos solo en los municipales; a ustedes que no los controle nadie. Y cualquier otras —esa también la han puesto.

La acción verbal de la comisión que nos presenta este gobierno es participar, homologar, informar, estudiar. Esa es la acción. Solamente. La de elaborar, proponer, esto queda fuera. Es demasiado activo para una comisión de protección civil. ¿Es o no es una comisión de protección civil bastante *light*?

Yo creo que, señores del PP, ustedes tendrían que dar respuesta a esto. El hacer un sucedáneo de comisión civil simplemente por trámite nos parece muy mal para la ley de emergencias, para la futura ley de emergencias que se quiere hacer, que da respuesta a la ciudadanía y, desde luego, poca participación, escasa participación.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, senyor president.

Esmenes als articles 22 i 23 d'este projecte de llei. La primera d'elles, la número 100 vol introduir en la naturalesa i funcions de la comissió de protecció civil, vol introduir un text superior en la seua extensió al que apareix en l'articulat. Però, entenem que per a dir el que s'està diguent en eixe text tan llarg i tan ambigu pensem i preferim la redacció que tenim mosatros donada a l'apartat b), consistent en el fet que la comissió de protecció civil participe en la coordinació de les accions dels òrgans relacionats amb la protecció civil. Crec que és el suficientment compresiu eixe apartat com perquè hàgem d'assumir tota una sèrie d'artificis que vostés pretenen en la seua al·legació consistent en l'esmena número 100.

Quant a la composició i funcionament de la referida comissió de protecció civil, que és l'esmena 103, li vull recordar que la composició d'esta comissió ja està prevista en el Decret de composició i règim de funcionament. Està prevista i, per tant, considerem que és un absurd inclús, no és que ja siga improcedent sinó que seria absurd que ací entràrem a definir el que ja està previst en el decret de composició i règim de funcionament.

Pel que toca a la representació en el si d'eixa comissió estem amb criteris polítics que no mos podríem posar d'acord. I vostés pretenen que en eixa composició estiguen incloses les centrals sindicals. Mosatros considerem que l'objectiu de la comissió de protecció civil no deu ser en una intervenció de representacions sindicals. Entenem que és

aixina perquè concebem les seues funcions d'una altra manera. Vostés les poden concebre com un lloc, no ja de diàleg, sinó que mosatros ho concebem com un lloc de funcionament i no com un lloc de debat.

Per tant, entenem que allí deuen estar representats tots els sectors que hagen de dir alguna cosa, però des del punt de vista professional i no des del punt de vista sindical. Per això és pel que no podem acceptar-li l'esmena.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.
Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Gràcies.

Bueno, vamos a ver, que le gusta, que le gusta la comisión de protección civil que nos plantea, que le gusta una comisión de protección civil que no tenga una acción verbal activa, vamos, que no quiere que la comisión de protección civil elabore o proponga y, desde luego, incida en aquello que es el control y la planificación de lo que haga la propia conselleria competente, como usted dice.

Pues nos parece bien si ustedes lo creen, pero desde luego a nosotros en absoluto nos parece bien y a los ciudadanos les parecerá muy mal.

En cuanto a la representación, yo no le he dicho agentes sindicales, le he dicho agentes sociales del sector. Podría ser cualquier tipo de asociación, o asociación de consumidores y personas que estuvieran implicadas en el sector, o interesadas, o asociaciones ecologistas, que también tienen derecho.

La verdad es que todo es posible y ustedes acaban de rechazar exactamente el Decreto 888/1986...

El senyor vicepresident primer:

Un momento, perdón. Señor Serra, por favor.
Continúe.

La senyora Andrés Barea:

Muchas gracias, presidente. (*Rient-se*) Se enterará el señor Serra.

...sobre la Comisión de Protección Civil. La verdad es que esto de la representación social también me ha llamado la atención. No sé si el ministro de Trabajo ahora con su labor social está igual y en la misma idea que ustedes. La verdad es que esto se ve que no daba para una foto y por eso no hay que aceptarlo.

Ustedes lo único que sí que han presentado, y continúo diciendo, es una comisión bastante *light* que, por cierto, ¿sabe por qué es bastante *light* aparte de serlo por la composición?, ¿sabe cuántas veces se ha reunido la comisión de protección civil durante este año? Pues se ha reunido una sola vez, una sola vez. Por lo tanto, no me diga que le parece bien cómo está constituida y cómo funciona porque desde luego una comisión de protección civil que se haya reunido una sola vez, con carácter simplemente de convocatoria ordinaria, me parece muy pobre su propia función.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Sí, gràcies president.

Senyora Andrés, mire, mosatros tal com diu l'article 22 d'esta llei concebem la comissió de protecció civil com un òrgan col·legiat de caràcter consultiu, deliberant, coordinador i homologador en matèria de protecció civil. Crec que en això, en eixa definició crec que està clar quin és el criteri i creguem que eixe és el criteri bo i creguem que perquè siga un òrgan consultiu, deliberant, coordinador i homologador ha d'estar conformat per persones professionals i no per representacions socials, que ja quasi ha arribat vosté que hi hagen representacions de les comunitats de propietaris. Entenem que no, perquè tinguem este concepte de la Comissió de Protecció Civil.

Res més.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Votem les esmenes 100 i 103. Senyories, comença la votació. Sí, 22; no, 39; nuls, 1. Queden, per tant, rebutjades.

Als articles 22, 23 i 24. Senyories, comença la votació. Sí, 41; no, 24. Queden, per tant, aprovats.

Les esmenes 107 i següents, del Grup Socialista.

La senyora Andrés Barea:

La agrupación de las enmiendas es 107, 111, 114, 129.

Respecto a la enmienda 107, habla de la clasificación de los servicios de intervención, y dice qué son los servicios esenciales y qué son los servicios complementarios. Aquí entramos en lo que ya dijimos en la enmienda a la totalidad al respecto de que esta es una ley confusa. Confusa porque diluye la responsabilidad de los intervinientes, así como su profesionalización, como estamos planteando en la enmienda 107, donde pedimos la supresión del párrafo, un párrafo un poco curioso, en el punto 1, donde dice que profesional es aquel que debe tener una situación de pluridisciplinariedad permanente y disponibilidad, casi como Robocop, más o menos como Robocop.

En la enmienda 119 ya instamos y volvemos a instar aquí en el Pleno que se retiren de los servicios esenciales los bomberos voluntarios. Pedimos que sean servicios esenciales los servicios de bomberos, las brigadas rurales de emergencia, los servicios de atención sanitaria urgente y los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado. Yo creo que es una obstinación del propio conseller, que no está. Ustedes yo creo que ven la propia contradicción, y no quiero que ustedes contradigan al conseller, pero desde luego nosotros lo vamos a contradecir. Porque ustedes van a crear un conflicto con esto, no solo entre los propios intervinientes, al no estar definida la escala jerárquica, ya que funcionalmente va a parecer que dependerán del servicio de bomberos. Pero son servicios de gran precisión que requieren una unidad de mando ante la

acción, y no se puede dejar a la voluntad del voluntariado a palo seco.

Los bomberos, que, según ha dicho el señor Rodríguez Marín, son personajes del sector, me ha parecido una definición muy curiosa, ustedes han presentado una enmienda, a esos personajes del sector ustedes han presentado una enmienda, una enmienda transaccional, donde en el punto 2 dicen que cambian reglamento por ley, pero reglamento sin objetivos, sin tiempo y sin financiación. No sabemos cuándo se va a hacer la ley y no sabemos qué financiación tendría, el compromiso era simple y llanamente de papel. Sean ustedes valientes, paren ustedes este Pleno e integren a los bomberos en esta propia ley, como nosotros pedimos. Porque continúan ustedes, a pesar de haber presentado esa enmienda de paripé, que los bomberos voluntarios forman parte de los servicios esenciales.

Y les recuerdo: existe una contradicción entre el artículo 23 y 29 de esta propia ley, y no lo han cambiado, y se lo avisé en la enmienda a la totalidad y no lo han cambiado. La 23, por si no lo recuerdan, dice que bombero voluntario es el personal profesional que pertenece o contratado por la administración, y la 29 define como voluntario de carácter personal y libre a la vez que desinteresado. ¡Qué poco interés han puesto! Si querían ustedes ayudar a los bomberos, desde luego no lo han hecho. ¿Qué pretenden, terminar con los bomberos? Y ya les dije en la enmienda a la totalidad que los bomberos precisan de una formación altamente tecnificada cuya ejecución debe llevar a cabo con perfecta claridad, y no puede haber improvisación ni desconcierto. Y eso es lo que están ustedes generando con esta ley, improvisación y desconcierto.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, president.

En este grup d'esmenes anem a referir-mos primerament a la transaccional que tinguem presentada a l'esmena 114, que a la vegada arreplega l'esmena 113 del Grup Parlamentari Esquerra Unida. Mosatros oferim formalment des d'esta tribuna eixa transaccional en els termes en què se'ls ha presentat als grups de l'oposició.

I en este moment, encara que siga amb un retard respecte de les intervencions que ja duem el company Rodríguez Marín i jo mateix, com precisament esta esmena 114 ha sigut una aposta forta per part del conseller de Justícia i Administracions Públiques perquè s'introduira en esta llei, és quan he de fer menció i disculpar la no-presència del conseller de Justícia i Administracions Públiques, que com vostés saben, a conseqüència que se va alterar ahir l'ordre del dia, esta llei havia d'haver sigut debatuda en el dia d'ahir i acabada en la seua totalitat, i el conseller de Justícia tenia hui unes obligacions contretes fora de la nostra comunitat amb antelació, i per tant, no pot estar ací en este moment.

Però sí que pel contrari, a pesar de la seua ocupació, no prevista per al dia de hui, sí que vull recordar-los eixa esmena 114. Que no és menester ni que suspengam ni que deixem

de suspendre el Ple, està presentada als grups de l'oposició i només han de dir que sí o que no, ni més ni menys, i està firmada per tots els grups. Per tant, no sé per què demana la portaveu que es suspenga. I que si allí no existix un compromís de termini és lògic que en estes dates de legislatura no puga existir un compromís de termini, com volia que existira un any de termini. Un any de termini significaria que per al nou govern serien tres mesos de termini realment per a formalitzar aquella llei.

I respecte a les altres esmenes, crec que ja en comissió varen ser suficientment debatudes, crec que li vam explicar a la senyora Andrés i al Grup Parlamentari Socialista què és allò que entenem per servicis essencials, què és allò que entenem per servicis complementaris. Crec que està absolutament definit en la llei sense cap de contradicció, perquè fixe's vosté que són servicis essencials també les activitats que l'administració ha assumit com a pròpies, ja siguen contractades o no. I ahí és on tenen la cabuda els bombers voluntaris, que per una altra banda estan molt orgullosos, molt orgullosos, de ser considerats en esta llei com a servicis essencials.

Res més. Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Díez.

Senyora Andrés, té la paraula.

La senyora Andrés Barea:

Moltes gràcies.

La verdad es que la excusa de que no esté el conseller me ha parecido bien por su parte, educada, pero aquí se ha alterado el orden del día, para que se vieran las estructuras agrarias que iban detrás, quizás por determinados intereses, quizás por determinados intereses. O quizás también es que al conseller no le interesaba hoy estar aquí. Dos cosas podían haber ocurrido y pueden estar en el candelero, y ustedes las sabrán.

En cuanto a las emergencias, es un tema bastante básico que requiere definiciones claras y contundentes, y no dejarlo a reglamentos o a leyes posteriores, porque crea una indefinición permanente. Hay que tener claro que es un servicio esencial y que es un servicio complementario. Y vuelvo a decirlo: nosotros no estamos contra los bomberos voluntarios, estamos en contra de que los bomberos voluntarios, que ya dice la propia Ley del voluntariado y define lo que es un voluntario, estén incluidos en un servicio esencial. Por lo tanto, no hace falta que le vuelva a definir lo que es un servicio esencial, que es lo fundamental, lo primordial, y voluntario es aquel que libre y desinteresadamente presta sus servicios.

Pero una vez dicho esto, ayer le dije, le pregunte y no me contestó, qué pasaría, ya que los profesionales, los bomberos, precisan de una formación altamente tecnificada, ayer le pregunté qué pasaría si hubiera un incendio en el metro. ¿Se acuerda? Y que había habido unas jornadas. Y usted no me contestó. Nosotros nos hemos interesado en qué pasaría si hubiera un incendio en el metro, y lo primero que nos han dicho, lo primero que nos han dicho, y tengo aquí el papelito del comité de empresa, es que por ejemplo, en la línea 1,

las carencias en cuanto a medidas de protección activa contra el fuego son: falta una columna seca, que no sabía lo que era, es para cortar la corriente; faltan tomas de corriente eléctrica monofásica y trifásica; falta telefonía móvil de bomberos; inadecuación de extracción de humos; debería de haber una salida de emergencias entre la estación de Turia y Ángel Guimerá, que es de 750 metros de red. En la línea 2, tramo comprendido entre la estación de La Alameda y la avenida del Cid, actualmente se desconocen oficialmente las medidas e instalaciones de protección contra incendios por el servicio de bomberos de Valencia. No le quiero decir la parte del metro que está fuera de Valencia, que corresponde a los pueblos como por ejemplo el mío, que tenemos el parque cerrado la mayoría de las veces.

Y en cuanto a las jornadas, le tengo que decir que poco han servido más que de un foro de estudio y de reflexión, simplemente para no llegar a ninguna conclusión, no llegar a ningún puerto sobre normas o medidas...

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminando.

La senyora Andrés Barea:

...y explicar algunos planos de algunas ciudades y la propia ciudad de Méjico. Fijense el poco interés.

Los hoteles, por referenciarlo, tienen un planito detrás cuando cierras la puerta, cuál sería la medida de evacuación y cómo tendrías que salir del hotel. En el metro no existe. En la página web...

El senyor vicepresident primer:

Termine, señora diputada. Gracias.

La senyora Andrés Barea:

...de Ferrocarriles... –Enseguida termino.– ...de Ferrocarriles de la Generalitat Valenciana...

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, muy amable.

La senyora Andrés Barea:

...ni siquiera hay un anagrama respecto a las medidas de prevención, ni siquiera.

El senyor vicepresident primer:

Senyories. “Los portavoces abajo firmantes, al amparo del artículo 116, presentan la siguiente enmienda transaccional a la enmienda 114, del Grupo Parlamentario Socialista, y 115, de Esquerra Unida, al Proyecto de ley de protección civil y gestión de emergencias de la Generalitat Valenciana. Enmienda de modificación. Al artículo 27, antes 25. Servicio de bomberos. Sustituir el texto del apartado 2 por el siguiente: ‘2. La Generalitat, mediante ley, regulará la estructura, funcionamiento y organización de los servicios

de prevención, extinción y salvamento, así como cuantas otras cuestiones resulten necesarias". Firmat per tots els portaveus dels grups parlamentaris.

Senyories, anem a començar la votació. Comença la votació. Sí, 62; nuls, 1. Queda, per tant, aprovada.

Continuem amb les esmenes 107, 111 i 129. Senyories, comença la votació. Sí, 24; no, 38; nuls, 1. Queden rebutjades.

A l'article 25. Senyories, comença la votació. Sí, 63; no, 0. Per tant, queda aprovat.

Esquerra Unida del País Valencià, l'esmena 110 i següents, que segons les dades que té aquesta presidència, són huit esmenes agrupades. És una informació privilegiada (*Rialles*).

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president, és que és cosa de vore's quant en sap...

Bloc d'esmenes de la 110, 113, la 115 –que la transaccional ha entrat en el que acabem d'aprovar–, 117, 122, 126, 128 i 130.

Bé, en la primera, la 110, fa referència, de nou, al tema dels bombers voluntaris. Jo crec que és un tema molt important i en el qual, a pesar del que està dient el Grup Popular, doncs, jo crec que queda clara la incoherència. Jo vaig a llegir, inclús, el que diu el mateix article, quan fa referència a la definició dels serveis d'intervenció davant les emergències. Fa una definició dels serveis essencials i després diu: "Els serveis complementaris d'intervenció són aquells pertanyents a organitzacions i agrupacions professionals o voluntàries, públiques o provades", etcètera, etcètera.

O siga, que ahí queda clar que el tema de voluntari deu ser un servici complementari. Ara, en l'article següent, que és el 26, ara serà el 24, pertanyen als serveis essencials tal, tal, tal i els bombers voluntaris. O siga, hi ha una contradicció en el mateix projecte de llei, i és que jo crec que no tenen clar el que és un bomber voluntari i el que és un bomber professional, jo crec que no s'han preocupat en excés d'aquesta matèria, tenia eixe afany de derogar com fóra la llei anterior i introduïxen un element de confusió molt important. Jo no vaig a dubtar que hi hagen bombers voluntaris que els agrade el ser considerats servicis essencials, en este aspecte opinions hi ha per a tots els gusts, però segurament l'opinió dels bombers professionals no crec que siga eixa.

I dic això, perquè en qualsevol actuació s'ha d'assegurar molt bé la coordinació entre professionals que tinguen la mateixa experiència, que hagen estat utilitzant els mateixos mitjans, que tinguen una certa coordinació i efectivitat quant a la utilització del material per a poder atacar un foc, per a poder resoldre una emergència. I en eixe sentit, el bomber voluntari és un tema molt important i inclús cal agrair molt que desinteressadament aporte la seua col·laboració, però el que no se pot és exigir-li més del que cal, i, a més, d'alguna manera, en una intervenció en què es puguen produir descoordinacions. Perquè, a més, és lògic, ni la preparació professional ni tècnica d'un col·lectiu és igual que la de l'altra, ni l'experiència, ni la mateixa disponibilitat de temps. Per tant, això pot crear més problemes dels que segurament intenta resoldre.

Per tant, nosaltres, insistim que això deuria estar absolutament clar.

Home, ens alegra, lògicament, l'esmena que hem votat, perquè crec que, a més, dóna solució, la que siga, dins d'un any, a un compromís important que s'havia pres en el seu dia i que considere que millora prou aquest projecte.

Nosaltres, de tota manera, devíem també presentar l'esmena 117, intentant omplir de contingut una llei que, com aquesta que estem debatent, doncs, pràcticament, dels bombers passava olímpicament. O siga, a pesar de ser la columna vertebral de qualsevol servici d'emergències, doncs, pràcticament, li dedicava poc més d'un telegrama, en el seu text, al servici de bombers. Moltes coses, tal, però, del servici essencial, molt poquet.

Nosaltres, el que fem ací era recollir, en bona mesura, gran part de les competències, que són absolutament lògiques que, a més, vénen en la Llei 2/1995, de manera que quedara clar. O siga, omplir-la de contingut, fer un reconeixement al col·lectiu de bombers, que jo crec que és que, vaja, si pensem que és tan important i tan essencial, com per altra banda s'està dient, el que no se pot despatxar és en quatre línies sense que quede clar quines són les seues competències, què és el que cal fer en cada cas, etcètera.

I això, mai està de sobra, mai està de sobra. Jo no sé per què, vostés, en el text de la llei, han vullgut estalviar-se aquesta descripció.

Després, en el tema que fa referència a les brigades rurals d'emergència, nosaltres pensem que també és un col·lectiu amb el qual la societat està prou en deute, perquè treballen en unes condicions que no sempre són les adequades. Nosaltres pensem que s'ha de reforçar, i ahí ve l'esmena, en un sentit que si bé és cert que en estos moments depenen de les diputacions provincials, que això no siga una cosa definitiva, introduïm un terme que siga que de moment estan ahí, però que l'objectiu final nostre és la unificació del cos de bombers en un cos únic que abraça, lògicament, també les brigades rurals d'emergència, que abraça els consorcis provincials i que abraça, a més, els mateixos cossos de bombers municipals, que en estos moments, tenim Castelló, València i Alacant. Lògicament, prèvies converses, previ l'acord, perquè, si no, d'altra manera no podrà ser.

Però ens preocupen els problemes de coordinació que hi poden haver. Abans se comentava el tema del metro en València, allí poden intervenir diferents cossos, en este sentit, amb diferents estructures de manament. Bé, normalment, no passa res, però, bé, d'alguna manera, si el cos estiguera coordinat, estiguera depenent d'un manament únic, doncs, probablement..., i, a més, la mateixa experiència de col·laboració de treballar en conjunt, segur que això redundaria en una major garantia.

Mantindre cossos, en este cas, separats, simplement per una qüestió de voler cadascú mantindre la seua quota de poder, l'ajuntament la seua plantilla, les diputacions... Pot ser una excusa més...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...per a poder justificar..., pensem que és un error.

I, després, demanar també que aquestes brigades rurals..., un compromís de reforçar les seues pràctiques de formació i extinció sobre el terreny, perquè considere que és positiu per a elles i per a tota la societat.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Permítame, señor Oltra, un pequeño inciso dirigido a la portavoz del Psoe, que ha hecho referencia, y por no pedir en ese momento la palabra, decirle que no sé en dónde ve la curiosidad de que este diputado diga que los bomberos son del sector; por lo visto, en vez del sector de emergencias, pues, *(rient-se)* ¡no sé de qué sector son los bomberos! Pero, en fin, como le ha hecho gracia, y al mismo tiempo lo que sí que denota con estos desvíos es su intención dilatoria del tiempo. Pero, quede ahí.

En segundo lugar, también dirigido al compañero de Izquierda Unida, ayer, tal como ha dicho mi compañero, nos lo dijo a los dos el conseller, que lamentaba no poder estar aquí. Es un tema de educación parlamentaria y agradeceré que lo excuse.

Y en tercer lugar, vamos al bloque, a lo que nos llama, y tengo que decir, mire, razonablemente, los problemas, en un momento de determinada redacción, no quitan la intencionalidad del legislador. Es decir, algo que los que hemos practicado el derecho, a la lectura de la ley positiva, siempre queremos establecer y establecemos ante los jueces la intencionalidad del legislador, y la intencionalidad clara y patente es que los bomberos voluntarios sean elemento esencial.

Luego, a continuación de ahí, es posible que las redacciones en ocasiones no sean extremadamente felices; pero digamos que, al final, mire usted lo que le voy a decir, nos dice usted que cómo es posible que sobre las funciones del bombero se pase por encima... ¿Pero le parecerá a usted corto y escaso que a través de la nueva transaccional que hemos hecho... toda una ley va a regular?

Yo espero que, de momento, si esto es escaso, razonablemente, y creo que no lo es, porque el que en un artículo no se ponga demasiado, no quiere decir que los cerca de veintitantos o treinta... ¡Más de veinte artículos hablan de los bomberos, ¿eh? Quiere decir que, hombre... Y encima de eso vamos a hacer una ley que a nosotros nos parece, y por eso lo hemos transaccionado, que fue lo último que nos dijo el propio conseller antes de salir y porque no iba a estar hoy.

Entonces, bueno, pues, yo no sé qué quiere que le diga, volvemos a lo de siempre, o sea, el problema es que ahora usted dice: "oiga, pues, ahora yo espero que las brigadas rurales sean objeto de desarrollo reglamentario posteriormente"... Bueno, ya tenemos ahí que el caso es que en el artículo 27 ya se prevé también, todo este tipo de reglamentos va previéndolos la ley, y, en definitiva, entiendo que es que estamos hablando casi casi de lo mismo. O sea, el problema es encontrar, debatir, intentar, lógicamente, pues,

señalar lo que se piensa de un lado que puede ser defecto o puede ser mejorado.

Pero, en definitiva, estoy seguro de que el contenido de la ley que usted pudiera tener in mente sería muy parecido, muy parecido, es decir, igual, con otras palabras, que la que estamos ofreciendo.

Nada más.

El senyor vicepresident primer:

Té la paraula el senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Bé, senyor Rodríguez Marín, no, en este cas, les seues capacitats endevinatòries fallen. O siga, el text nostre no es pareixeria molt al que vostés presentaren, encara que, bé, poc a poc, van incorporant algunes qüestions i van millorant un text que era prou buit, prou frustrant.

Jo crec que frustrant no solament per a nosaltres com a oposició, frustrant, fonamentalment, per al col·lectiu de bombers, i jo crec que ha quedat demostrat en diferents manifestacions, tant per escrit com, inclús, en el mateix carrer, que s'han posicionat en contra d'aquest projecte de llei, tots els sindicats. Inclús s'han denunciat compromisos fets amb el conseller actual i amb l'anterior, que el Partit Popular estava incomplint, i el que quedava clar és que hi havia una voluntat intencionada, per utilitzar el terme que utilitzava el senyor Rodríguez Marín, de derogar aquella llei. El que passa que, home, fer una llei que tinguera un sola disposició derogatòria era molt fort, calia omplir-la un poc de contingut, intentar dissimular-la, i és un poc el que havien fet vostés.

Lògicament, ara, damunt de tot això que està passant, damunt de la pressió sindical, dels treballadors, etcètera, van incorporant i van ficant alguna cosa nova que van enriquint el text, però el text se queda molt llunt de les necessitats.

L'esmena que nosaltres hem defensat ara descriu les funcions i les competències del servei de bombers, continua sent absolutament vàlida. Perquè, en tot cas, ara tenim, és un tema important, però, en tot cas, ho tenim a un termini d'un any vista, que es redactarà la llei. Lògicament, no sabem en quins termes es redactarà, però, en estos moments, no estaria en absolut de més, que eixes competències, que, a més, són, ho diga la llei o no ho diga la llei, és que el servei de bombers tots els dies fa.

Per tant, si eixa és l'activitat quotidiana del servei de bombers, el que no entenem és la negativa del Partit Popular a incloure eixa realitat diària en el text de la llei.

I en el tema de les brigades rurals d'emergència, és un col·lectiu que està ahí, evidentment, però és un col·lectiu que té també serioses mancances, i, nosaltres, el que demanem és un compromís per part de la Generalitat de reforçar eixe caràcter quant a disponibilitat de mitjans, a disponibilitat de pràctiques, a disponibilitat de poder fer coses per a poder donar un rendiment quan se tracta d'actuar, doncs, el millor possible. És una voluntat que tenim entre tots de fer això.

El que passa és que no sé quina mania té d'anar reduint, reduint, reduint, els textos de los llei, que d'una llei que tenia unes bones definicions, digam, bons principis, i que

aixina va resultar en el seu moment aprovada pràcticament quasi per unanimitat... Altra cosa és que no s'ha complit, però d'això tenen gran part vostés, que són els que han tingut set anys per a poder-la executar. Doncs, d'això, buidar-la al nivell que s'ha estat buidant...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...em pareix un poquet greu.
Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyories, anem a procedir a la votació, que serà en dos blocs. De la 110 a la 128, ambdues incloses, i després la 130.

Votem al primer bloc, de la 110 a la 128. Senyories, comença la votació. Sí, 26; no, 39; nuls, 1. Queden rebutjades.

Votem l'esmena número 130. Senyories, comença la votació. Sí, 4; no, 39; abstencions, 23. Queda rebutjada.

Als articles 26, 27 i 28, hi ha inconvenient per votar-los tot conjuntament? D'acord. Doncs, els votem els tres. Senyories, comença la votació. Sí, 39; no, 26; abstencions, 1. Queden aprovats.

L'esmena 121, del Grup Parlamentari Socialista, i següents. Té la paraula la senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, las enmiendas 121, 123 y 125. Vamos a ver, las brigadas rurales de emergencia, que acabamos de hablar de ellas.

Las enmiendas 121 y 123 se refieren a estas brigadas rurales. En la enmienda 121 se pide que "las brigadas rurales de emergencia sean consideradas como un servicio esencial –como así es– y deben pertenecer a la administración, independientemente de que sea personal fijo o personal contratado". Había ahí una dualidad a la hora de redacción del artículo que parecía que dejaba una puerta abierta entre que pudiera ser personal fijo o no y fuera la condición diferente.

Por lo tanto, nosotros creemos que debe ser la Administración la que debe de responder del servicio que presta y no el tipo de contrato laboral que tenga el propio trabajador.

En la enmienda 123 se habla de las funciones de las brigadas rurales, clasificadas dentro de los servicios esenciales y que dejan importantes lagunas de indefinición y estructuración. Nosotros pedimos con la enmienda 123 que reglamentariamente se establezca su estructura y funcionamiento, regulándolo ya en la presente ley. O sea, que tenga un tiempo determinado para la proclamación de ese reglamento.

La situación de las brigadas de emergencia rural tiene importantes y evidentes indefiniciones. Las indefiniciones se pueden materializar en las preguntas que se hagan. ¿Qué es una brigada rural? Porque exactamente no se sabe en este

momento qué es una brigada rural. ¿Cuáles son sus cometidos? ¿Dónde están definidos? ¿Tiene el personal que compone las brigadas la formación y calificación adecuadas para el desarrollo de dichas brigadas? ¿Dicha calificación está reconocida en la categoría profesional y laboral? ¿Cuál es su estructura orgánica? ¿Y su escala jerárquica? Y la más imprecisa, ¿cómo se tiene prevista su integración orgánica y funcional en el consorcio de bomberos? Fíjese si lo tienen impreciso que eso es un punto de acuerdo que el otro día el conseller suscribió con los propios presidentes de las diputaciones. ¡Mire si tienen poco atado esto!

Nos gustaría que nos respondiera, que nos dijera cuál es su opinión, ya que estamos debatiendo la ley para aprobarla, antes de solucionar el problema.

En cuanto a la enmienda 125, al artículo 28, sobre las funciones de las brigadas, en el punto c), pedimos la colaboración en otras situaciones de riesgos contempladas y procedimientos que sean siempre bajo la dependencia funcional del consorcio de bomberos, que queden totalmente dependientes del consorcio de bomberos en cuanto a la acción funcional. Por la indefinición, por la falta de formación, por la desestructuración, por todo ello nos lleva a decir que en caso de situaciones de riesgo se encuentren bajo la dependencia funcional y la adscripción del propio servicio de bomberos.

La situación de la brigada rural de emergencias es verdaderamente caótica. Y ustedes lo saben perfectamente. No saben cómo comerse ese marrón. Espero que ahora, ya que estamos debatiendo esta ley y tenemos que concluir este artículo, nos adelanten algo.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.
Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, presidente.

Es muy fácil decir aquí en esta tribuna que no sabemos cómo comernos este marrón o el otro. No se preocupe, señora Andrés, que el Gobierno Valenciano tiene los suficientes medios y previsiones, y no existe ningún marrón en el aspecto de las brigadas rurales de emergencia. En absoluto. Es algo que usted afirma aquí y que yo niego rotundamente con los mismos argumentos que usted ha utilizado, que es el decir sí o el decir no, sencillamente.

Por otra parte, hay que fijarse un poquito en que la enmienda 125, cuando ustedes pretenden que las brigadas rurales de emergencia han de depender funcionalmente de los consorcios de bomberos, es una enmienda que hacen al artículo 28 de antes, ahora 30, cuando en realidad eso está contemplado y definido en el artículo anterior: "Las brigadas rurales de emergencia dependerán funcionalmente de los consorcios provinciales de bomberos". Yo creo que en el 29.2 se está diciendo lo mismo que ustedes quieren que se diga en el 30 c), que están adscritos y dependerán funcionalmente de los consorcios provinciales de bomberos. Porque es que, además, dicen: "Nosotros no nos entendemos". Lo que no podemos es aceptar una enmienda que está en contradicción totalmente con esta ley.

Y, por otra parte, que ustedes propongan una enmienda en un sentido, que Izquierda Unida proponga otra enmienda en otro sentido, ello nos hace pensar a nosotros que estamos en el buen camino, cuando incluso los grupos de la oposición se encuentran dispares en sus propuestas. Será porque la propuesta nuestra, este proyecto de ley, es el bueno.

Gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, nos está pidiendo que nos pongamos de acuerdo el señor Oltra y yo, hagamos un frente común... que no dude que pueda pasar, (*rient-se*) no dude que pueda pasar en otras cuestiones. Pero, vamos, aquí cada uno presenta lo que consideraría que sería un servicio adecuado a los ciudadanos.

En principio dice usted que no es ningún marrón. Pues, nada, pues si no es ningún marrón cómo puede ser que el 30 de septiembre de 2002, o sea, hace nada, después de ser presentada esta ley en estas Cortes por el señor conseller, dice... (*Pausa*) Un segundo, espere un segundo, que se me ha perdido... No, no, de prisa ninguna (*Pausa*)

El senyor vicepresident primer:

¿Necesita ayuda con los papeles? (*Remors*)

La senyor Andrés Barea:

No, señor presidente, pero si la necesitara la pediría.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

La senyora Andrés Barea:

No lo dude, no lo dude.

Vamos a ver. La página 4, para que no se pierda usted tampoco. Punto cuatro del acuerdo de 30 de septiembre de 2002: "Las brigadas rurales de emergencia dependerán funcionalmente de los consorcios provinciales de bomberos asumiendo los mismos su formación, gestión cotidiana y dirección en caso de emergencias".

Al principio del acuerdo, dice: "Todo ello se regulará en base a la Ley de régimen local –a la que tanto han apelado ustedes, en este caso para defenderse–, pero siempre y siempre con el criterio individual de suscribir o no suscribir el acuerdo por parte de cada presidente de la diputación", por parte de cada presidente de la diputación. O sea que habrá brigadas de emergencia rural en unas diputaciones que se integrarán de una manera y, en otras, se integrarán de otra. No es un marrón, es un marronazo, ¿eh?, es un marronazo, señor Díez.

Pero, aparte de esto, señor Díez, ha pasado un año desde que les cambiaron a ustedes el nombre a las brigadas rurales; se llamaban antiguas brigadas rurales y ahora les han

puesto "de emergencia". A fecha de hoy todavía no hay ni una orden, ni una circular que les haya explicado cuáles son sus funciones, dónde se sitúan, no tienen formación ni les han dado cursos para ello. Una total desclasificación de sus puestos en relación a los contenidos. Y sólo han cambiado el nombre, sólo.

Solamente decirles que sí que han hecho una cosa a favor de ellos, les han aumentado el número de kilómetros que deben atender. Aproximadamente...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

La senyora Andrés Barea:

...una unidad de emergencia rural debe atender unos 70 kilómetros. Una buena respuesta.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Usted me había pedido antes –creo recordar– que definiéramos qué son las brigadas rurales de emergencia. Yo estaba en la tentación de pedirle que me definiera usted a mí qué es un marrón o un marronazo. (*Rient-se*) Porque, realmente, si el marrón o marronazo, que no me ha definido lo que es, que no me lo ha definido... pero que, en definitiva, nosotros entendemos que esto es, sencillamente, gestión, es gestionar cómo van a funcionar las brigadas rurales. Y es lógico que tengan intervención los presidentes de la diputación porque de las diputaciones dependen al igual que los consorcios de bomberos. Y esa es la realidad que tenemos. Y esa es la realidad que ustedes crearon, que ustedes crearon. Las brigadas rurales no se las inventó el Partido Popular en las diputaciones. Las brigadas rurales las inventó el Partido Socialista porque eran puestos de trabajo, y son puestos de trabajo.

Y la definición de ellas, pues, vamos, si ahora después de 12 años de funcionamiento hay que definir las, pues, se definirán y se definirán reglamentariamente en desarrollo de esta ley. Pero, partimos –y lo he dicho antes– de una realidad. ¿Que las brigadas rurales comenzaron a ser clientelismo político? Pues, sí, comenzaron siendo clientelismo político. Y que hoy las brigadas rurales están asumiendo unas funciones que con el tiempo han ido definiéndose, pues, también es cierto. Y que están cumpliendo una labor excelente, es cierto. Y que tenemos que incluirlas dentro de los elementos de extinción, prevención de incendios, de trabajo en el monte, es cierto. Y por eso están reconocidas en esta ley, como que son elementos importantes en la protección civil y en las emergencias.

Nada más.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Díez.

Senyories, anem a votar les esmenes 121, 123 i 125. Senyories, comença la votació. Sí, 29; no, 39. Queden rebutjades.

Els articles 29, 30 i 31. Senyories, comença la votació. Sí, 37; no, 29; nuls, 1. Queden aprovats.

L'esmena 132 del Grup Parlamentari Socialista. Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Las enmiendas 132, 133, 135, 136 y 138.

Vamos a ver. Se refería a lo que sería la atención sanitaria. Yo creo que ya lo debatimos en comisión que había, la verdad, importantes lagunas, incluso de definición y de claridad en lo que sería la atención sanitaria. Ustedes cuando escriben en el texto se refieren a la atención sanitaria y la integran por el artículo 33, simplemente por el artículo 33. Yo supongo, y queriendo adivinar, supongo que quieren decir que integrarán los servicios de emergencias, o, mejor dicho, la coordinación de los servicios de emergencias en la integración sanitaria. No pueden integrar lo que es la atención sanitaria. Y se lo dije la otra vez, es una obviedad. La diferencia entre extrahospitalaria y urgente es una cosa que muchos compañeros de aquí, y el propio conseller, Serafín Castellano, saben exactamente que una cosa es extrahospitalaria y otra es urgente. Y ustedes han mantenido esta enmienda.

En cuanto a la terminología que en Sanidad se utiliza en cuanto a la planificación, desde luego es un cúmulo de desconciertos lo que ustedes han dicho a la hora de planificación: una atención sanitaria ante una emergencia. Les dijimos y pensábamos, fíjese, por obviedad, pensábamos que las habían modificado, pero las mantienen, las mantienen, no entiendo por qué, no entiendo por qué, sin coordinarse —aunque ya me dijo ayer que aquí cada uno responde de la suyo—, sin coordinarse con la Conselleria de Sanidad para saber qué tipo de asistencia sanitaria se tiene que dar ante una urgencia.

Respecto a la enmienda 41, dice: “Integrar lo que serían los servicios de cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado”. Sería un hito en la historia, sería... Estamos hablando más de un año de la situación, del aumento de la delincuencia en esta Comunidad, y uno de los grandísimos problemas es la ley de coordinación de fuerzas de seguridad del Estado. Y ustedes aquí, en un articulito, aquí en un articulito, la integran sin saber ni siquiera lo que dicen.

Por lo tanto, les pediríamos que, por favor, simplemente porque sea coherente el texto, porque se refiera a algo que es la realidad del día a día, porque no hiera a los ojos de profesionales que van a leer esto, modifiquen estos artículos.

Me gustaría contestarle al señor Rodríguez Marín, simplemente por aquello que a veces me dedica usted algo. Las brigadas rurales dice usted que es una fuente de clientelismo, ha dicho. No, no. Ha sido el señor Díez. Perdón. Ha dicho que es una fuente de clientelismo. Cuánto y más, cuánto y más le puedo sacar yo las listas de la fuente de clientelismo que tienen en las brigadas rurales ustedes.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Señor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, president.

Són les esmenes 132, 133, 135, 136 i 141.

Senyora Andrés, està contemplant els articles que es refereixen als servicis d'atenció sanitària, a les funcions dels servicis i als cossos i forces de seguretat. Vosté vol donar-li una interpretació que en ningun moment està ací en la llei. Perquè si estem anomenant el servici d'atenció sanitària urgent, les seues funcions i estem anomenant als cossos i forces de seguretat, és senzillament perquè deuen estar coordinats en un moment d'emergències. Per això s'anomenen. No estem parlant de competències, no estem furtant-li competències al conseller de Sanitat o furtant-li competències al Ministeri de l'Interior. Són elements essencials o complementaris perquè es produísca autènticament la coordinació en la gestió d'emergències i protecció civil. Ni més ni menys.

I aquelles esmenes que vàrem considerar que havien de ser incloses, les vàrem incloure, i vostés ho saben. Que van ser acceptades en comissió les esmenes 137 i 138, perquè precisament enteníem que eren aclaridores i que milloraven. Allò altre que vosté ara ací planteja no ho podem acceptar, perquè és que està vosté tergiversant el que és la finalitat i l'objectiu de la llei, i vol anar vosté a uns llocs que en absolut, en absolut, mos hem plantejat ni tan sols en un somni.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyora Andrés. Té la paraula.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a ver. Nuevamente dice usted que es una manera de poner las cosas, pero no es una manera de poner las cosas. El problema es que los ciudadanos aquí lo viven de otra manera.

La coordinación sanitaria solamente se produce por el 112. O sea, que es la llamada de teléfono a un centro coordinador, el cual, como no sabe el receptor de la llamada de qué nos estamos refiriendo, incluso duda, incluso duda de qué tipo de accidente se está refiriendo cuando uno llama al 112, te llama nuevamente a la centralita de emergencias. Y esto, entre la primera llamada que se produce en la autopista o en el domicilio, hasta que llega la ambulancia, puede pasar más de veinte minutos.

Por lo tanto, me parece que además de no saber redactar, es no tener una realidad clara de lo que está pasando. No se produce una integración de los servicios, porque Sanidad no está integrada en el 112. Sanidad está relacionada solamente por vía de comunicación, y el 112 lo que hace es pasar la llamada al centro coordinador de sanidad.

¿Quiere que le diga lo que me pasó anteayer a mí? Llamé a una ambulancia... (*Remors*) Vamos a ver, vamos a ver. Llamamos a una ambulancia para que fuera a recoger a una persona por una rotura de cadera. Llamé al 112. Del 112, me pasaron a la centralita de teléfonos de emergencia y me dijeron: “Como no es una urgencia como tal para llamar al Samu, tiene que ir una ambulancia, pero espere porque resulta que, como es una rotura de cadera, tienen que ir dos

personas”. ¿Sabe usted cuánto tardó en llegar la ambulancia al domicilio? (*Remors*) Tardó más de tres cuartos de hora. Que se lo pregunten, que se lo pregunten al señor Serafín Castellano, que le llamaron a su director general porque el tema era importante. Que se lo pregunten.

Respecto a la inseguridad ciudadana... (*Remors*) No, no. Roberto, nada más, le digo el nombre. A Roberto se le llamó. (*Riu*) (*Remors*) Bueno, me quedan treinta y seis segundos para la inseguridad ciudadana.

El senyor vicepresident primer:

Señorías.

La senyora Andrés Barea:

Inseguridad ciudadana que estamos cansados de repetir que está produciéndose en esta Comunidad Valenciana pioneros en todos los *ranking* internacionales casi de esta comunidad y, desde luego, desde luego, de todo el Estado español.

La verdad es que la coordinación con el servicio es totalmente ficticia...

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminado.

La senyora Andrés Barea:

...con el 112. No hay respuesta, no hay terminales integrados. Hay unas enmiendas posteriores que les aclararé cómo está la situación de integración de los terminales. (*S'escolten unes veus que diuen: "¡Bravo, bravo, bravo!"*). *Aplaudiments des d'un sector de la Cambra. Remors*

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Señor Díez.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, president.

Senyora Andrés, amb tot el respecte i afecte que me mereix, mire, jo no tinc paraules per a contestar obvietats. No tinc paraules. I, bé, si vostè està complint una consigna del seu grup, ho respecte, però mosatros ací el que estem és debatint una llei i no, (*remors*) i no, i no *Esta es su vida*. (*Remors i rialles*) I per si de cas li serveix, i per si de cas li serveix d'informació, li he de dir que el Samu de la Comunitat Valenciana és el número u en Espanya. (*S'escolten veus que diuen: "¡Muy bien!". Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Gracias.

Senyories, anem a votar les esmenes 132 i següents. Senyories, comença la votació. Sí, 28; no, 42. Queden rebutjades.

Els articles 32, 33 i 34. Senyories... Perdón. Señor Perelló.

El senyor Perelló Rodríguez:

Señor presidente, si la serie de artículos que propone es esa, nosotros le rogaríamos que agrupara en una votación el 32 y el 33, y de otro lado el 34.

El senyor vicepresident primer:

Así se hará, señor Perelló.

El senyor Perelló Rodríguez:

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vicepresident primer:

Articles 32 i 33. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 27; abstencions, 3; nuls, 1. Queden, per tant, aprovats.

Article 34. Senyories, comença la votació. Sí, 42; abstencions, 26; no, 4. Queda aprovat.

L'esmena número 146 i següents del Grup Parlamentari Socialista. La senyora Andrés. (*Pausa*) Quan vullga, senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Moltes gràcies, senyor president.

Bueno, ya sé que no tengo que contar cosas que me pasen en la vida diaria, pero la verdad es que ya le dije ayer en estas Cortes que tenemos dos funciones: la de legislar y la de controlar al Gobierno. Y si legislamos y, desde luego, no lo vemos con respecto a lo que afecta a los ciudadanos, estamos muy lejos de la sociedad. O, desde luego, ustedes están muy lejos de la sociedad. (*Esbroncs. Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Eso para empezar.

Les diré el apellido de Roberto...

El senyor vicepresident primer:

Señorías, ruego guarden silencio y vayan a la cuestión.

La senyora Andrés Barea:

...compañero mío profesional, se llama Roberto Roig. (*Riu*)

Bueno, vamos a ver.

El senyor vicepresident primer:

A la cuestión, a la cuestión, señora diputada.

La senyora Andrés Barea:

A la cuestión. Gracias, muchas gracias, presidente, por centrarme.

Vamos a ver. Las enmiendas 145 y 146 definen lo que son servicios complementarios de intervención. Y volvemos otra vez con el tema de servicios esenciales y servicios com-

plementarios. Ya les he dicho antes –les vuelvo a recordar– la contradicción que ustedes mantienen entre el artículo 23 y el artículo 29. El 23 dice que es bombero voluntario el personal profesional perteneciente o contratado por la administración, y el 29 lo define como voluntario de carácter personal y libre.

Y, por lo tanto, en la enmienda 145 pedimos la incorporación de los bomberos voluntarios en lo que sería el servicio complementario. Y volvemos a redefinir el artículo, “que son ciudadanos que, libre y desinteresadamente, se adhieren a los servicios de bomberos; conforme al carácter altruista y desinteresado, no tienen la consideración de personal al servicio de la administración; se constituirá un seguro que cubrirá la responsabilidad civil, así como los seguros de accidentes, y dependerán de los servicios de bomberos correspondientes”.

Por coherencia, simplemente por coherencia, por la propia coherencia de esta ley, quiten la contradicción que hay entre el artículo 23 y 29. Les repito y les vuelvo a decir: quiten la contradicción que hay entre el artículo 23 y 29. Será una falacia esta ley cuando alguien se la lea y quiera consultar en ella.

El senyor vicepresident primer:

Gracias.
Señor Díez Cuquerella.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, president.
Senyora Andrés, és un tema que tenim debatut en Ple i en Comissió. I, per tant, per a justificar-li el rebuig a estes esmenes, només vaig a donar per reproduït el debat que vàrem tindre en comissió.
Res més.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.
Per a rèplica, senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a ver. Ha sido rápida su contestación. Pero, desde luego, ha sido rápida porque lo tienen claro, porque la consigna es clara: había que mantener a los bomberos voluntarios dentro de lo que serían los servicios esenciales. Muy bien, muy bien. Usted no sabe por qué. El conseller desde luego no está aquí y no nos lo puede explicar. ¿Por qué mantiene a los bomberos voluntarios dentro de los servicios esenciales? ¿Por qué mantienen esa contradicción permanente? Porque existe una total y absoluta contradicción.

La verdad es que uno se plantea que la única situación que puede pensarse es que se quiere desacreditar a lo que serían los bomberos profesionales, que es lo único que les preocupa, lo único que les inquieta, porque son los únicos que les presionan, los únicos que van a tener ustedes el problema. Se lo dije ya ayer: aunque aprueben esta ley, el problema lo continuarán teniendo, porque no han solucionado

nada. Tienen una ley vacía, completamente vacía. Tienen una ley de la que van a surgir importantes problemas porque tiene importantes lagunas, señor Díez, tiene importantes lagunas.

Por lo tanto, yo considero que ustedes deben plantearse que deben retirar esa contradicción entre los propios artículos 23 y 29. Están banalizando el debate, están banalizando el debate, simplemente y llanamente por una tozudez, simple y llanamente por una tozudez.

Ustedes dicen, el señor Rodríguez Marín ha dicho que el conseller, que no está aquí... (*Remors*) Es que le tengo mucho aprecio, le tengo mucho aprecio. El señor Rodríguez Marín me ha dicho que el conseller ausente ha dicho que había que transaccionar. Pero, claro, hay cosas que no podía transaccionar. Lo que para él es básico, y es básico mantener una guerra abierta contra los profesionales, contra los profesionales, mantener una desacreditación permanente contra ellos. Y en ello es meter a los bomberos voluntarios. ¿Los bomberos voluntarios querrán integrarse en un servicio esencial? Eso lo dicen ustedes. No dudo que algunas personas quieran integrarse en un servicio esencial, pero imposible, imposible, uno no puede trabajar las ocho horas laborales y dedicarse luego a apagar fuegos, es imposible, es que es totalmente imposible. Uno no puede estar haciendo su propio trabajo y estar dedicándose a labores solidarias como esa. Es completamente imposible, es totalmente una contradicción, totalmente una contradicción, que ustedes ven patente, lo que pasa es que no quieren contradecir al ausente.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Señor Rodríguez Marín, como le ha pedido protección a la Presidencia, tenga presente que siempre la va a tener mientras se ajuste al Reglamento. Muchas gracias.
Seguimos. (*Remors*) No hay réplica. Votació a les esmenes 145 i 146. Senyories, comença la votació. Sí, 30; no, 41; nuls, 1. Queden rebutjades.
Els articles 35 i 36. Senyories, comença la votació. Sí, 41; no, 33. Queden aprovats.
Esmena número 151, del Grup Parlamentari Socialista. Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Gracias, señor presidente.
La enmienda 151, supresión de los convenios de colaboración. Luego del mando, luego de los bomberos voluntarios, el tema de los convenios de colaboración. Pedimos la supresión de este artículo ya que mediante el se podrá convenir con empresas que cuenten con bomberos y grupos de autoprotección en prevención y extinción de incendios y salvamento, y también promoverán el establecimiento de convenios, los promoverán. Con una alegría y pocas palabras dicen que queremos convenir y lo promoveremos, lo promoveremos. Siempre las promociones ya se sabe que son duros a cuatro pesetas, como se decía antes, ahora no sé cómo se tendría que decir en euros.
Pedimos la supresión de este artículo 35 por intuir que bajo su aparente inocencia de escasas líneas es una cabeza

de puente para establecer convenios con entidades privadas. No son bomberos de empresa, ya se lo dije en la comisión, que lo dije en el artículo 34: los bomberos de empresa es personal de los servicios de prevención, tanto de empresas públicas o privadas que ejercen sus funciones en su propia empresa. Esto nos parece estupendo, estaba en la Ley 2/1995, porque además nos parece perfecto. Y que yo sepa solamente hay constituido un servicio de bomberos de empresa, el de la Ford, que yo sepa, si no, me corrigen. Consideramos fundamental los servicios de prevención de empresa, que no están constituidos en la Administración en la amplia mayoría. Por lo tanto, sí a los bomberos de empresa, no a los convenios de colaboración, no a los convenios de colaboración.

Por lo tanto, espero que nos explique el motivo de este artículo 35, el porqué la letra pequeña, la letra oscura, qué es lo que no vemos más allá de estos propios convenios.

El señor vicepresidente primer:

Muchas gracias.
Senyor Díez Cuquerella.

El señor Díez Cuquerella:

Vamos a ver, señores del Grupo Socialista, aquí no hay ninguna letra pequeña. (*Remors*) Este artículo tiene exactamente el mismo tipo de letra que los restantes, exactamente el mismo. Otra cosa es la lectura, la lectura que cada uno le da, la lectura que cada uno le da. Ustedes le dan una lectura perversa, ustedes sabrán los motivos que tienen para esa perversión, ustedes lo sabrán, ustedes lo sabrán. (*Remors*) Pero nosotros le damos la lectura que toca, la lectura que toca.

En valencià hi ha dit que diu: "si envies, no vas"; si col·labores, estàs. I aquí està dient-se: artículo 37, convenios de colaboración. I després continua: establecimiento de convenios de colaboración con organizaciones y empresas que puedan prestar su colaboración en la gestión de las situaciones de emergencia. Si yo estoy colaborando con alguien es porque estoy ahí. Y ustedes, en su interpretación perversa, y ustedes sabrán los motivos que tienen para hacer esa interpretación, lo que están diciendo es que nosotros perversamente introducimos aquí un articulado para hacer... para hacer no sé qué. Pues, bien, lo que vamos a hacer es la posibilidad de que colaboren con la administración, y la administración colaborar con otras entidades u organizaciones que puedan prestar su colaboración en la gestión de las situaciones de emergencia. Todo lo demás está en la mente de algún grupo político o de algún sector que tenga una mentalidad afín, pero no en la nuestra.

El señor vicepresidente primer:

Para réplica.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, perversa... Me habían llamado de todo menos que con esta carita me llamaran perversa, (*rient-se*) pero bueno. (*Rialles. Aplauidiments. Remors*) A lo mejor es un puntazo, a lo mejor es un puntazo.

Bueno, dicho esto, vamos al tema, porque quiero aclararle la idea. Bueno, esta idea no ha sido baladí, el conseller lo sabe, los presidentes de las diputaciones lo saben y los ayuntamientos lo saben. Mire si lo saben que aquí tengo ya un convenio de colaboración para la creación de un parque de bomberos de Alicante, de Alicante, de Alicante (*aplauidiments des d'un sector de la Cambra*) de Alicante, firmado a tres años, firmado a tres años. La señora que firma es la teniente alcalde, delegada de Hacienda, María Teresa Revenga Ortiz. (*Remors*) Quien firma ese convenio de colaboración es exactamente... espérese, las compañías de seguro mediante una gravación de impuestos; gravación de impuesto que del primer año son 455.000 euros, en el segundo año 475.000 euros y en el tercer año son 500.000 euros. Y dice, dice para explicarlo, que no es ilegal, que no es ilegal, porque no llega al 33% de lo que le vale el parque de bomberos, en cada año fraccionado, porque el parque de bomberos valdrá 1.502 millones de euros. Han incrustrado ustedes el filón de crear parques de bomberos. (*Remors*)

Lo que sí que no entiendo, lo que sí que no llego a entender, porque aquí no lo pone, además pone la cantidad a repartir y demás entre las demás entidades aseguradoras, lo que no llego a entender es la letra pequeña de por qué, de por qué una entidad aseguradora o un conjunto de entidades aseguradoras hacen un parque de bomberos. Según las declaraciones de la propia concejala, dice que porque beneficia a las compañías de seguros, porque beneficia. (*Remors*) Y entonces yo ya no lo entiendo qué es lo que beneficia. (*Remors*)

El señor vicepresidente primer:

Señorías. Un moment, senyora diputada.

Señorías, ruego no sólo silencio sino que se le pueda escuchar debidamente, porque parece ser que su grupo, al hacer esas manifestaciones, emite su expresión de voluntad y entonces no se puede oír perfectamente. Por lo tanto, en vez de estar a favor parece que estén en contra. Siga, siga. (*Rialles*)

La senyora Andrés Barea:

Simplemente quería enseñarles esto, con lo cual el artículo 35 no es baladí, no es baladí. Tenía un fondo, ha sido la piedra, la piedra, junto con la coordinación. Los bomberos voluntarios, para fastidiar a los propios bomberos profesionales, esto ha sido la piedra baladí. Ustedes quieren sacar todo de la administración, todo, absolutamente todo, ahora hasta los parques de bomberos. (*Aplauidiments des d'un sector de la Cambra*)

El señor vicepresidente primer:

Muchas gracias.
Señor Díez Cuquerella.

El señor Díez Cuquerella:

Gràcies, president.

Bé, senyors del Grup Socialista, jo no sé de què s'es-tranyen ni de què eixes manifestacions des d'eixos bancs.

Això que s'ha llegit ací és un conveni de col·laboració (*remors*) que està previst en la llei, "convenios de colaboración con organizaciones y empresas". (*Remors*) És que vostés no estan d'acord en què s'utilitzen tots els mitjans que siguen possibles materials i humans perquè hi haja una autèntica gestió d'emergències? És que vostés no volen això? Mire, nosaltres, nosaltres sí que ho volem i per això en l'any 1994 es van cremar 128.000 hectàrees i en l'any 2000 se'n han cremat 1.000. A la millor és per això. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Votem l'esmena 151. Senyories, comença la votació. Sí, 30; no, 40. Queda, per tant, rebutjada.

Els articles 37, 38 i 39. Sí, senyor Perelló.

El senyor Perelló Rodríguez:

Gracias, señor presidente.

Al objeto de rogarle que someta dos bloques, el 37 de un lado y el 38 y 39 de otro.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias. Todos separados se van a votar.

A l'article 37, senyories. Comença la votació. Sí, 39; no, 6; abstencions, 25. Queda aprovat.

L'article 38. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 30; (*remors*) 1 vot nul. Queda, per tant, aprovat.

L'article 39. Senyories, comença la votació. Sí, 39; no, 27; abstencions, 4. Queda aprovat.

Esmena 153 i següents, del Grup Parlamentari Socialista.

Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Vamos a la enmienda 153. En principio tengo que decir que he visto por parte del Grupo Popular que el señor Díez ha hecho un verdadero esfuerzo por llegar a acuerdos en esta ley. El problema ni es el señor Díez, ni el señor Rodríguez Marín, lo digo al vicepresidente del Gobierno. (*Remors*) El problema es que es una ley con importantes deficiencias y muy difícil de solucionar cuando uno parte de una idea fija y desde luego lo único que quiere traer son enmiendas de apaño.

Dicho esto, vamos al siguiente bloque. La enmienda 153 sobre el fomento del voluntariado. La verdad es que esta enmienda 153 sobre el fomento del voluntariado, volvemos a decir lo que ya hemos dicho en otras ocasiones, que nos parece paradójico que una ley que se quiera sustentar sobre el voluntariado vaya sobre líneas de financiación, líneas de financiación escasas, más bien diría yo mezquinas. En 79.000 euros para el tema del equipamiento, lo dijimos ayer, 79.000 euros. Salen, si todas las agrupaciones de voluntarios de la Comunidad Valenciana, si en todos los pueblos hubiera una agrupación de voluntarios saldríamos a unos 14 euros, a unos 14 euros, ya lo dije ayer, ni para la mitad de una camiseta.

Respecto a los seguros, hay 37.000 euros. 37.000 euros repartidos por todos los pueblos de la Comunidad Valen-

ciana salen a 7 euros. Dígame qué seguro cubre por 7 euros. Dígame. Yo no sé lo que corresponderá a un seguro de vida pero, desde luego, con 7 euros creo que poco se podrá hacer.

Nosotros pedimos en la enmienda 153 que sea a través de una financiación reglada y con un proyecto de actividades, ya que esta ley se quiere sustentar en ello. La iniciativa del voluntariado no puede partir de elementos de subvención, como quieren ustedes plantear. Y una ley no puede sustentarse sobre elementos de subvención como ustedes están planteando. Y, además, si llegan, porque es curioso que sacan ustedes dos líneas de subvención que sacan en el boletín, donde los pueblos que pueden y saben, llegan, y te dicen que el máximo que podrás obtener –eso quiere decir que todos no tienen–, son 980 euros, o sea, 160.000 pesetas de antes. O sea, que todos no tienen. Y es una ley que se basa sobre la protección civil. ¿Y las emergencias? Yo es que no sé dónde han quedado las emergencias. No lo puedo llegar a entender.

En cuanto a la enmienda 154, que es movilización de fuera del término municipal, ya le dijimos que era imprescindible que se reconociera la autoridad municipal y que el movimiento fuera del municipio fuera requerido a través de la autoridad municipal si no ejercía el alcalde la máxima responsabilidad en protección civil.

Respecto a las unidades básicas de intervención, pues, qué quiere que le diga, pues que no sé lo que son, que no sé lo que son. Exactamente, ¿qué son unidades básicas? ¿A qué se refiere el texto que son unidades básicas? Yo creo que hablan ustedes en plan genérico y dicen que son los medios de intervención ante los siniestros, que están compuestos por varios equipos de intervención, que cada uno de estos equipos intervendrá, que están compuestos por varias unidades básicas. Como resultado podríamos decir: la gallina, la gallina, porque no se entiende exactamente qué es eso. Y yo le pediría que nos lo explicara, porque es que no lo entendemos.

En cuanto a la enmienda 158, la composición de las unidades básicas, pues queda exactamente igual. ¿Para qué más? Lo van a desarrollar en un reglamento posterior, posterior, posterior. Ya lo decía Romanones, lo recordaba ayer el señor Oltra. Romanones decía: "Haced las leyes, que yo haré los reglamentos". Y solamente se centra en el mando único. El mando único es el que decidirá y compondrá en el momento oportuno quién me acompaña y quién no me acompaña. La verdad es que deja mucho que desear esta situación. Yo creo que mantener una ley de protección civil sobre unidades de protección civil –que no todos los pueblos tienen constituidas y ustedes tienen la relación–, sobre líneas de subvención escasas y miserables, escasas y miserables, me parece bastante paradójico.

Y luego, que se creen unas unidades que no se sabe, que se montarán en el momento del fuego y en el momento del puesto de mando y en el momento de la foto, la verdad es que tampoco sé por qué.

El senyor vicepresident primer:

Gracias.

Señor Díez Cuquerella.

El senyor Díez Cuquerella:

Gracias, presidente.

Señora Andrés, antes he hablado de perversión, antes he hablado de que usted estaba cumpliendo consignas de grupo. (*Remors*) Y mire usted, como es lógico, es lógico que usted cumpla consignas de grupo y la perversión no está en esa carita o en ese pelito (*protestes*) porque muchas veces la perversión es difícil, es más difícil encontrarla en las personas, pero menos difícil encontrarla en los colectivos, o menos difícil encontrarla en los grupos.

Y aquí —y lo digo con todo el respeto al grupo parlamentario, y con todo respeto a todos y cada uno de los miembros del Grupo Parlamentario Socialista— ustedes no están debatiendo una ley, ustedes están haciendo un mal uso del Reglamento de las Cortes Valencianas y desde este momento les digo, en nombre del Grupo Parlamentario Popular, que pueden ustedes solos debatir sus enmiendas porque nosotros no vamos a entrar en ese juego (*protestes*) que ustedes quieren entrar con obviedades, obviedades, nimiedades, contando su vida y contando historias que nada tienen que ver con la ley que estamos debatiendo. De manera que continúen su debate solos. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra. Protestes*)

El senyor vicepresident primer:

Senyor Perelló.

El senyor Perelló Rodríguez:

Señor presidente, entiendo en nombre de mi grupo que, de acuerdo con el artículo 66, debo defender el decoro de este grupo por dos minutos como mínimo, señor presidente.

El senyor vicepresident primer:

Tiene la palabra.

El senyor Perelló Rodríguez:

Muchas gracias, señor presidente.

Desde luego, iniciar una intervención diciendo que “con todo respeto” para decir que porque estamos haciendo uso de las prerrogativas parlamentarias, a menudo recortadas por la mayoría absoluta mal interpretada en esta Cámara, decirlo así y decir que se dice con respeto para acabar tachándonos de mal uso a lo que quiere ser un debate fresco, lleno de argumentos y hasta ahora demostrado que lo que tiene de carencia este debate, lo que tiene de carencia este debate es una contraargumentación que no descansa tan solo en la mayoría aritmética y no en la razón parlamentaria; (*veus*) excusarse en eso, excusarse en eso nos parece que es faltar al decoro de un grupo, al decoro de una diputada y a los más elementales principios democráticos. Reconozcan que no tienen argumentos y reconozcan que les ampara una pura cuenta de que dos son más que uno, pero la razón, como usted bien dice, se encuentra en los grupos, en las personas y también posiblemente se encontrará en las urnas.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Gracias, señor Perelló. (*Se sent un diputat que diu: “No se lo cree nadie.” Remors. Rialles*)

Señora Andrés, por favor.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a ver. Nosotros no vamos a renunciar a hacer el debate. Nosotros no solamente hablamos para la gente que hay aquí dentro, nosotros hablamos para la gente que hay fuera en la calle y por ella trabajamos. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

No quiere decir que las alusiones que hagan sobre mi persona..., estoy convencida de que el señor Díez no las dice personalmente, pero como le decía ayer al conseller, con el cargo va la penitencia. O sea, que no me hago oídos sordos de ese tema.

Y vamos al tema del voluntariado de protección civil.

El senyor vicepresident primer:

Señora Andrés, por favor. Ya ha contestado el portavoz de su grupo y a usted, yo le rogaría que ahora y en lo sucesivo usted...

La senyora Andrés Barea:

Ya entraba en el tema.

El senyor vicepresident primer:

...total y absolutamente en el tema, porque si no esta presidencia le llamará al orden y tendrá que aplicar el reglamento.

Muchas gracias.

Tiene la palabra.

La senyora Andrés Barea:

Muchas gracias, presidente.

Vamos a ver, la enmienda 153 al anterior artículo 38, fomento del voluntariado. Hemos dicho que no nos parece bien que se sustentara sobre el tema de líneas de financiación y que lo dejaran ustedes sin casi recursos económicos, y le he dicho incluso hasta mediocres, completamente mediocres, porque si sumamos las dos líneas de subvención llegamos a 0,23 euros por persona y día, lo que recibiría un voluntario de protección civil en la Comunidad Valenciana.

Ustedes anunciaron en la memoria económica, y anunciaron —y en repetidas leyes yo lo vengo escuchando— que no generará gastos. Es curioso. Siempre es curioso que no generará gastos. Es todo castillos en el aire. Es todo castillos en el aire, porque siempre, siempre el presupuesto económico es lo que respalda la actividad y la implantación de una ley.

La enmienda 154. Consideramos que es necesario el reconocimiento supramunicipal y la autoridad del poder local, como le he dicho antes.

Respecto a la enmienda 156, lo que son unidades básicas es un problema que radica en que en la actualidad no existe

una catalogación uniforme de los diferentes tipos de emergencias, no existe una catalogación. Ni existe una tipificación homogénea, ni existen los equipos de intervención que deben de intervenir. Y, por lo tanto, cada consorcio analiza, valora, determina qué equipos van a intervenir, con lo cual en cada sitio se hace de una manera. Aquí cada uno hace lo que le da la gana. Con lo cual, no es una respuesta al territorio de la Comunidad Valenciana. Es una respuesta individual a la voluntad individual del consorcio de bomberos.

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminando.

La senyora Andrés Barea:

Por lo tanto, la verdad es que no sabemos y continuamos sin saber...

El senyor vicepresident primer:

Termine.

La senyora Andrés Barea:

...lo que es una unidad básica más que para la foto.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

La senyora Andrés Barea:

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Senyories, anem a votar les esmenes 153, 154, 156 i 158. Senyor Oltra, d'acord?

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Per a diferenciar en dos blocs 153, 154 i 156, 158.

El senyor vicepresident primer:

Votem la 153 i la 154. Senyories, comença la votació. Sí, 28; no, 41; abstencions, 1. Queden rebutjades.

La 156 i la 158. Senyories, comencem la votació. Senyories, repetim la votació. (Remors) 156 i 158. Senyories, comença la votació. Sí, 26; no, 41; abstencions, 5. Queden rebutjades.

L'article 40. Senyories, comença la votació. Sí, 41; abstencions, 30; no, 1. Queda aprovat.

El 41. Senyories, comencem la votació. Sí, 40; no, 27; abstencions, 4; nul, 1. Queda aprovat.

El 42. Comença la votació. Sí, 42; no, 25; abstencions, 4. Queda aprovat.

El 43. Comença la votació. Sí, 41; abstencions, 30; no, 1. Queda aprovat.

I el 44. Comença la votació. Sí, 41; no, 26; abstencions, 4. Queda aprovat.

Votem el 45. Senyories, comença la votació. Sí, 41; no, 31. Queda aprovat.

Esmena 165 i següents, del Grup Parlamentari Socialista. La senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Vamos a ver. La enmienda 165, a la Escuela de Protección Civil. La enmienda 165, habla del funcionamiento de la Escuela Valenciana de Protección Civil, y determina que la formación de los bomberos voluntarios debe de ser bajo la nueva redefinición, que hemos redefinido hace un momento, de lo que era un bombero voluntario; artículo 33, bis. Y vuelvo a repetirlo para que quede en la memoria que quede en la memoria, que quede en la memoria: son los ciudadanos que libre y desinteresadamente se adhieren a las tareas de los servicios de bomberos, conforme a su carácter altruista y desinteresado. No tienen la consideración de personal al servicio de la administración. Se constituirá un seguro que cubrirá la responsabilidad civil, así como un seguro de accidentes. Dependerán de los servicios correspondientes de los servicios de bomberos.

La verdad es que en cuanto a la Escuela Valenciana de Protección Civil y la formación del voluntariado, nos parece bien, nos parece bien ya que existía, ya existía en la Ley 2/95 como hemos dicho antes. La integración en el Ivasp también siempre y cuando el Ivasp no quede desbordado, ya que ahora mismo los policías locales, por si no lo saben, ya reciben formación ¡en barracones! No solamente son los escolares, sino que policías locales están recibiendo la formación en barracones, en barracones. No sé cómo van a meter la Escuela Valenciana de Protección Civil. ¿Sabe cuánto reciben en la línea de subvención para la formación de la policía local, esa que han conveniado ustedes para quitarse el muerto de encima de la inseguridad? Cinco euros por alumno. Esa es la situación en la que se encuentra.

Después la enmienda 167, del Centro Coordinador de Emergencias. Ahí tenemos mucho que hablar. Hemos tenido comparecencias, hemos tenido preguntas de Izquierda Unida... Hemos preguntado mucho, pero saber sabemos poco. La efectividad de las llamadas deja mucho que desear. Uno de los motivos es que el ordenador no discrimina las llamadas. Tú llamas, suena un pitido y está en lista de espera, sin saber la gravedad o la importancia de la propia llamada. Puede haber en cola asuntos importantes. No hay red de protección civil. Esa famosa Ley de Protección Civil que ustedes quieren implantar, no tiene red informática más que los ordenadores de la policía local de los respectivos ayuntamientos, más que la red de policía local de los respectivos ayuntamientos.

La enmienda 175, dice las funciones del centro coordinador. En el punto b) decimos que la coordinación de los servicios de intervención se realizará en base a los planes y procedimientos y protocolos como marca el artículo 8 de esta misma ley. Respecto a esta situación, la verdad es que las deficiencias son muy importantes. Deficiencias tan importantes que tenemos que en este momento en la memoria del 112 del 2001, los usuarios con terminales integrados, o sea, con terminales que sirvan para algo –que, por cierto,

han puesto poca cantidad, este año creo que podrán comprar dos ordenadores—, Alicante tiene once centros, Castellón dos y Valencia catorce. Esa es la integración, esa es la integración. Y terminales con TMC —los expertos sabrán lo que es TMC—, pues tiene el Consorcio de Bomberos de Valencia, y Ferrocarriles, que es lo único que ofrecen, Ferrocarriles, lo único cumplido del compromiso con la Dirección General de Interior. La policía de Alicante, la policía de Alcoy —es curioso—, la policía local de Benidorm y Terra Mítica. ¡Qué casualidad! (*Remors*) ¡Qué casualidad!

Por lo tanto, vemos que la situación en que se encuentra el teléfono 112, a pesar de las preguntas que constantemente ha hecho Izquierda Unida, a pesar de la externalización del servicio, a pesar de la comparecencia que le pedimos al conseller, de coordinación, nada. Una plataforma de comunicaciones con difícil integración, porque no está integrada ni siquiera la Policía Nacional. Ni siquiera la Policía Nacional. Con lo cual me podrán decir qué significa que estas enmiendas no sean recogidas.

(*Ocupa la presidencia el vicepresidente segon, senyor Antonio Moreno Carrasco*)

El senyor vicepresident segon:

Gracias, señora diputada. (*Remors*)
Bien, vamos a... Perdón, señor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.
Demanaria votació separada de la 167. (*Pausa*)

(*Ocupa la presidència el vicepresident primer, senyor José Cholbi Diego*)

El senyor vicepresident primer:

Senyories, anem a votar la 165, la 175 i la 178. D'acord? Senyories, comença la votació. Sí, 32; no, 41. Queden rebutjades.

Ara votem la 167. Senyories, comencem la votació. Sí, 27; no, 41; abstencions, 4. Per tant, queda rebutjat.

Hi ha una esmena tècnica que presenta el grupo parlamentario al artículo 48, antes 44. Leo textualmente. "Como consecuencia del trámite del debate de enmiendas en la comisión competente, el texto originario ha sido modificado con la introducción de nuevos artículos, y es por ello que procede introducir una modificación en el expresado artículo con la siguiente redacción: 'Artículo 46. Funciones de la Escuela Valenciana de Protección Civil. La Escuela Valenciana de Protección civil tiene como funciones la formación y el perfeccionamiento de los componentes de los servicios esenciales y complementarios de intervención, y del personal de protección civil, y la acreditación de los bomberos voluntarios y de empresa a que se refieren los artículos 31.5 y 36 de esta ley". Firmada per tots els síndics.

Senyories, comencem la votació. Sí, 68; abstencions, 4; no, 1. Queda, per tant, aprovat.

Votem l'article 46. Senyories, comença la votació. Sí, 42; no, 32. Queda aprovat.

L'esmena 168 i següents, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià. El senyor Oltra té la paraula, l'il·lustre diputat.

El senyor Oltra i Soler:

Senyor president, gràcies.

Anem a defensar un bloc d'esmenes. Són la 168, 69, 70, 71, 72, 73, 76 i 79...

El senyor vicepresident primer:

La 78 també? No apareix.

El senyor Oltra i Soler:

No, 76, 176...

El senyor vicepresident primer:

Exactament, 176 i 179. Total, 8. Moltes gràcies, senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

La primera d'elles fa referència als centres de coordinació d'Emergències, que nosaltres volem suprimir un terme que s'utilitza molt, moltíssim, en aquesta llei, i que ja hem tingut un cert debat i segurament encara en queda algun, sobre el tema del provincialisme.

Aquesta llei, una de les seues característiques, precisament naix per a reforçar el caràcter de les províncies, reforçar el caràcter de les diputacions, renunciar absolutament a eixe objectiu de la unificació en un cos autonòmic que està funcionant en altres comunitats autònomes veïnes i està funcionant correctament, i que ací, si damunt diguérem està funcionant bé al País Valencià, disposa de tots els mitjans, està demostrant l'eficàcia a l'hora de prendre's les intervencions. Doncs, mira. Però és que ni tan sols això.

O siga, els servicis actualment són uns servicis prou deficients. Les diputacions no estan prestant-li la importància que se deu. L'últim de què tinguérem coneixement, el de Benifallim, fa cosa de quinze o vint dies, va ser un desastre perquè la mateixa Diputació d'Alacant va fallar estrepitosament. Per tant, nosaltres si ja políticament teníem clar que el tema de les diputacions en este tema sobra absolutament, jo crec que totes estes coses vénen a confirmar-ho.

Per tant, els centres de coordinació d'emergències, que la llei planteja que siguen amb caràcter provincial, nosaltres demanem que ho siguen amb caràcter comarcal, que podria ser l'ideal, perquè això significaria a més que totes les comarques se disposa de mitjans suficients per a poder atendre una emergència un sinistre. Però, en tot cas, que siga intercomarcal.

I dic intercomarcal perquè la realitat del territori valencià supera l'àmbit administratiu de les províncies. Ahir comentàvem el que podria significar un incendi en la marjal de Pego-Oliva. O siga, està entre mig, i és difícil saber per on va la ratlla, si és que hi ha ratlla. O siga que, aleshores, qui ha d'intervindre, qui ha de donar les actuacions, els manaments? Allò lògic seria que en este cas eixe centre de

coordinació d'emergències fóra intercomarcal entre la Marina Alta i la Safor.

Després, el tema per exemple de, ja que parlem de centres de coordinació d'emergències, bé, la seua estructura, composició i règim de funcionament no se sap. Perquè aquesta llei també una de les característiques és que manté una feblesa normativa molt preocupant. O siga, pareix que o està tot dit, tot està fet, tot se sap, o bé és que no els preocupa reglamentar per a evitar confusions, per a evitar contradiccions el dia de demà.

El Consell Jurídic Consultiu mateixa planteja... El que passa que jo no sé si és que per no fer-li res de cas al Consell Jurídic Consultiu, el millor seria no enviar-li la documentació, o en tot cas, ara quan s'ompliga d'expresidents donar-li un altre contingut, perquè fa els informes i no se li fa ni cas. Jo no sé si és que no se'l lligen o són perquè se'ls llija l'oposició, que a la millor també és per a això. Però vaja, ells mateixos també plantegen que és convenient que reglamentàriament se determineix eixa composició, estructura i tal. I ho diuen ells i me pareix convenient que això siga aixina, ja que per llei no s'ha volgut fer.

El mateix en el tema de la xarxa troncal de comunicacions d'emergències, que se fique en un article propi, en una reglamentació, que se prenga el compromís que a l'hora de fer el reglament de la llei, s'establisca també el procediment de constitució.

O siga, són massa coses que se diuen que figuren en la llei, però que després és impossible saber quin mecanisme de funcionament té, quina composició tindrà, quin és el seu règim de funcionament... O siga, tot això, i per què? Si, tot això, el no aclarir-ho, a l'única cosa que pot contribuir és a crear confusió, a crear problemes, i jo crec que en temes d'emergències, ja suficient problema és l'emergència en si com perquè damunt se reforce.

I, després, també tenim, quan fa referència al cèlebre telèfon 112, que nosaltres demanem que la gestió d'aquest telèfon siga pública. Jo crec que això, la mateixa experiència de com està funcionant en estos moments, jo crec que ens diu que ja s'estan fent massa errors, massa problemes, abans se feia alguna exemple concret, i això, jo crec que quasi qualsevol persona que l'ha utilitzat, doncs, té alguna constància d'això.

Jo pense que en estos moment és convenient garantir que eixa gestió siga pública, com a millor manera d'evitar que per qualsevol raó...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...d'estalvi de personal o d'altra raó, doncs, pugam tindre en eixe aspecte tan importantíssim i tan urgent, qualsevol problema dels que ací s'han comentat i que, a més, són realitat.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Oltra, de una manera lo más breve posible, es decirle: el problema es repetitivo. Lo que pasa es que, bueno, lo seguiremos hablando.

Usted plantea en la 168 sustituir lo de la estructura provincial. Como quiere eliminar las diputaciones provinciales, es lógico, pero, claro, es debatir sobre lo debatido. Posteriormente usted establece: "Cuando en el centro de coordinación se hable de Valencia, que se hable de la Generalitat, no vaya a ser que se hable de la provincia"... Volvemos.

Y yo digo, mire usted, podrán haber errores, los errores pueden suceder a todos los organismos humanos y a todas las personas, el humano. Yo no digo que los hayan habido, pero que pueden haberlos, es connatural con la naturaleza humana, pero lo que sí que está claro es que la realidad de la existencia de unas diputaciones provinciales, están ahí; que son unos organismos con dotaciones también está; y que hemos de contar con ellos para la coordinación, también tiene que estar.

Luego, el resto del problema, no se preocupe usted que se resolverá. A lo largo de distintos artículos, por ejemplo, por el 27, se va estableciendo la posibilidad de, reglamentariamente, ir completando aquellos aspectos de la ley en los que se hayan dicho principios y no se haya descendido al detalle.

No se preocupe, señor Oltra, que en el fondo le agradecemos su trabajo y su estudio, su colaboración, pero al mismo tiempo, bueno, nuestro modelo es nuestro proyecto de ley y el suyo es el suyo.

Nada más.

El senyor vicepresident primer:

Gracias, señor Marín.
Senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Home, està clar que són models diferents, però també està clar que nosaltres estem dient una sèrie de plantejaments per a intentar que aquesta llei servixca d'alguna cosa, perquè, clar, per a fer un *paripé* tampoc col·laborem.

Però la veritat és que ens trobem un poc enfront d'un frontó, mai millor dir. És una paret ahí que vostés no estan disposats ni tan sols davall l'argument que és el mateix Consell Jurídic Consultiu el que està al·legant que determineu qüestions deurien estar recollides en la llei, perquè és bo, ja no és que ho demane un grup de l'oposició determinat, és que és bo per al millor funcionament de la llei i, fonamentalment, del millor funcionament d'un servei d'emergències com el que se suposa que estem plantejant.

I, lògicament, com el tema de la província, de les diputacions, apareix en multitud d'articles, són multitud d'ocasions en les quals hem de parlar, perquè el funcionament no és satisfactori. I si fóra l'únic model, dius: bé, haurem d'aguantar-lo i haurem de suportar-lo, però com coneixem que en altres comunitats autònomes funcionen models diferents

i, damunt, són més efectius, per què la Comunitat Valenciana ha de renunciar a un model que jo crec que tot el món té clar?, d'entrada els mateixos bombers, que vénen reivindicant des de fa anys un cos únic, i ells jo crec que són els que millor saben les insuficiències del model actual i la conveniència del model futur. Per tant, no té sentit mantindre esta divisió artificial per províncies en un territori com el nostre, que, a més, ni tan sols forma part de la nostra història i que té problemes seriosos de funcionament.

Per tant, me pareix molt preocupant que, després de dir tot este tipus de coses, insistixquen simplement per no donar la raó, no ja a l'oposició sinó al mateix Consell, de no incloure eixe tipus de qüestions.

I a l'hora de la reglamentació, tornem al debat d'ahir. Però, home, si no volen fer-ho ara, que no ho han fet, però, home, almenys prenguen el compromís que quan se desenvolupe reglamentàriament la llei, este tipus de qüestions a què estem fent referència, que van a millorar el contingut tècnic de la llei, que seran assumides. Però és que ni tan sols això, és que passen olímpicament de l'opinió nostra i de l'opinió del Consell Jurídic.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Señor Oltra, yo le diría que más que un frontón, esto es un juego de pelota valenciana. Yo le pego y usted me la ha devuelto a mí. Ni usted hace caso de lo que yo le digo, ni yo puedo hacer caso de lo que usted dice, mire usted, este es el debate.

Pero no me diga usted a mí: es que el teléfono debe ser público. Pero, mire usted, si lo nuestro está siendo utilizar la colaboración de entes privados, que en este caso sería gratuito, porque la gestión, como usted sabe, nosotros lo que intentamos es privatizar aquello que sea posible y conveniente. Luego, son dos teorías distintas, ¿para qué queremos perder más tiempo?

Nada más.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Senyories, anem a votar les esmenes, la 168, 169, 171, 172, 174 i 176. Senyories, comença la votació... Perdó, sí? Senyor Perelló.

El senyor Perelló Rodríguez:

Sí, señor presidente, es que queríamos que nos repitiese qué es lo que vamos a votar, porque no nos cuadraba con los números que teníamos aquí.

El senyor vicepresident primer:

Bueno, pues, si es tan amable, lo dice usted y votamos lo que usted...

El senyor Perelló Rodríguez:

No, no, quería que me dijera usted cuál es la serie que ha propuesto.

El senyor vicepresident primer:

La 168, 169, 171, 172, 174 y 176.

El senyor Perelló Rodríguez:

La 179 no, entonces.
Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Y después, otro bloque, 170 y 179.
Está de acuerdo, ¿verdad?

El senyor Perelló Rodríguez:

Vale, perfecto, muy bien, muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Claro, no podía ser de otra forma.
Vamos a votar el primer bloque. Senyories, comença la votació. Sí, 31; no, 37; nuls, 1. Queda, per tant, rebutjat.

Al 170 i al 179. Senyories, comença la votació. Sí, 5; no, 39; abstencions, 27. Queden rebutjades.

A l'article 47. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 32. Queda aprovat.

Al 48. Comença la votació. Sí, 40; abstencions, 27; no, 5. Queda aprovat.

Al 49. Comença la votació. Sí, 40; no, 5; abstencions, 27. Queda aprovat.

Al 50. Comença la votació, senyories. Sí, 40; abstencions, 31; no, 1. Queda aprovat.

Al 51. Comença la votació. Sí, 40; abstencions, 4; no, 28. Queda aprovat.

I al 52. Comencem la votació. Sí, 40; abstencions, 31; no, 1. Queda aprovat.

Passem a l'esmena 181 i següents. Senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a ver, vamos a hablar de las enmiendas 181, 182, 183, sobre las infracciones graves y muy graves. Y nosotros pedíamos en estas enmiendas que, en cuanto a las infracciones graves, fuera la autoridad municipal el máximo responsable, si no coincidía con la de protección civil por proceso de descentralización administrativa. Ya hablamos, y creo que llegamos a un acuerdo en comisión, de que en muchos casos y en grandes ciudades no coinciden en la misma persona. Luego, posteriormente, decíamos que las sanciones muy graves, que para eso son muy graves, sea el conseller de Justicia y Administraciones Públicas.

Nosotros hemos denunciado en algunas ocasiones y en muchas ocasiones que esta administración mira hacia otra parte cuando se trata de temas de construcciones en lugares en que no se debe, en lugares protegidos, como el propio

Patricova. Propio Patricova, que todavía está en fase de no se sabe qué, porque ha terminado la fase de exposición pública y no se sabe qué alegaciones o qué cuestiones están pasando, que no ha salido a la luz, pero es cierto que la Coput ya ha realizado urbanizaciones en zonas inundables incluidas en el Patricova.

Han recalificado ustedes, la Coput, zonas inundables en urbanizaciones, en el mes de mayo del 2001, el señor García Antón, y así lo denunciemos en su momento en la prensa de Castellón, y lo denunciemos porque, por ejemplo, solamente hay que decir que en Castellón se han recalificado 500 hectáreas en zonas inundables, y no ha habido ningún tipo de sanción. Se ha recalificado, ¡qué curioso!, se ha recalificado Peñíscola, se ha recalificado Oropesa, que quitan del catálogo de zonas húmedas, y se ha recalificado Benicàssim, para un campito de golf... Mira, tiene que ver con el agua, fíjate, qué curioso hoy. *(Riu)* Vamos a ver, no sé si ha recalificado el de Marina d'Or, porque no sé si es una ciudad o una ciudad de vacaciones, pero ahí, desde luego, también hay cuestión.

En cuanto a las infracciones, por lo tanto, que ocupan parte importante en el texto de esta ley, desde luego, espero que sirvan para algo, ya que son tan restrictivos y tan sancionadores, tan poco preventivos, que cuando ustedes legislen esas sanciones tan restrictivas o tan sancionadoras, tengan un efecto.

Hemos pedido unas adicionales, desde luego, la adicional 201 y 202, que son disposiciones adicionales que vienen a recoger las inquietudes de los trabajadores, no sé cómo los calificaríamos, de ese colectivo o de ese profesional, como antes se ha dicho ahí, pero, desde luego, que son profesionales de reconocido prestigio que, desde luego, en el caso de esos famosos bomberos voluntarios que ustedes tanto apuestan por ellos, que esos servicios de bomberos voluntarios, ya que se hace a través de la Ley del voluntariado, si es que se va a regular a través de ella –que no se sabe, eso fue una laguna–, les sirva como puntos, como trabajos realizados a la hora de hacer un concurso.

Y también hay dudas, hay dudas en la gente que trabaja en los consorcios, porque no tiene claro, como he dicho antes, cómo van a quedar sus condiciones laborales, si empiezan también las privatizaciones, como vemos sus barbas a remojar con el tema de Canal 9 y demás.

Respecto a las 203 y 204, las otras dos disposiciones adicionales, se presentan porque se precisa una valoración de los recursos. Consideramos que sería conveniente que ustedes nos dijeran con qué contamos, con qué cuentan esas diputaciones, qué recursos tienen y cómo lo quieren implantar. Pero a petición propia, no que lo tengamos que pedir nosotros.

Existen dos transitorias, la 205 y la 208, que son disposiciones transitorias para adecuar a los profesionales a la nueva situación, a la nueva situación en cuanto a la formación, y volvemos a recurrir al artículo 33 bis, nueva concepción de los bomberos voluntarios.

Y, luego, algo fundamental que ustedes olvidan, que están legislando esta ley hoy aquí, y son la aprobación de un reglamento con plazo, con tiempo, que regule en seis meses los artículos 21, 25.2, 27.3, el 33 bis, el 42.2, y el 54.4. Nos parece que están haciendo ustedes una obviedad. Ni siquiera van a hacer un arqueo de caja. La señora...

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminando.

La senyora Andrés Barea:

...Cristina Moreno decía el otro día los déficits y las deficiencias. Un arqueo de caja del dinero que hay. No le quiero recordar la deuda que tiene la Generalitat con el consorcio, 950 millones de pesetas...

El senyor vicepresident primer:

Termine.

La senyora Andrés Barea:

...Hay algo más que decir...

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

Senyories, anem a votar les esmenes 181, 82, 83, 88, 201, 202, 3, 4, 8 i 18. Senyories, comença la votació. Sí, 34; no, 41. Queden, per tant, rebutjades.

Pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià, el senyor Oltra té la paraula per a defensar les esmenes 184 i següents.

El senyor Oltra i Soler:

Anem a defensar un bloc d'esmenes que són la 184, 185, 86, 87, 91, 95 i 96.

En principi, hi ha una esmena transaccional signada que contemplaria les esmenes 185, 86 i 87.

Bé, fan quasi totes referència a un apartat del projecte de llei que toca el tema de les infraccions i sancions. És un dels apartats on més ha insistit el Consell Jurídic Consultiu i, d'alguna manera, quasi més ha destacat el poc rigor que ha tingut el projecte de llei a l'hora de la seua elaboració. Inclús alguna de les observacions que s'ha fet en esta matèria ha tingut el caràcter d'essencial. O siga, que jo crec que és un bon estiró d'orelles –jo crec que a les dos orelles–, de la conselleria a l'hora d'haver redactat aquesta llei quant als pobres arguments i la despreocupació amb què ho ha enfocat.

I, bé, em satisfà que ara en l'esmena transaccional la veritat és que se rectifica i s'incorpora el que nosaltres diem que era el que dia el Consell Jurídic Consultiu, que en eixe aspecte està molt bé. Ací se millora, cosa que per mala sort o per desgràcia no s'ha fet en altres esmenes que es podria haver també assegurat una millor definició de la llei.

En altres esmenes, en concret, tenim el que fa referència en la disposició addicional segona –que ara no sé quina serà, però és l'esmena 195–, que la tasca desenvolupada en organitzacions del voluntariat siga substituïda per la tasca desenvolupada com a bomber voluntari o l'exercida en organitzacions. I que això, a més, se tinga com a mèrit a l'hora de la selecció de personal per a l'ingrés en places de servici de prevenció.

Per què diem això? Perquè jo crec que s'ha de ser molt rigorosos a l'hora de la selecció del personal, evidentment.

Però, també és cert que tenim personal que està exercint tasques en aquesta matèria tant com a bomber voluntari o bé com a pertanyent a organitzacions de voluntariat que crec que d'alguna manera cal agrair, i no solament d'una manera testimonial o honorífica, sinó també a l'hora de la selecció mitjançant el procediment per concurs o concurs oposició que s'estime oportú.

Per què això? No solament per raons de justícia, que ja crec que són importants i serien més que suficients, sinó perquè també inclús seria una manera de garantir per a la mateixa administració, per al mateix servei de bombers, la disponibilitat d'un personal que ja té pràctica en la matèria, cosa que és important, i voluntat de voler col·laborar i treballar en esta matèria, cosa que encara crec que és més important.

Per tant, nosaltres considerem que a pesar que en el projecte de llei, d'alguna manera se ve a dir alguna cosa, nosaltres pensem que la proposta nostra millora eixa redacció, clarifica eixa redacció i l'amplia als bombers voluntaris tant com al personal que en les organitzacions de voluntariat haja col·laborat.

Jo crec que aquest és un dels aspectes que en la nostra comunitat encara no està desenvolupat al nivell que en altres comunitats té. El tema del voluntariat és un tema que cal fer molt més esforços per part de l'administració de cara a incentivar aquesta pràctica de servei a la societat, d'ajudar la societat. I en temes de protecció civil i gestió d'emergències crec que és un tema bàsic per a recollir personal d'estes característiques, perquè sempre estarà molt bé.

Per tant, jo crec que cal fer molts més esforços en esta matèria i d'alguna manera, encara que no se té, digam, i no es fa per això, crec que l'obligació per part de l'administració està en regular això i, d'alguna manera, facilitar que eixa experiència que amb caràcter voluntari se pren per estes persones, puga ser aprofitable de cara a un posterior accés, superant les proves oportunes, en les places que isquen a concurs.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Muchas gracias, señor presidente.

Señor Oltra, por lo avanzado de la hora me va a permitir que le conteste desde aquí, entre otras cosas porque sabe su señoría el esfuerzo, el esfuerzo personal y en nombre de mi grupo que hemos hecho para, de todas estas enmiendas, la 185, 86 y 87, como usted ha dicho, transaccionar las tres. Y la 191 y la 195, ya le digo que se las vamos a aceptar. Todo ello porque con el diálogo podemos legislar todos, desde el diálogo, desde la educación, desde el compromiso político.

Y también le dije en la comisión que una cosa es aceptar las enmiendas o bien de estilo... porque una de ellas es puramente gramatical, pero también se la aceptamos. Pero hay otra, la de ya constreñir, ponerle corsés al Gobierno, eso no lo vamos a hacer nosotros porque usted lo pida.

Por lo tanto, la 184, en la que no entendemos por qué quiere usted quitar el apartado g); y la 196, en la que usted ya quiere forzar el que sean o no sean méritos, ya eso lo entenderá razonablemente en su momento el Gobierno.

Y todas las demás, como sabe, es motivo de alegría el que las hayamos consensuado.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Mostrar la satisfacció per l'aprovació per part de vostés d'eixes esmenes que jo crec que milloren prou el tema. Mantindre el projecte de llei conforme estava, a més, entre altres coses haguera significat jo crec que en molts casos, un *chollo* per als advocats, perquè hagueren tingut ahí una quantitat de recursos segurament guanyats per tots, perquè el plantejament de la llei estava malament, i el Consell Jurídic aixina ho havia dit.

Per tant, ens pareix correcte i ens pareix positiu això. Ara, després planteja, la 184, per exemple, home, és que la supressió que nosaltres diem, que és incomplir el programa d'implementació de manteniment, el Consell Jurídic Consultiu diu que això no s'especifica en altre lloc. Per tant, o es fa d'una manera o se suprimeix, però és que vostés no volen d'una manera ni d'altra. Nosaltres hem apostat per la supressió, no la volen, però és que per la definició tampoc la volen.

Per tant, nosaltres, lògicament, anem a mantindre la resta d'esmenes, reconeixent, en este cas, que sí que s'ha fet un esforç per part del Partit Popular a l'hora d'incorporar eixes esmenes.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

"Los portavoces de los grupos abajo firmantes presentan la siguiente enmienda transaccional a las enmiendas 185, 86 i 187, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida al Proyecto de ley de protección civil y gestión de emergencias de la Generalitat Valenciana.

Enmienda de modificación al artículo 55, antes 53.

Sanciones:

1. Las infracciones muy graves se sancionarán con multas de 151.000 a 600.000 euros. Además se ordenará la clausura temporal del centro, del local o de la instalación por término máximo de un año, siempre que el motivo por el que se sancionó se haya resuelto.

2. Las infracciones graves se sancionarán con multas de 601 a 150.000 euros. Además, podrá ser ordenada la clausura temporal del centro, local o instalación o la suspensión temporal de las actividades de riesgo por un término máximo de seis meses, siempre que el motivo por el que se sancionó se haya resuelto.

3. El mismo texto que en el dictamen.

4. Mismo texto que en el dictamen.

5. Mismo texto que en el dictamen.

6. Las infracciones graves cometidas por miembros de las asociaciones de voluntarios de protección civil pueden suponer, además, la baja forzosa de la respectiva asociación.

Las infracciones muy graves supondrán la baja forzosa de la respectiva asociación.” Firmat per tots els síndics.

Senyories, comencem la votació. Sí, 69; no, 1; nuls, 2. (*Remors*) De acuerdo. Simplemente que el letrado estaba haciendo una sugerencia. Esta presidencia la ha recogido y en su momento hablará con él y, por lo tanto, el resultat de la votació és el que he dit anteriorment. Queda, per tant, aprovat.

Votación a la enmienda 184 y 196. Senyories, comença la votació. Sí, 34; no, 40; nuls, 1. Queden rebutjades.

Les esmenes 195 i 191. Comença la votació. (*Remors*) Perdón, 195 y 191. Repetim la votació perquè ha segut un defecte meu. Senyories, comença la votació. Sí, 72; no, 2. Queden, per tant, aprovades.

L'article 53. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 34.

L'article 54. Comença la votació. Sí, 40; no, 31; abstenció, 4. Queda aprovat.

L'article 55. Comença la votació, senyories. Sí, 44; no, 30. Queda aprovat.

L'article 56. Comença la votació. Sí, 40; no, 31; abstencions, 4. Queda aprovat.

L'article 57. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 31; abstencions, 4. Queda aprovat.

A la disposició adicional primera. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 1; abstencions, 34. Queda aprovat.

Disposició adicional segona. Comença la votació. Sí, 40; no, 33; abstencions, 2.

Disposició adicional tercera. Senyories, comença la votació. Sí, 40; abstencions, 33; no, 1. Queda aprovada.

Pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià, per a defensar l'esmena 197 i següents, té la paraula l'il·lustre diputat senyor...

Té la paraula.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Bé, anem a defensar la 197 fins a l'última que tenim presentada.

Bé. La primera, la 197, fa referència també a un tema... abans havíem fet alguna cosa, quan parlàvem dels bombers voluntaris i del voluntariat de protecció civil. Home!, a banda també d'altres reconeixements que hem fet referència, jo crec que s'establirà un règim de distincions i honors, d'alguna manera perquè tingueren eixe reconeixement públic, jo crec que és evident. O siga, que si una gent d'este tipus fa determinades actuacions, que això puga ser reconegut d'una manera més o menys formal jo crec que mai està de més. I això, a més, és que estava fins i tot en la mateixa Llei 2/1995. Per tant, no té massa sentit —i ve també en la llei catalana—, no té massa sentit que ací no existisca.

Després plantegem també que ja que se va a aprovar un pla territorial d'emergències, diguem, com a pla marc, a nivell de tot el territori del País Valencià, que se suposa que ahí s'establiran els mitjans, les actuacions, els objectis, etcètera, etcètera, que això, que és un tema molt important, nosaltres demanem que anualment la conselleria competent informe a aquestes Corts de quin està sent el desenvolupa-

ment d'eixe pla territorial. D'alguna manera el que volem des de l'oposició en este cas és que aquestes Corts estiguen, diguem, al dia del que està passant en el desenvolupament a nivell d'execució, problemes que es troben, etcètera, a l'hora d'aplicar eixe pla territorial, que se suposa que està plantejant, previ un debat intentíssim, està plantejant totes les necessitats, tots, diguem, els perills que poden ocórrer en aquesta matèria i que està, se suposa, preparant els mitjans per a donar una resposta adequada.

Per tant, jo crec que és convenient no solament redactar eixe pla, que és molt important, sinó a més anar fent-li un seguiment anual. Això també figura en la legislació d'altres comunitats autònomes, i crec que és interessant que això s'aplique també en el cas nostre.

Després també tenim una esmena... he de dir que, com totes les esmenes, la presentarem el 19 d'agost d'enguany. I dic està data perquè en l'esmena Esquerra Unida demanava que el Govern Valencià, en un disposició adicional, es comprometera en el termini màxim d'un any a redactar un pla de salvament marítim de la Comunitat Valenciana. I he fet referència a la data perquè, clar, un no té capacitat endivinatoria i no sabia que anava a passar allò del Prestige. Però, evidentment, jo crec que el Prestige, entre altres coses, a banda de mostrar la ineficàcia en este cas de la Xunta i de més d'un ministeri, i de més d'un Govern central, i de demostrar que, això, el *cazador cazado* i este tipus de coses, el que ha demostrat és la necessitat de preveure este tipus d'emergències. I nosaltres tenim una costa molt important, i una costa que també rep no tant el problema de pas dels petrolers, però sí inclús vénen als ports nostres a descarregar determinats materials iguals o semblants als que ha produït aquesta emergència.

Per tant, nosaltres el que demanem és que amb la col·laboració lògica d'altres institucions —administració central, etcètera, etcètera—, es procedisca a redactar un pla de salvament marítim, que ara tant d'actualitat, per desgràcia, el Prestige ha ocasionat. Per tant, nosaltres creem que aquesta proposta, que no se mos podrà dir que és oportunista, perquè la presentarem tres mesos abans que passara el que ha passat, considerem que és molt important i ens agradaria que es prenguera el compromís per part del Govern en el sentit d'aprovar-la.

Després tornem de nou a xerrar de les diputacions provincials, perquè, clar, en l'objectiu nostre que deuen estar dissoltes, lògicament també preveiem el mecanisme de manera que provisionalment fins que es redactara la cèlebre llei, aplicaren... o siga, treballaren encara en el tema, però amb eixa condició que en el moment que estiguera la llei de coordinació ja deixaren d'assumir eixa competència.

Després un altre problema que té aquesta llei és que és una llei totalment indefinida en els compromisos. O siga, planteja una sèrie de projectes i de plans a executar, però no marca terminis. O siga, *sine die*, algun dia es farà. Nosaltres, en el pla territorial d'emergències, que tot el món ha reconegut ací que és un tema molt important i que deu ser el marc idoni per a desenvolupar aquestes coses, la llei no planteja cap termini. O siga, quan serà això? Demà o dins de vints anys? I experiències, n'hi ha en qualsevol sentit. Demanem, i tant en això com en el catàleg d'activitats de risc, com en els plans d'actuació, etcètera, etcètera, demanem que s'establisquen terminis...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...per a concretar eixes obligacions.

I lògicament també fem una esmena de supressió de l'exposició de motius perquè considerem que no està bé que en una exposició de motius se mos faça el míting que se mos ha fet en eixa exposició de motius, que s'aprofite per a dir les catàstrofes que passàvem abans que arribara el Partit Popular a la Generalitat i d'allò estupend que és el món des de que el Partit Popular està en el Govern Valencià. Jo crec que cal ser un poquet més modestos, un poquet més realistes, criticar el que siga criticable. Però, home!, tant d'autobombo és que me pareix un poc ja quasi insultant a la pròpia intel·ligència valenciana. I jo crec que ja està bé. O siga, les coses cal fer-les.

És cert que ara es disposa de més mitjans, és cert que determinades condicions inclús meteorològiques i naturals han influït també positivament, però ja està bé de tant mirar al passat i començar a mirar a l'endemà, començar a mirar al futur. I, fonamentalment, disposar dels mitjans que vagen a fer possible que estes coses no tornen a passar com passaven abans.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

Muy brevemente para, lógicamente, decirle en cuatro palabras que siempre estamos en la misma situación. Ahora, la información en el aparente trabajo que ha hecho el señor diputado es realmente importante, porque, claro, toca todos los puntos. Y, además, se ve que en otros modelos pueden incluso a lo mejor llegar a hacer cosas para lo que no tienen legitimación. Porque, claro, la salvación marítima que usted dice, que sería, en todo caso, salvamento marítimo, nosotros tendríamos que tener ahí sencillamente posibilidades de actuar y no las podemos tener. O sea, nosotros debemos estar dentro de nuestras posibilidades y cada uno podrá establecer las situaciones de emergencia en dónde sí que le competen, no en nosotros, que no tenemos competencia.

Pero decirle, señor Oltra, que verdaderamente la realidad es que es absolutamente, absolutamente, obsesivo lo de las diputaciones. Es, digamos, caprichoso lo de la escuela. Y, en definitiva, lo que pasa es que usted –insisto– debe de tener un modelo magnífico.

Nada más. (*S'escolten veus que diuen: "¡Muy bien, muy bien!"*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

Per Esquerra Unida, senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Bé. Home!, evidentment, el model que planteja aquesta llei no és el model nostre, no és el model nostre, per això no anem a votar-la. Nosaltres votarem a favor de la Llei 2/1995 en el seu moment, votarem a favor i la defensarem. Altra cosa... jo no sé si el Partit Socialista tenia voluntat de desenvolupar-la o no. La veritat és que van durar una xollada, com se sol dir, perquè als quatre dies perderen el poder i llavors entraren vostés. Han tingut quasi huit anys per a fer coses en eixe sentit i no han fet tampoc absolutament res. Han fet una llei, sí, per a derogar aquella, però pràcticament res més. O siga, que un model basat en allò... en allò ja mos identificàvem bastant, però la pròpia experiència d'alguna manera hem intentat reflectir-la en les esmenes que hem presentat ací. Algunes han estat aprovades, però la majoria no.

Home, allò del pla de salvament marítim –que ja dic, insistisc, ho presentarem el 19 d'agost–, jo crec és important. Si vosté es llig l'esmena, vorà que és en col·laboració amb totes les conselleries i en coordinació amb l'Estat i els municipis afectats. O siga, mosatros pensem que és un tema que afecta a tot el món i és un tema molt important. I que, per desgràcia, el tema del Prestige ha posat en evidència com se troba l'administració en tots els llocs, inclosa Galícia, que és on més atenció i més força s'hauria de tindre en este tipus de coses, perquè és normalment la més afectada. Si això ha passat allà, que és la que més preocupada està, que mos pille algú confessats si passa alguna desgràcia d'este tipus ací, perquè no se sap ni el que pot passar. I no se sap, ho dic amb paraules majúscules. No crec que ningú sàpia el que cal fer.

Per tant, me pareix en este moment una irresponsabilitat no voler assumir la necessitat de fer un pla d'aquest tipus en coordinació amb qui calga. Amb tot el món, millor que millor, però que la Comunitat Valenciana dispose d'un pla, d'un document per a fer front a este tipus d'emergències, que està demostrat que estan ahí.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor Rodríguez Marín.

El senyor Rodríguez Marín:

En la última intervención, le voy a replicar, porque, claro... Le diría, en primer lugar, aquello de *Tu quoque, Brute, fili mi* para seguir diciendo que realmente usted en la primera intervención ha hablado y ha dicho: "Eso está en la ley catalana". Y decía: "¿De dónde habrá sacado todo lo que ha dicho este hombre?" De la ley catalana, claro. Y entonces, digo: lógicamente ahí le viene la cantidad, desde el preámbulo, exposición de motivos, reglamentos... Vamos, ha sido una auténtica exposición. Yo, vamos, me permitiría aconsejarle que si van a seguir en ese procedimiento, que pueden ustedes volver a cambiar el nombre y así se llamarían, para la nueva legislatura, la Esquerra Unida de Convergència i Unió del País Valencià.

Nada más. (*S'escolten unes veus que diuen: "¡Muy bien, muy bien!"*)

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyories, anem a votar les esmenes en un bloc, 197, 98, 200, 206, 207, 209, 210, 211... (*Pausa*)

El senyor Perelló Rodríguez:

Sí, señor presidente.

Queríamos agrupar la 207, la 9 y la 16, y el resto en otro bloque. Es que como al leer, se ha leído también la 7 y la 9...

El senyor vicepresident primer:

Muy bien. Pues sigo. 210, 211, 212, 213, 214, 217 y 270. ¿De acuerdo? (*Remors*) 220. Pero es que a veces un dos parece un siete. Por eso se ha corregido. (*Rialles*)

Senyories, comença la votació. Sí, 33; no, 41. Queden, per tant, rebutjades.

El otro bloque, 216, 207 y 209. Senyories, comença la votació. Sí, 5; no, 40; abstencions, 28; nuls, 1. Queden rebutjades.

Disposició transitòria primera. Senyories, comença la votació. Sí, 41; abstencions, 32; no, 1.

Disposició transitòria segona. (*Remors*) La tècnica. "A la disposición transitoria segunda, enmienda técnica: la referencia que se hace al artículo 17.5 ha de entenderse al actual 19.5, por lo cual debe realizarse la correspondiente modificación". Senyories, comença la votació. Sí, 72; no, 2. Queda, per tant, aprovada.

Votem la disposició transitòria segona. Senyories, comença la votació. Sí, 69; no, 5. Queda aprovada.

"Enmienda técnica a la disposición transitoria tercera: la referencia que se hace al artículo 29.5 y 34 ha de entenderse al actual 31.5 y 36, por lo cual debe realizarse la correspondiente modificación." Senyories, comença la votació. Sí, 73; no, 1. Queda aprovada.

A la disposició transitòria tercera. Senyories, comença la votació. Sí, 69; no, 5. Queda aprovada.

Disposició transitòria quarta. Comencem la votació. Sí, 39; abstencions, 28; no, 5; nuls, 1. Queda aprovat.

Disposició derogatòria. Comença la votació. Sí, 41; no, 33. Queda aprovada.

Disposició final primera. Comença la votació. Sí, 41; abstencions, 32; no, 1. Queda aprovada.

I a la disposició final segona. Senyories, comença la votació. Sí, 40; abstencions, 32; no, 1. Queda aprovada.

Esmenes número 221 i següents, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula, senyora diputada.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a llegar ya a la exposición de motivos. La 221... Lamento que algunos diputados digan: "¡qué pena!", supongo que les habrá servido para algo. La 221, 22, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 32, 40, 41, 42, 44, 46 y 48.

En conclusión, señorías y señores diputados, hemos intentado llegar a un acuerdo en beneficio de la sociedad y hemos intentado llegar a un acuerdo. Lo dijimos en la comisión, esperábamos que pesar de esa ley escasa, esa ley con poco contenido, a través de la comisión y a través de este

Pleno, porque se prometió y reza en el *Diario de Sesiones*, pudiéramos llegar a un acuerdo.

Esta ley se ha presentado exactamente con escasas enmiendas, enmiendas al texto muy pequeñas, casi todas para el Pleno, el motivo por el cual se ha hecho el Pleno tan largo. Es una ley esta, la de emergencias, que trata de la obligación de este gobierno de proteger, de cuidar a sus ciudadanos en caso de emergencias y catástrofes. No podemos olvidar o yo no puedo, desde luego, olvidar el tema de los Alfaques, porque lo viví, lo viví desde el punto de vista de que yo era una estudiante y lo viví directamente; la rotura del pantano de Tous; el accidente del *camping* de Biescas, que aunque no pertenece a esta comunidad fue importantísimo y cambio la Ley de protección civil del Estado; lo ocurrido este verano en Austria, por no irnos muy lejos. Y por no olvidarnos lo de hace tres o cuatro días, el Prestigie, que ha sido una verdadera y absoluta catástrofe. No voy a decir si estaba pescando o estaba cazando, pero ha ocurrido una verdadera catástrofe y una verdadera emergencia. Por no referirnos a algo bastante más peliagudo que las catástrofes naturales, que parece que tienen que venir sobrevenidas, que son los atentados, como ocurrió el año pasado el 11 de septiembre, y más recientemente, el tema de Rusia en el propio teatro.

Sólo tenemos sentimientos de necesidad, y lo dije en la exposición de motivos, cuando ocurre algo. Pero la obligación de un gobierno es tener dispositivos adecuados para la protección a los ciudadanos antes, antes. Hemos dicho a lo largo de todo el debate que es obligación de este gobierno salvaguardar los derechos fundamentales, así como se recoge en el artículo 15 de la Constitución. Y lo vuelvo a leer, porque parece ser que no esta claro: "Los poderes públicos deben de garantizar el derecho a la vida y a la integridad física".

Denunciamos en la enmienda a la totalidad que no habíamos querido desarrollar la Ley 2/1995, pero no solo denunciamos lo que han hecho durante estos siete años que no han desarrollado, sino que dudamos que esta ley dé respuesta a las necesidades de los ciudadanos, sustentando sus bases sólo y exclusivamente sobre la protección civil y no desarrollando una Ley de emergencias.

Sabedores de ello, porque ustedes son sabedores, han intentado paliar el desatino a través de un acuerdo firmado o un protocolo firmado con los consorcios de bomberos a través de sus diputados, lo he enseñado antes. Les voy a leer la página tres, un pequeño articulo que dice: "La cooperación económica, técnica y administrativa entre la administración local y la administración del estado y de las comunidades autónomas, tanto en servicios locales y en asuntos de interés común, se desarrollarán con carácter voluntario", con carácter voluntario.

Nosotros no pedimos carácter voluntario, no pedimos colaboración, no pedimos solidaridad; exigimos, exigimos una prestación de un servicio de emergencias, exigimos que este gobierno dé respuesta ante esta situación que puede que hoy no ocurra nada, pero que mañana puede ocurrir. Hay una frase, hay una frase en la página web de protección civil que dice: "Uno nunca se espera lo que puede ocurrir mañana". Y es cierto, y es cierto. Uno nunca se espera lo que puede ocurrir mañana. Y, por lo tanto, señores del PP, vuelvo a repetir, no nos importaría que volvieran a tirar atrás esta

ley, volvieran a plantearse que las emergencias es algo vital, que la protección civil es fundamental pero las emergencias son vitales, es la seguridad de los ciudadanos. Sólo nos lamentaremos el día después y ese día todos lloraremos, unos y otros. *(Alguns aplaudiments)*

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, ilustre diputada.

Senyories, comencem la votació de les esmenes 221, 22, 25, 26, 28, 29, 30, 31, 37, 38, 40, 41, 42, 44, 46 i 48. Senyories, comença la votació. Sí, 30; no, 41; nuls, 1. Queden, per tant, rebutjades.

Hi ha una esmena tècnica a l'exposició de motius que presenta el Grupo Parlamentario Popular, apartado séptimo, párrafo dos, de la exposición de motivos. "Como consecuencia del trámite del debate de enmiendas de la comisión competente, el texto originario ha sido modificado con la introducción de una nueva disposición adicional. Y es por ello que procede introducir dicha modificación el expresado apartado de la exposición de motivos con la siguiente redacción: 'la ley concluye con cuatro disposiciones adicionales, cuatro transitorias, una derogatoria y dos finales'".

Senyories, comencem la votació. Sí, 71; no, 1. Queda, per tant, aprovada.

L'exposició de motius que queda incorporada com a preàmbul a la llei. Senyories, comença la votació. Sí, 41; no, 31. Queda, per tant, aprovada.

Votació a la totalitat de la llei. Senyories, comença la votació. Sí, 41; no, 32. Queda, per tant, aprovada.

Senyories, per explicació de vot, pel Grup Mixt té la paraula l'il·lustre diputat senyor Peris.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyor president.

Arribem al final d'un debat que clarament durant el transcurs d'ahir de vesprada i avui, en tota una part, a més, no hi ha hagut debat. Jo crec que avui estem empitjorant seriosament el futur de la defensa de la societat valenciana i del patrimoni natural dels valencians al derogar la Llei 2/1995, que, ho vaig dir ahir i vull dir-ho avui, és cert, és una llei que haguera estat aprovada més prompte, això és cert, però és una llei que va estar aprovada després d'una dramàtica experiència per al conjunt dels valencians i de les valencianes, justament després d'un any dramàtic com va ser l'any 1994, que es va cremar el país, és cert, es va cremar el país, i deprenguérem que s'havia de millorar l'atenció a les emergències.

I en aquells anys, en aquells dies de 1994 d'aquell agost de ponent, de fort ponent, i de molta crítica, i en aquell moment el Grup Popular va fer moltíssima crítica, duríssima; va fer tanta crítica que li va durar la campanya de 1995 i la campanya de 1999, els incendis de 1994, i avui també ho hem escoltat en la primera part que encara eixien a debatre, encara s'ha parlat de les 100.000 o més de 100.000 hectàrees de l'any 1994. En aquell moment es demanava el cos únic, es demanava que calia cohesionar, que els professionals cada u anava pel seu costat, que les brigades no estaven suficientment cohesionades, coordinades. I això està clar que és perquè no podem tenir sis gran consorcis de bombers,

tres en les tres grans ciutats i tres en les tres províncies. No podem tenir això, i menys podem tenir-ho ara que comencen a aparèixer consorcis o societats o empreses privades també de bombers, amb la qual cosa la dispersió va a ser encara més absoluta.

Dic que després de tota eixa tragèdia de 1994, en febrer s'arriba a una llei, i s'arriba que les diputacions almenys accepten..., perquè efectivament era una possibilitat, era una transitoria que permetia la possibilitat. Però això es fa perquè políticament s'avança i després de 1994 les diputacions comencen a entendre com no es qüestió de poder, de perdre poder, de perdre finançament, sinó és qüestió de millorar la cohesió i l'atenció, la prevenció i, sobretot, l'actuació davant de l'incendi, davant de la inundació o davant de les emergències. I admeten eixa transitoria. I d'això és del que hem de parlar. És que ja ara les diputacions no admeten eixa transitoria? És que estem reprovincialitzant el país, encara que siga per a carregar-mos la possibilitat d'un cos únic de bombers autonòmic, com efectivament tenen altres comunitats?

O és que, a més, tampoc volem que siga pública l'atenció de les emergències? També ha de ser això privatitzat? En el moment més crític que pot tindre un patrimoni natural o una ciutat, ahí també cal guanyar diners, de la tragèdia i de les emergències. Ahí també han de guanyar diners. Tal vegada siga eixe el problema d'allò de qui guanyava o qui perdia diners per allò de la marea també del Prestige, que no sé sabia molt bé, "bé, ja vorem qui ha d'anar". No pot ser. Hi han algunes coses que no poden ser privades. Hi han algunes coses que no poden ser privades. I una de les coses que no poden ser privades són les emergències, és la seguretat de les persones, és la seguretat del territori. Hi han algunes coses que no poden ser privades.

I quan s'havia donat eixe pas, eixa possibilitat, vostés és avui quan han votat la derogació d'eixa possibilitat es carreguen eixa voluntat, eixe començar a trencar eixe provincialisme, eixe que "açò és el meu castell, açò és la meua satrapia", que passa en el PP i també va passar en aquell moment i per això no s'havia arribat a 1995, però s'havia vençut, l'esquerra ho havia vençut en l'any 1995.

I per tant, per això hem votat que no a tot. Ni les tècniques! Ni les tècniques! I espere, espere, que prompte puga haver un cos autonòmic, públic, de bombers i per actuar en les inundacions. I espere, espere que aquesta llei dure sis mesos, sis mesos. Serà de les primeres que derogarà la nova majoria valencianista d'esquerres i ecologista. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor vicepresident primer.

Gràcies, senyor Peris.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià, senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Bé, jo crec que el Partit Popular ja ha aconseguit el que volia, perquè aquesta llei tenia un objectiu únic, que era derogar la Llei 2/1995. Eixe era l'objectiu. La resta han sigut excuses que jo crec que al llarg de debat han quedat

claríssimes. No? Aquella llei li molestava. El que no entenc és com molestant-li tant, incomplint-la tant, han esperat quasi huit anys per a modificar-la. No sé per què. Inclús, posant en greu risc un tema com és el d'emergències en tot el territori valencià, perquè no incorpora cap novetat. A més, ja vostés s'han cuidat de no ficar-se compromisos, ficar-se terminis per a desenvolupar el poquet que es diu en aquesta llei. O siga, quina és la por que tenen a desenvolupar eixe cos autonòmic de bombers, o una cosa que es va intuir. És cert que no era un manament exprés en la Llei 2/1995, però sí que es parlava d'allò, sí que es dia com una possibilitat real que estava ahí, que havia de desenvolupar-se, havia de tindre's voluntat política. És cert que el Partit Socialista en aquell moment de poc va perdre el poder i entraren vostés. Han demostrat, evidentment, que no han tingut eixa voluntat política.

Però, sí que ens pareix greu que ara se faça esta manobra per a anular tot allò, tornar a un model obsolet, a un model molt poc operatiu –per utilitzar termes de l'argot de bombers–, molt poc operatiu, perquè açò provincialitza el servici, reafirma la divisió, no solament ja en les tres províncies, sinó també a nivell dels tres ajuntaments que, a pesar de ser les sis institucions del mateix Partit Popular, ni tant sols aixina s'han posat vostés d'acord. Per què? Perquè interessa defensar eixos territoris, eixos territoris que cadascú té per a defensar d'alguna manera els objectius que pugen justificar la seua vivència.

I aquesta llei no solament no resol cap problema, sinó que n'obri alguns altres. Per exemple, l'aposta descarada que fa per la privatització. L'article 35 és una declaració d'amor a la privatització d'un servei tan essencial com és el d'emergències. Això que l'administració instarà els convenis de col·laboració per a facilitar l'expansió dels serveis privats d'emergències, això crec que és un dels més greus atemptats que es fa al servici de bombers.

Vostés no han volgut reforçar aquest servici. No han volgut clarificat aquest servici. No han volgut dotar-lo de les competències. I el que és pitjor, el que és pitjor és que ni en la llei que fins ara ha hagut ni en aquesta llei es plantegen les mesures reals perquè el País Valencià dispose d'un servei front a emergències i de protecció contra incendis suficient, preparat, amb mitjans personals i amb mitjans materials capacitats per a fer front a eixos incendis. En cada ocasió que es presenta un sinistre es donem compte de la manca d'efectius. I abans he fet referència a l'últim, fa escassament quinze dies: responsabilitat de la Diputació d'Alacant. I què passa? No passa absolutament res. La culpa sempre la tenen altres. Mai se té, mai s'assumeix, mai se fa eixe reconeixement que el servici està funcionant malament.

Les queixes constants dels bombers quant a instal·lacions són patètiques. O siga, per què no es dediquen a visitar els parcs de bombers i vore les condicions, en molts casos tercermundistes, en què treballa el personal? A voltes, a base de l'esforç personal, de la pròpia dedicació, perquè això sí que ho tenen els cossos de bombers, que estan integrats en la seua majoria per personal que té una gran vocació per eixe servici, que és prou desagradable en molts casos –i ho dic amb coneixement de causa–, gràcies a això se superen moltes de les ineficàcies i moltes de les incomprensions que per part de vostés, que ja duen quasi huit anys manant en aquesta matèria, estan aplicant a un servei tan essencial.

I vostés en aquesta llei no aporten cap solució. Jo crec que vostés ho saben. Vostés des del primer moment partien d'una necessitat que tenien, i era que algú els poguera recordar que hi ha una llei en vigor que els obligava a determinar les qüestions. No volen eixa llei i el que volien era consolidar el model provincialista, el model antic, en definitiva, el model que no mos du a cap novetat en este aspecte, que no mos du a cap modernització i a una major garantia. Eixe no és el model de vostés. I jo compartisc el que abans es deia, que esperem que dins de molt poquet de temps les circumstàncies electorals canvien i aquesta llei, lògicament, que és una llei inservible... El termini eixe que s'ha posat ahí d'un any, que d'alguna manera també ve a reconèixer, que ja és prou, per part de vostés que aquesta llei no complix l'objectiu per al qual hauria d'haver-se fet. Eixa mateixa esmena ve en eixa línia de dir: bé, no és el que cal fer, ho deixarem, perquè ens han donat i ens toca...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Oltra i Soler:

...ficar aquesta proposta i, aleshores, ja vorem el que passa dins d'un any. Segurament dins d'un any espere que no siguen vostés els que hagen de resoldre aquesta qüestió, perquè ho resoldrien malament; com ara, que han tingut l'oportunitat de fer-ho bé i ho han fet malament.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Pel Grup Parlamentari Socialista, senyora Andrés.

La senyora Andrés Barea:

Bueno, vamos a hacer la explicación de voto.

Nos han presentado una ley vacía y sin contenido. Y ya lo dije antes y ya lo dije al principio en la enmienda a la totalidad, que era una anti ley, por eso está vacía y sin contenido. Y, a pesar de ello, durante este tiempo no han variado ni un ápice.

Es una ley contradictoria entre sus propios articulados; confusa, porque no tiene aspiraciones autonomistas, continúan ustedes con las diputaciones, con ese carácter decimonónico de las diputaciones, ese carácter caduco. Son grandes gallos para este gallinero, grandes gallos para este gallinero.

Y también es difusa, difusa por la confusión que producen entre los profesionales. Ustedes han presentado una enmienda para una Ley de bomberos sin fechas, sin objetivos y sin dinero, con lo cual, es completamente confusa.

Pero no solamente es eso, sino que abandonamos lo que decíamos en la Ley 2/1995 de hacer una actuación eficaz de las distintas administraciones públicas para conseguir un sistema integrado de gestión de emergencias. Eso ustedes lo han abandonado, especialmente con voluntad lo han abandonado.

Queda, desde luego, una cosa que ha quedado latente aquí en estas Cortes hoy, y es que ante las emergencias que

pierden los ciudadanos, también hemos perdido democracia, hemos perdido democracia porque en esta sesión, que supongo que pasará a los anales de la historia como un debate bastante frustrante respecto a la democracia porque no ha habido debate por parte del grupo que tiene el Gobierno, y digo que tiene el Gobierno porque el PP ha hecho una exhibición de lo que significa la subordinación ante el ejecutivo del propio legislativo, han sustentando un triste procedimiento de valores fundamentales y parlamentarios contemporáneos. Han hecho ustedes una respuesta muy escasa y muy deficitaria de lo que es la democracia. Sus propios intereses tienen hoy aquí, parece ser que los tienen, pero, desde luego, en concreto, con respecto a las emergencias, qué poco valor y qué poco sentido le han hecho.

Antes el señor Peris ha hecho un cántico, y le voy a decir lo que nosotros haremos cuando gobernemos, que no será de más de seis meses. *(Remors)* Desde luego, evidentemente, evidentemente, los ciudadanos se comprometerán con nosotros porque ven las deficiencias que ustedes presentan, crearemos un órgano gestor de emergencias en la Comunidad Valenciana, la existencia de un cuerpo profesionalizado que se encuentre perfectamente jerarquizado y con profesionalización, recogiendo una ley, y la garantía de que las emergencias y el salvamento se darán desde los principios y derechos fundamentales, el derecho a la vida y a la integridad física. Y, desde luego, garantizaremos en estas Cortes el derecho a la democracia. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias, señora Andrés.

Pel Grup Parlamentari Popular, senyor Díez Cuquerella. *(Remors)*

Por favor, silencio. *(Remors)* Señor Vicente, le he dicho silencio. Mire usted, aquí no estamos en el ejército, con todo el respeto que merece, para que haga usted un saludo de este tipo. Aquí se utiliza como arma la voz y las ideas. Muchas gracias.

Tiene usted la palabra.

El senyor Díez Cuquerella:

Gràcies, senyor president.

Per a, inicialment, fer una crida al respecte, fer una crida a l'exercici de la democràcia, fer una crida als drets que tenim tots i cada un dels diputats, a nivell individual però també a nivell de grup, per a fer valdre els nostres objectius i les nostres pretensions, però sempre amb respecte i respectant unes normes mínimes que, encara que no estiguen escrites, sí que estan en el cap de tots i sí que sabem tots quines són eixes normes mínimes que moltes vegades no les complim. Per això vull fer una crida a eixa responsabilitat, perquè sí a l'exercici de la democràcia, sí, però a un exercici responsable de la democràcia.

I en este punt d'explicació de vot, i cenyint-me al que és l'explicació de vot, dir per què ha votat el Grup Parlamentari Popular esta Llei de protecció civil i gestió d'emergències. Perquè ha estat una llei que el Grup Parlamentari Popular ha fet pròpia des del primer moment, des del primer moment que va vore el projecte de llei que es remetia al Govern. I el grup parlamentari ha treballat eixa llei perquè ha considerat

que era imprescindible que se millorara l'actual ordenament jurídic en esta matèria, com era la llei que ací ara amb l'aprovació d'esta ha quedat derogada. Era imprescindible que se superaren uns plantejaments que eren absolutament sectorials, uns plantejaments que no resolien realment la gestió de les emergències, a pesar que el títol d'aquella llei fóra "organización de las emergencias". No s'organitzava res, sinó que el que fea era contemplar les reivindicacions d'algun que altre grup.

I pel contrari, pel contrari, esta llei, que ha fet seua el Grup Parlamentari Popular i que s'ha aprovat amb el seu vot, però que, en definitiva, va a complir els objectius que el Govern Valencià s'ha marcat en dur a estes Cortes aquell projecte de llei. Perquè ací, ara, en esta llei sí que es produïx la regulació de tots i cada un dels servicis clau del sistema de protecció civil. Ací ara sí, en esta llei, se regulen i se contempen tots els servicis d'intervenció davant de situacions d'emergència, davant de situacions de risc, davant de situació de prevenció d'incendis, davant de situacions d'extinció d'incendis, davant de situacions de salvament. I ací sí que se regulen tots eixos servicis d'intervenció: els bombers, les brigades rurals, el servici d'atenció sanitària urgent, els cosos i forces de seguretat, els bombers voluntaris, els bombers d'empresa, els voluntaris, el voluntariat de protecció civil. Ací sí que se contempla l'existència de tots eixos servicis d'intervenció, i se fa una coordinació de tots ells perquè puguen actuar conjuntament davall un comandament únic, perquè eixa coordinació siga efectiva, eficaç i eficient.

Per un altre costat, esta llei concep els centres de coordinació d'emergències com a instruments de recepció i emissió d'informació, com a una plataforma bàsica que permeta activar en cada moment els distints plans, davant de les determinades i concretes situacions d'emergències que se produïsquen, i d'esta forma se puga coordinar i que eixos centres de coordinació d'emergències siguen en realitat el centre de coordinació d'eixos distints servicis d'intervenció que en esta llei se contempen.

Per tant, esta llei entenem que havia d'haver tingut un major respecte pels grups d'oposició d'esta Cambra, havia d'haver tingut un major respecte, perquè no pot oferir ningun dubte que les línies bàsiques d'actuació de totes les administracions públiques s'han produït ací respectant els principis d'actuació conjunta de totes les administracions públiques, de coordinació, de solidaritat territorial, de lleialtat institucional, d'assistència recíproca, de mutu auxili entre totes i cada una de les administracions...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant...

El senyor Díez Cuquerella:

...públiques implicades. Per això el Grup Parlamentari Popular està absolutament satisfet d'haver aprovat esta llei en este parlament, que és una millora incontestable del que és tot el servici de prevenció...

El senyor vicepresident primer:

Acabe...

El senyor Díez Cuquerella:

...i extinció d'incendis, tot el servei d'emergències.
He acabat. Moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Educació i Cultura sobre el Projecte de llei de protecció de la Columbicultura i del colom esportiu**El senyor vicepresident primer:**

Moltes gràcies.
Punt dos de l'ordre del dia: debat i votació del dictamen de la Comissió d'Educació i Cultura sobre el Projecte de llei de protecció de la Columbicultura i del colom esportiu. Presentació del dictamen de la comissió la senyora Macarena Montesinos.

La senyora Montesinos de Miguel:

Gracias, señor presidente.
Me corresponde, como presidenta de la Comisión de Educación y Cultura, y por acuerdo unánime de ésta, realizar la presentación del dictamen del Proyecto de ley de protección de la Colombicultura y del palomo deportivo.
Este proyecto de ley fue presentado a las Cortes Valencianas el pasado 12 de junio del presente año, y tramitado por la Mesa de la Cámara en ese mismo mes, siendo publicado en el *Boletín Oficial de las Cortes Valencianas* el 28 de junio.
De acuerdo con ello, el plazo para la presentación de enmiendas finalizó el 2 de septiembre, y tan sólo fue presentada una enmienda a la totalidad que era rechazada. Una vez rechazada esta enmienda a la totalidad, la Comisión de Educación y Cultura, en reunión celebrada una semana después, el 26 de septiembre, realizó la recepción de enmiendas y el nombramiento de la ponencia encargada de informar el proyecto de ley.

A este proyecto de ley habían sido presentadas un total de 62 enmiendas parciales, y la ponencia emitió su informe el 2 de octubre. Quince días después, la Comisión de Educación y Cultura se reunía para aprobar el dictamen que hoy presento ante sus señorías. Durante la discusión en comisión fueron aprobadas un total de 18 enmiendas parciales y se presentaron también tres enmiendas transaccionales.

Para su debate ante el Pleno de la Cámara se han mantenido un total de 33 enmiendas, 30 por el Grupo Parlamentario Socialista y tres por el Grupo Mixto. Espero y deseo como presidenta de la Comisión de Educación y Cultura, que durante el debate en el día de hoy sea posible alcanzar el máximo acuerdo.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

Senyories, anem a votar l'article 1, 2, 3, 4 i 5, que no hi ha esmenes. Senyories, comença la votació. Senyories. 56 vots a favor; no, 3; abstenció, 1. Queden per tant aprovades.

L'esmena número 5, del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes. La il·lustre diputada Dolores Mollà. (*Pausa*) Senyora diputada, té vosté la paraula per a dir l'agrupació.

La senyora Mollà Soler:

Moltes gràcies, senyor president.
Anem a fer l'agrupació de les esmenes 5, 31, 32, 35 i 62.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies. Té la paraula.

La senyora Mollà Soler:

Gràcies, senyor president.
Estas enmiendas contemplan aspectos reglamentarios de la organización federativa, por tanto, no deben tener rango de ley. Ninguna federación tiene rango de ley. Este título propone elevar a rango de ley una normativa de la federación. Las federaciones tienen en sus estatutos el marco con que se regulan. Estas normas están determinadas por los reglamentos que dictan las administraciones competentes en materia de deportes. Con el paso del tiempo estas reglas pueden y suelen modificarse con el cumplimiento de la aprobación por dos tercios de las asambleas. Cuando parte de esas normas se incluyen en una ley, se puede decir que en el futuro producirá la imposibilidad de cualquier tipo de modificación, perdiendo el dinamismo que caracteriza el deporte y su competición.

El senyor vicepresident primer:

Un momento, señora diputada.
Si no le molesta, yo creo que sería beneficioso para todos, dada su brillante exposición, baje un poco los micrófonos para que se escuche mejor. Muchísimas gracias, por su amabilidad.

La senyora Mollà Soler:

Gracias. Gracias, muy amable.
Todo el capítulo III hace referencia a cuestiones reglamentarias de la competición. Los planteamientos formulados en comisión por el Grupo Popular son intervencionistas, de proteccionismo. La legislación y reglamentos en materia de federaciones atienden sobradamente esta contingencia. Ir más allá es rizar el rizo y escayolar cualquier evolución de la actividad de las federaciones. Subrayemos además el informe del Consejo Jurídico Consultivo de la Comunidad Valenciana en lo que se refiere al rango deportivo de las competiciones, cuando parece más acertado que se refiera al ámbito territorial.

Gracias.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Turno en contra. Señor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.

Senyories.

El Grup Socialista, que no ha aportat idees en ningun cas a este projecte de llei del Govern, ara fa una mescla d'esmenes a l'hora de defensar les seues en què planteja al mateix temps l'esmena número 5, de supressió del punt 3 a l'article número 6.

Senyories, l'article número 6 es referix a l'anellat dels coloms i al reanellat. El reanellat és una circumstància conjuntural que se pot produir per la malaltia d'un colom en una pota, i perda eixa pota i perda l'anella de niu i s'haja de fer un reanellat, i per altres circumstàncies. Aleshores s'ha d'obrir un expedient, s'ha d'incoar un expedient perquè els drets del columbicultor, perquè el dret del *colomista* estiguen sempre assegurats. I clar, l'article 3 el que diu és que en eixe expedient se li ha de donar audiència a l'interessat. Faltaria més, és un dret constitucional. Això és el que vol el Grup Socialista eliminar de l'article 6.

Quant al títol III, jo no sé per què s'obstinen que desaparega el títol III, que regula el funcionament, amb rang de llei, del funcionament actual que tenen les competicions de la columbicultura. I es regula perquè estem davant d'una Llei de protecció de la columbicultura i del colom esportiu, i malament se podrà protegir eixe deport i eixa activitat i eixos coloms, que són element fonamental de la columbicultura, si la llei no arrecplega, conforme arrecplega el títol III, de l'organització de competicions i concursos, i parla dels requisits de les competicions i concursos, quins requisits són necessaris perquè se puga participar i quin és el control de les competicions i concursos. Per tant, no ha donat ningun argument perquè això desaparega.

Però no mos estranya esta actitud. Tots sabem que els columbicultors porten anys, molts anys demanant una llei, porten molts anys demanant una llei. I tan sols ara tenen un govern que ha sigut responsable, ha sigut solidari amb la seua situació i ha tingut la suficient sensibilitat per a promulgar una llei. Però una llei que es promulga des del consens, des de la participació de totes les parts implicades i aplegant a unes conclusions que són les més beneficioses i les més indicades i les més idònies, no cap el mínim dubte, per a protegir la columbicultura i per a protegir el colom esportiu.

El Partit Socialista, el Grup Socialista, com no va voler concedir rang de llei a este deport tan valencià que forma part de la nostra cultura i de la nostra història, ara són pegues, excuses del mal pagador, per a tindre una justificació i no recolzar una llei que crec que va a tindre una gran acollida entre els més de 35.000 o 40.000 persones que són aficionades a la columbicultura en la Comunitat Valenciana.

Per tant, com ja li vaig dir en comissió, senyora, i amb el màxim respecte que vosté me mereix, no puc votar-li a favor estes esmenes i anem a rebutjar-les.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Pel Grup Parlamentari Socialista, la senyora Mollà.

La senyora Mollà Soler:

Gràcies, senyor president.

Mosatros el que estem (*rient-se*) defenent en estos moments és que les federacions siguen, com han sigut fins ara, que siguen autònomes, no que no siguen dirigides i dirigistes totalment. Aleshores, en este aspecte mos pareix que este projecte de llei és totalment dirigista, indica a la federació el que deu i el que ha de fer. Per això proposem esta supressió, perquè a més és evident, com ja diu el senyor Maluenda, és *rizar el rizo*. Per això, com són normes federatives, que siguen les federacions les que tinguen l'autonomia de poder canviar quan ho estimen convenient i quan no funcionen les coses.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president.

Molt breument, molt breument perquè el tema està molt clar. Com la senyora diputada, la seua senyoria, mentre que jo parlava estava rebent una consigna telefònica, no ha pogut atendre els meus arguments, i ara ha reiterat, en compte de replicar-me, ha reiterat (*remors*) els arguments anteriors. Per tant, jo sí que li dic, senyora, que vosté s'equivoca. Precisament la llei és respectuosa amb l'autonomia d'eixes federacions. És respectuosa amb l'autonomia d'eixes federacions, perquè eixes federacions estan concebudes en el seu funcionament i en la seua constitució, emparades en la Llei de l'esport valencià, eixa llei que vostés van fer i que ara no volen que siga extensible i aplicable a totes les institucions esportives.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Anem a votar les esmenes 5, 31, 32, 35 i 62. Senyories, comença la votació. Sí, 27; no, 40; abstencions, 4; nuls, 1. Queden rebutjades.

A l'article número 6. Comença la votació. Sí, 41; no, 28; nuls, 2. Queda aprovat.

Els articles 7 i 8 no tenen esmenes. Anem a votar-los. Senyories, comença la votació. Sí, 41; abstencions, 27; no, 4. Queden aprovats els articles esmentats anteriorment.

Per a l'esmena número 10, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Gozalbo.

El senyor Gozalbo Bellés:

Senyor president, moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats.

Bé, no podem consentir, per part del meu grup, per descomptat, les desqualificacions que, d'alguna manera, s'han realitzat, ni una desqualificació.

Hem intentat aportar a esta llei 46, si no recorde mal, esmenes en el seu moment, hem intenta millorar-la i, sobre-tot, hem intentat fer una llei que observara tot l'entorn social. Perquè volem protegir la columbicultura, com no volem protegir la columbicultura si és un esport autòcton dels nostres pobles?, si vivim amb ell més de tres-cents anys?, però que algú té el patrimoni de protegir la columbicultura? Si des de xicotets ho hem vist en cada un dels nostres pobles, com pot tindre un partit polític patrimoni d'una cosa d'eixe estil? És com si tingueren el patrimoni de la pilota valenciana!

Volem protegir-ho, el que passa és que hi ha una confusió molt gran, i és que nosaltres entenem que esta llei envaïx, en alguns aspectes, i ho hem intentat i ara ho intentaré demostrar, envaïx competències d'unes altres institucions, d'uns altres organismes, en concret, d'unes altres federacions que també estan treballant sobre el mateix element, el colom, una altra raça diferent, però el colom, i creem que en el tràmit d'esta llei no s'ha consultat suficientment, no s'ha provocat el diàleg i l'acord i, per tant, tindrem problemes en el futur, ja està anunciat que n'hi hauran problemes en el futur. I, home, hi hauran problemes perquè ja n'hi han anunciats recursos, inclús, a l'aprovació d'esta llei, no per, evidentment, la nostra banda, sinó per unes altres federacions, per tant, és que no s'ha consultat suficientment.

I, en segon lloc, n'hi ha unes competències, que nosaltres entenem municipals, que no se poden renunciar, que jo crec que esta llei se les salta. I ara començaré amb la primera de totes.

Miren, autorització de les instal·lacions, i ací hem presentat una esmena molt senzilla: no ha segut acceptada. Una sola esmena d'un article, el "la" per "el" o una cosa aixina, se va acceptar. Mire, estes instal·lacions, perquè complixquen totes les normes sanitàries, etcètera, etcètera, han de complir unes condicions determinades: home, tindre bones condicions higièniques, disposar... Si exclusivament estes instal·lacions afectaren el colom o el colomer o el propietari del colom i del colomer, no tindríem res a dir, però estes instal·lacions estan ubicades enmig d'una ciutat, i estar ubicades al mig d'un poble implica que afecta la vida del poble.

Per què afecta? Doncs, miren, perquè vorem en un article posterior que, ni més ni menys, no se pot posar ningun tipus d'instal·lacions i l'ajuntament no pot donar ningun tipus de llicència d'activitat que puga lesionar els drets dels colomaires i dels coloms esportius. Per tant, que una instal·lació estiga ubicada en un lloc o estiga ubicada en un altre, afecta futures llicències. Per exemple, jo vull posar una telefonia mòbil i vull posar-me una antena, m'afecta a mi. Per tant, l'ajuntament tindrà alguna cosa a dir. Doncs, bé, la federació és l'única que autoritza les instal·lacions.

Fem una esmena que diu: per a poder autoritzar una instal·lació, un colomer, a més que tindrà bones condicions higièniques, que disposarà de menjar suficient, disposarà d'instal·lacions adequades per a evitar el contagi en casos de malaltia, els habitatges tindran unes dimensions determinades, s'haurà de construir d'una forma determinada, tindran... etcètera, a més de tot, necessita, per a autoritzar, un informe favorable de l'ajuntament respectiu, o en el seu cas, si està fora d'un ajuntament, l'òrgan de la Generalitat Valenciana

que ostente la competència corresponent sobre la ubicació de la instal·lació i el compliment de les exigències de la present llei i de la seua àrea d'influència.

Què menys, si u vol posar un colomer, que li diguen això?, què menys? Miren vostés, anant al cas més absurd del món: en un municipi de l'interior castellonenc, que encara té, per exemple, les línies elèctriques posades pels carrers, que n'hi han molts, perquè la Generalitat, el tema dels nuclis històrics, ha passat volant, només fa nucli històric de València i nucli històric d'Alacant, de la resta la Conselleria d'Obres Públiques no fa res, no s'ha donat ajuda a ningun municipi, per exemple, malgrat tota la seua història i tradició, per a llevar les línies elèctriques o posar-les d'una altra manera... A la qüestió. Doncs, bé, en eixe momentet, si se posa un colomer...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

El senyor Gozalbo Bellés:

—Vaig acabant, senyor president— ...en eixa localitat, com les distàncies no són suficients entre fil i fil, se poden electrocutar, automàticament estaria il·legal tota la situació del cablejat elèctric per dins del poble. Per posar un exemple, si jo vull llevar ara un parallamps de dins d'un institut o de dins d'una escola, cosa que està ocorrent i, com sabeu, en alguna localitat com Vila-real n'hi ha problemes greus i el conseller, supose que pels problemes personals que...

El senyor vicepresident primer:

Acabe, per favor, senyor diputat.

El senyor Gozalbo Bellés:

—Acabe— ...he de posar un colomer al costat i automàticament els llevaré. L'Ajuntament ha de tindre, almenys, la facultat d'informar favorablement.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies a vosté, senyor diputat.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.
Senyories.

Bé, diu "desqualificacions"? Jo no he escoltat desqualificacions en la tramitació d'este debat d'esta llei, les he escoltades al llarg del matí, però no he escoltat en ningun moment al senyor que acaba d'intervindre (*veus*) queixant-se d'eixes desqualificacions, no sé si és que haurà estat absent o que no ha volgut escoltar-les, perquè eixes desqualificacions partien de les seues files.

Mire vosté, vosté és que no s'ha llegit l'article 9, per això l'esmena que vosté planteja és innecessària, perquè si vosté llig l'article 9, diu en el punt 1: "La Federació de

Columbicultura de la Comunitat Valenciana ostenta la facultat per a qualsevol tipus d'instal·lació per a la pràctica de l'esport de columbicultura, atenent els requisits mínims de caràcter sanitari, d'ubicació i d'allotjament que s'establixen a continuació", i els reflectix tots.

Però com vosté ha fet incidència en el permís de l'ajuntament, jo no sé si vosté s'ha fixat, si llig fins al final, vorà que hi ha un punt que té un 5 davant, el punt 5, i diu: "L'autorització federativa s'entendrà sense perjudi de qualsevol altra autorització que estiga imposada per la normativa en vigor sobre la matèria". Per tant, la seua esmena no fa falta per a res.

Mire, després parla dels conflictes entre altres federacions... No, no, si esta llei va a acabar amb els conflictes entre altres federacions, perquè mosatros som respectuosos amb la Federació de Columbicultura i amb la Federació de Colombofília. El que passa és que estem fent la llei de protecció de la columbicultura i del colom esportiu i, aleshores, s'han de regular una sèrie de normes, sempre respectant els drets dels altres, que potèncien i que li donen cobertura a la pràctica d'este esport.

Si vosté llig, en eixe mateix article, el punt 3, quan parla de l'àrea d'influència, que finalment ha quedat de tres quilòmetre de radi a cel obert, diu, al final, "sense perjudici dels tornos de vol que es regulen en l'article 13 de la present llei i del que disposa el Reial Decret 1571/1983, de 27 de setembre, que regula la tinença i utilització dels coloms missatgers!" Vosté no volia nomenar-ho, jo sí que ho nomeno. Per tant, està respectat el dret, és més, se crea en esta llei o se'ls dóna rang en la llei, rang superior, a les comissions mixtes municipals, a on estarà representada l'autoritat municipal, i estaran les dos federacions, per a poder establir els tornos de vol i que no hi hagen interferències i que s'acaben eixes disputes.

Perquè mosatros estem per potenciar i per donar suport a tots els sectors valencians que demanen justícia, i el sector de la columbicultura ve demanant justícia i protecció des de fa molts anys i mai l'havien rebuda, i ara la reben i se'ls dóna, amb el màxim respecte als drets de la Federació de Colombofília, que en cap cas se retallen.

Per tant, anem a votar en contra esta esmena, que creem que és innecessària.

Res més.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Maluenda.

Vol polsar, per favor? Gràcies, senyor Gozalbo, té vosté la paraula.

El senyor Gozalbo Bellés:

Moltes gràcies, senyor president.

Anem a vore, si açò fóra un nucli zoològic que tinguera animallets, necessitaria una llicència d'activitat d'un ajuntament. Expressament, malgrat que nosaltres no ho entenem aixina, expressament n'hi ha un article que diu: "Els colomers, els centres de cria, els centres d'entrenament, els centres de depòsits de coloms, no tindran la consideració de nuclis zoològics", per tant, no necessitaran llicència municipal d'activitat.

Per tant, se pot posar tranquil·lament un colomer en qualsevol lloc, sempre que no haja de fer una gran estructura en el sentit de llicència d'obres, sense autorització municipal. I que s'incloga en un municipi xicotet un colomer, significa limitar-li totalment les altres possibles activitats que interferisquen els coloms. Per tant, des del nostre punt de vista, als ajuntament els han llevat una competència fonamental que tenen, que és autoritzar o, almenys, dir si és correcta o no la ubicació d'un colomer en una localitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Gozalbo.

Senyor Maluenda... Espere's un moment, senyor Maluenda, que no havia polsat...

El senyor Maluenda Verdú:

Sí, molt breument, senyor president.

Per a deixar constància que esta llei no retalla ni nega ningun dret als ajuntaments, tot el contrari. Esta llei el que vol és que els ajuntaments s'involucren també en la protecció de la columbicultura, una cosa que fins ara no s'ha fet, i, per tant, amb el respecte a l'autonomia municipal, la llei ha de ser complida per totes les parts, i des d'eixes comissions mixtes, s'aplegarà a acords molt beneficiosos tant per als columbicultors com per als *missatgeristes*.

Per tant, senyor Gozalbo, jo crec que si vosté ho analitza bé, eixa esmena hauria de retirar-la i no obligar-mos a votar-li-la en contra, perquè crec que no té ningun sentit mantindre-la. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor vicepresident primer:

Senyories, anem a votar les esmenes 10 i 12. Senyories, comença la votació. Sí, 27; no, 39; abstencions, 4. Queden rebutjades.

Als articles 9 i 10... Per separat? Doncs, per separat.

A l'article 9. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 28; abstencions, 1. Per tant, queda aprovat.

L'article 10. Senyories, comença la votació. Sí, 40; abstencions, 27; no, 3. Queda, per tant, aprovat.

Senyories, suspenem el Ple fins a les cinc menys quart.

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 15 minuts)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 54 minuts)

El senyor vicepresident primer:

Bona vesprada.

Reprenem la sessió amb l'esmena número 15, del Grup Mixt. Per a la seua defensa té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Peris.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyor president.

Després del debat en comissió a nosaltres solament ens resten tres esmenes per al plenari.

Tenim una preocupació important, que aquesta llei havia oblidat una comissió que és bàsica per a regular tota la qüestió del colom esportiu i, sobretot, les possibles interferències que hi han entre el colom esportiu i la columbofília. Per això ha estat acceptada pel grup majoritari, pel Grup Popular i, per tant, jo crec que s'ha salvat el major problema que tenia, que li veem a una llei, que per a nosaltres, per altra part, és important perquè dóna suport a un esport molt arrelat en totes les nostres comarques com és la columbicultura.

Dit això, mantenim l'esmena número 15 que és a l'article 11, que és cert que planteja que la Generalitat Valenciana donarà suport a aquestes activitats però posa allò de "en su caso". I a nosaltres ens agradaria que no haguera de dir "en su caso", és a dir, que quedara clar. Pensem que millora més perquè reafirma més el compromís de la Generalitat Valenciana en la col·laboració amb els ajuntaments per a tots eixos dispositius, efectivament dispositius que com ha quedat en el text també esmenat, és per a evitar amb mitjans naturals que algunes altres aus pogueren danyar, pogueren fer malbé alguns dels coloms esportius. Una vegada està més esmenat queda "per mitjans naturals com pot ser altres tipus de coloms o barreres", i com diu "la Generalitat Valenciana, en su caso", a nosaltres ens agradaria que quedara clar que no es "en su caso" sinó que la Generalitat Valenciana col·laborarà amb els ajuntaments per a fer eixes barreres. Jo pense que llevar això d'alguna manera reafirma el compromís que sabem que n'hi ha, de la Generalitat amb aquest esport i amb tots els valencians que el practiquen.

També en aquesta esmena, en aquest punt –no ho havia dit al principi– també anem a fer la defensa conjunta de l'altra esmena, que és la número 19, que pensem que estaria millor que l'alcalde de l'ajuntament, a l'hora de la comissió municipal, en compte de nomenar un vocal en nomenara dos, per allò que no es quedara l'alcalde en minoria. Pensem que la figura de l'alcalde d'un poble no queda massa bé que quedara en minoria i, per tant, pensàvem que era millor que hi hagueren quatre vocals i dos d'ells foren nomenats per l'alcalde i, per tant, després n'hi haurien dos representants del món del colom. Pensem que aixina quedaria millor.

I l'altra, la 19, vull dir que la 39 la retirem perquè també les esmenes transaccionals on esmenàvem ja no apareix en l'articulat i, per tant, és una esmena que ja en el dictamen haguera hagut de decaure perquè no haguera hagut d'estar ací ara en el debat. Per tant, només en resten realment dos, la de mantenir el compromís de la Generalitat Valenciana en tots els casos per a, per mitjans naturals, torne a dir, que és com queda, que no puguem afectar-se els coloms per mitjans de distracció perquè qualsevol au no afecte els coloms esportius –sabem que són molt cars moltes vegades–, i l'altra, que pensem que la comissió municipal quedaria millor amb eixa constitució.

No tenim res més a dir.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda, l'il·lustre diputat senyor Rafael.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent senyor president.

Senyories.

Senyor Peris, sí, efectivament, he de reconèixer i ho dic amb gust, la col·laboració que he rebut de vosté al llarg de la tramitació d'este projecte de llei i les aportacions importants que ha fet per a millorar el contingut de la llei i la seua redacció també. I no me dolen *prendes*, ho reconec, perquè és de justícia que ho faça.

Quant a estes dos esmenes que vosté planteja, mire, jo crec, i li ho dic sense ànim de polèmica, que l'article 11, que és el que parla de compatibilitzar amb les aus... Sap què passa? De l'existència... Si l'article de la llei diu "Per a compatibilitzar la repoblació d'aus depredadores i la seua incidència en la pràctica esportiva de la columbicultura, els ajuntaments amb la col·laboració, si és procedent, de la Generalitat, després d'estudiar les circumstàncies concurrents en cada zona, procuraran els mitjans necessaris com ara colomers, barreres de distracció per a evitar les agressions als coloms esportius." Per què diem "si és procedent"? Perquè si és un tema merament local, un tema mínim, és l'ajuntament qui deu resoldre'l. I si és un tema de caràcter general, aleshores sí, la Generalitat. Per això diguem que si procedix és la Generalitat, i si no, és tal. Però que no li càpia el mínim dubte a la seua senyoria, i li ho dic per a la seua tranquil·litat, que la Generalitat col·laborarà en tot moment per al compliment i per al desenrotllament d'esta llei.

Vosté sap, senyor Peris, que des del primer moment s'ha demostrat la voluntat per part del Govern de la Generalitat de fer-se un projecte que ha segut redactat per les parts implicades amb la col·laboració del Grup Parlamentari Popular i del mateix Govern, que han tingut la suficient sensibilitat per a fer-lo del mateix govern, el que deixa sense lloc a cap dubte que està implicat en el seu desenrotllament. I, per tant, no estiga la seua senyoria intranquil·la, que la Generalitat també s'involucra en el desenrotllament de la llei i en el compliment del seu articulat. Però en este cas concret entenem que ha de constar "si és procedent" per a definir clarament quan es tracta de temes merament locals, com de temes d'àmbit major.

Quant a l'esmena número 19, que diu que la comissió mixta municipal, on diu que siguen cinc vocals nomenats un per l'alcalde, deu dir "quatre vocals, dos d'ells nomenats per l'alcalde", li vaig dir en la comissió que l'estudiaria amb estima per vore si podia acceptar-li-la. Però, clar, la conclusió a què aplegue en este moment és que no. Entenc la bondat de la seua esmena, ho reconec, però resulta que si vosté analitza bé el contingut diu clarament que els vocals, a part dels dos, l'alcalde o la persona en qui delegue, els altres vocals en representació de les federacions de columbicultura o de columbofília, s'haurien de fer atenent el grau d'implantació en la població de cada una d'eixes federacions. Aleshores, si releguem només dos vocals a eixa representació, ja no se podria garantir eixa proporcionalitat, seria una comissió paritària, i des del primer moment se parla que eixa representació ha de ser en base a la implantació o a l'estructura que tenen en cada població.

Per tant, jo entenc la seua voluntat clara que l'alcalde no perda la majoria en eixa comissió, però jo crec que és més

important que la representació de les dos federacions siga la que procedix, atenent la implantació que tinguen en cada població, que el que l'alcalde puga controlar a l'efecte. Se tracta que eixa comissió tinga autonomia de decisió i les dos parts implicades, la federació, l'agrupació de columbicultura de la població i la de columbofilia en les poblacions on existisca, tinguen la seua representació proporcional i puguem debatre i decidir les qüestions que esta llei els dona com a competència.

Per tant, agraïsc i reconec la bona fe de la seua esmena però no podem acceptar-la.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Per a rèplica, senyor Peris.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyor president.

Jo he de dir-li, senyor Maluenda, que si avui fera l'esmena no seria aixina, vaig pensant sobre la marxa, perquè de vegades les presses no són bones conselleres per al millor redactat d'una llei. És a dir, amb sis components, dos de l'alcalde, l'alcalde i tres proporcionals estaríem resolent el problema dels dos. I l'alcalde amb el vot de qualitat ja no estaria en minoria. Però això jo no sé si seria el moment d'una transaccional, a la millor arribem tard, però ho hauríem solucionat bé i se m'està ocorrent ara, se m'està ocorrent i li ho he de dir ara, en aquest moment.

Jo, després crec que com l'article 11 planteja..., està parlant de repoblacions d'aus depredadores i això sempre és una funció de la Generalitat, de la Conselleria de Medi Ambient. Jo, per això sí que entenc que sí que procedix, és a dir, això sempre procedix, encara que unes voltes col·laborarà de més amb els mitjans i, en altres, efectivament no és precís, perquè és una matèria que és de la Generalitat, és a dir, perquè les repoblacions d'aus depredadores són un tema de protecció de natura i de conservació i regeneració i, per tant, jo insistisc, és a dir, ahí sí que procedix sempre la participació i pot ser participació per a tindre-ho en compte, participació, a més, per a ajudar. A la millor en un poble no caldrà perquè el poble s'ho resoldrà, però, diguérem, com a vetlar perquè això es faça bé. El tema de la protecció i repoblació d'aus depredadores mai és un tema local, i per això jo pense que ahí sí que és procedent, sempre és procedent, per a ajudar però també per a vetlar que això es faça bé, perquè estem parlant d'espècies protegides, d'espècies que són minoritàries. Per això pensava que ahí "si escau" no tocava; l'altra, efectivament, ja ho millorarem, pense que potser no siga el moment ara de fer transaccionals.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Sí, senyor president. Gràcies.

Breument. Mire, precisament que conste "si és procedent" no deslliga de la responsabilitat a ninguna de les dos institucions. Deixa ben clar que les dos institucions, la municipal i l'autonòmica, tenen alguna cosa a fer ahí, cadascú en les seues competències que té. Per tant, "si és procedent", vol dir que serà l'administració municipal o, si procedix, l'autonòmica, però en qualsevol cas, les dos estan implicades per a tirar endavant el contingut d'eixe article.

I estic d'acord també amb el que ha dit vosté de la 19. Possiblement, si ho haguera plantejat d'altra forma a la millor haguérem pogut arribar a una transaccional que esmenara o que evitara el que a vosté el preocupa, que a mi no me preocupa tant. Me preocupa més la configuració d'eixa comissió en la representació atenent la implantació de les dos federacions en cada població. Però jo crec que l'important és que la veu dels columbicultors i dels columbòfils se senta en eixa comissió i s'acostumen a funcionar conjuntament. Sempre s'han respectat en els seus drets, el que passa és que sempre hi ha hagut algú que, per lliure, d'uns o altres, no ha complit el que s'ha intentat fer per a respectar els tornos de vol, però pense que estem donant un pas endavant molt seriós, molt convenient perquè eixa situació s'acabe i que el diàleg siga constant.

Per tant, que no li preocupe tant la composició de la comissió, però accepte la seua bona fe al plantejar-ho de la manera en què ho ha fet, però, clar, ara, eixa transaccional hauríem de regular-la també, i no podríem reglamentàriament, a la composició de la comissió mixta autonòmica, i sap vosté que això seria un problema.

Li agraïsc la seua preocupació i l'estudi que ha fet de la llei, però comprega que en estos moments això no podem resoldre-ho, a part que considere que està bé conforme està.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Senyories, anem a votar les esmenes 15 i 19. Comença la votació. Sí, 19; no, 39; abstencions, 3. Queden rebutjades.

Passem a l'esmena número 16, del Grup Socialista-Progressistes.

La senyora Mollà Soler:

Gràcies, senyor president.

La enmienda número 16 es una enmienda, señor Maluenda, morfosemántica. Fíjese usted, si suprimimos "en su caso"... En la comisión manifestaron que no solo sea responsabilidad de la administración local sino de la Generalitat. Si miran el diccionario María Moliner, dice lo siguiente: "Una relación expresada particularmente con la preposición en es la de situación de tránsito". Y "en su caso", entonces, si la dejamos, es totalmente un significado restringido. Y nosotros pusimos la supresión para que vayan juntas la administración local y la Generalitat. Eso en cuanto a la 16.

En la 17, que es al título II, artículo 12, proponemos la supresión del punto cuatro. Y proponemos la supresión de este punto por la dificultad que presenta su aplicación. Se delimitan las zonas de vuelo imposibilitando ubicar otras actividades. Este punto llega incluso a restringir derechos de los ciudadanos. "Imposible ubicar actividades que puedan

interferir en el vuelo de los palomos". Obliga a los ayuntamientos a tomar decisiones que ellos no pueden resolver. Por otra parte, la delimitación de estas zonas de vuelo solo afectaría a los palomos deportivos y no a las palomas mensajeras, que se rigen por una normativa específica.

Y solamente añadirles el informe del Consejo Jurídico Consultivo de la Comunidad Valenciana indicando que "no se debe imponer a los ayuntamientos la adaptación del planeamiento a las zonas de uso idóneas para el vuelo de los palomos. Dicha limitación se hará en la medida de lo que sea posible". Y tiene carácter esencial para el Consejo Jurídico Consultivo. Por eso proponemos la supresión, por la inviabilidad de llevarse a cabo.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.
Señor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.
Senyories.

Mire, senyora diputada, allò de "en su caso" crec que ja ha quedat molt clar. Si vosté elimina "en su caso", vol dir que a l'*alimón* les dos institucions han d'estar fent la mateixa cosa. "En su caso", es tracta que en un cas serà una administració i en l'altre cas l'altra. Per tant, crec que ja ha quedat clar, ja li hem contestat al senyor Peris, i el tema ja no oferix ningun dubte.

Vosté, fixe's, vol eliminar de l'article 12, l'apartat 4, que diu: "La delimitació d'estes zones –que es referix a les zones de vol– preveurà la impossibilitat d'ubicar activitats que puguen interferir en el vol dels coloms esportius, senyalitzant aquells elements de risc com ara cables, pals, tirants, antenes i instal·lacions semblants, aïllant-los per a evitar electrocucions".

Jo no sé si vosté coneix l'esport de la columbicultura, però hi ha... Bé, jo he plorat perquè un colom s'ha matat en un parallamps. Sí, sí. No s'espante la seua senyoria. He plorat perquè tinc eixe sentiment, que compartisc amb més de 40.000 valencians i valencianes. I tots sabem la estima que se li té a un colom, des que comences a pensar en millorar les seues qualitats i les seues condicions, i buscant els creuaments entre mascles i femelles més adequats per a perfeccionar la raça i les qualitats per a la competició. I quan eixe pitxó ha nascut, l'has anellat amb il·lusió, has vist com pinta, si és magany, si és blau, si és borratx, si és fumats... Bé, i aplega un moment que ja comences a... l'has ensinistrat i comences a volar-lo, i tens l'inconvenient que s'ha matat en un cable d'alta tensió o contra un parallamps...

Bé, ahí el que tracta és que en eixes zones delimitades de vol es tinguen les precaucions necessàries per a no perjudicar el vol –ja no les competicions– el vol dels coloms esportius. I això és el que pretenem. I com estem en una llei, una llei de protecció de la columbicultura, com estem en una llei de protecció de la columbicultura, si la llei no regula que s'adopten les mesures pertinents per qui pertoque per a procurar que eixes accidents, eixos lamentables accidents no es produïsquen, ja me dirà la seua senyoria quina protecció busquem.

Per tant, jo pense que és adequat el contingut d'eixe punt quatre de l'article 12, de la delimitació de les zones de vol, i no perjudica en absolut, en absolut, a l'altra federació a què vosté es refereix. Perquè ja hem dit, ja hem dit que en tot moment cal respectar els drets de la Federació Valenciana, en este cas, de Columbofilia. Cal respectar-la... i el famós Decret 25/71, de 1983, del 27 de setembre, dels coloms misatgers, que és el mateix.

Per tant, estiga tranquil·la la seua senyoria que tan sols l'article 4 no resta ningun dret a la columbofilia, sinó el que fa és adoptar una sèrie de mesures físiques pràctiques per a evitar perjuís a eixos coloms que en eixes zones de vol van a utilitzar els columbicultors, els *colomistes* de la nostra comunitat.

Per tant, estiga tranquil·la la seua senyoria que no retalla ningun dret, sinó que es una garantia o un intent de protecció que la llei regula en favor dels coloms esportius en les zones delimitades com a zones de vol.

Per tant, sentit-ho molt, no puc acceptar-li eixes esmenes. Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Senyories, anem a votar les esmenes 16 i 17 separades. Per tant, correspon la primera votació a la 16. Comença la votació. Sí, 19; no, 38; abstencions, 2. Queda, per tant, rebutjada.

Votem l'esmena número 17. Senyories, comença la votació. Sí, 18; no, 39; abstencions, 2. Queda rebutjada.

L'article 11 i 12. Anem a votar-los separadament, el 11 primer i després el 12. Comencem per l'11. Senyories, comença la votació. Sí, 38; no, 20; abstencions, 1. Queda aprovat.

El 12. Senyories, comença la votació. Sí, 38; no, 20.

Senyories, passem a l'esmena número 18 del Grup Parlamentari Socialista, i següents.

Té la paraula la il·lustre diputada.

La senyora Mollà Soler:

Gràcies, senyor president.

Anem a defensar ara les esmenes 18, 20, 21, 22, 23 i 51.

En estas, es el... proponemos una modificación al título II, artículo 13, los puntos 1, 2, 3, 4 y 5.

Proponemos la modificación de este artículo por el decreto de turnos de vuelo, ya que restringe a nivel municipal la coordinación de los turnos de vuelo e ignora las características de la actividad del otro deporte de palomos, los mensajeros.

No entendemos la propuesta de este proyecto de ley que pretende, incomprensiblemente, derogar la normativa autonómica existente sobre los turnos de vuelo y que consiguió conciliar a ambas entidades federativas –y es la enmienda 51. Proponemos que se mantenga lo que está regulado y normalizado. La protección de los palomos mensajeros es competencia del Estado. Es una competencia delegada del Real decreto 2.571/83, de 27 de septiembre. El artículo 16 de este real decreto determina que "el consejo superior de deportes regulará los turnos de vuelo, la delegación de competencias, vuelo cuando existan en la población columbicultores y colombófilos".

En virtud de las transferencias en nuestra comunidad, desde el 1 de enero de 1983 es la Dirección General de Deportes quien tiene la competencia. El Consell de la Generalitat debe asumir la regulación de los vuelos. No se puede rehusar lo que es competencia del Gobierno Valenciano, que es quien regula. No olvidemos que otra de las razones para que se mantenga este decreto es que los palomos mensajeros son supramunicipales, supraautonómicos y a veces supranacionales.

Las enmiendas de nuestro grupo a este artículo fueron motivadas por la inoperatividad de la figura de una comisión mixta municipal desconexa de un órgano superior de coordinación. En comisión nuestras propuestas fueron desatendidas y se leyó, se leyó, una enmienda transaccional sin que nuestro grupo hubiera tenido la oportunidad de conocerla antes previamente. Y esto, que tanto en el Pleno de la enmienda a la totalidad, que presentó el Grupo Parlamentario Izquierda Unida, como en comisión, se nos ofreció verbalmente la posibilidad de llegar a algún acuerdo. Y a día de hoy, pese a que lo hemos intentando, hemos podido constatar una vez más la alergia que le produce al Partido Popular el diálogo con la oposición. Volviendo a la enmienda transaccional, pensamos que se quedó corta y no llegó ni a atender ni a entender la realidad de estos deportes.

El informe del Consejo Jurídico Consultivo de la Comunidad Valenciana –y además es que me he remitido mucho al Consejo Jurídico Consultivo, para que no sean solamente propuestas del Partido Socialista– insiste en que se tenga en cuenta la regulación de los turnos de vuelo de las palomas mensajeras, y lo hace como observación esencial.

Estamos de acuerdo con la comisión municipal, también con la autonómica, pero entre sus funciones falta el aspecto de coordinación con el Estado y con otras comunidades autónomas para la suelta de mensajeras entre comunidades o países comunitarios en las que nuestro territorio sea lugar de paso. Deben coordinarse y prever incidencias en la actividad ordinaria.

No entendemos tampoco cómo no se ha seguido la recomendación del Consejo Jurídico sobre la composición de las comisiones mixtas municipales, en las que el ayuntamiento, con un solo representante, estaría en minoría frente a las federaciones, que deberían estar contempladas con el mismo número de representantes para cada una. Este comentario podría ampliarse, además, a la comisión mixta autonómica.

La redacción de los apartados correspondientes, que fue leída en comisión, se refiere exclusivamente a entender de conflictos y sanciones. Sin embargo, no se atiende a la principal competencia para la que debe funcionar esta comisión, que es la de coordinación, ya que debe recibir y aprobar en última instancia los turnos de cada municipio para evitar interferencias.

Al aprobar esto, quedaría derogado el Decreto 190/1985, de 9 de diciembre. Lo que nos preocupa, por ejemplo, muy en concreto, es el artículo 2: “Los turnos de vuelo serán desde las 15 horas del día de entrada en vigor del decreto hasta la misma hora del día siguiente volarán las palomas mensajeras, y desde las 15 horas de este último hasta la misma hora del día siguiente el palomo deportivo”. Y lleva funcionando desde el 1 de febrero de 1986.

Referente al texto aprobado en comisión, basado en la Orden de 31 de julio de 1989, artículo 6, no hace referen-

cia alguna al cumplimiento de los turnos de vuelo deportivo de las palomas mensajeras y los palomos deportivos. Tampoco figura la elaboración anual de un calendario que regule los turnos de vuelo deportivo. Y conocer los conflictos suscitados como consecuencia del incumplimiento de los turnos de vuelo. Por tanto, si lo anteriormente expuesto queda derogado, proponemos que, para que no se crea un conflicto al respecto, intentar llegar a una transaccional de esa transaccional.

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

Señor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Mire, senyora Mollà, la seua senyoria i el seu grup van tindre ocasió en la comissió de recolzar eixa transaccional. Vosté es lamenta que la transaccional diu que no es van assabentar. Quan es va plantejar en la comissió, abans de presentar a la Mesa de la comissió, van tindre l'oportunitat de signar-la i la van signar només per a la seua tramitació. És més, jo vaig oferir que se sumaren, perquè d'alguna forma arreglava alguna cosa que vostés, de forma equivocada, volien regular, i que més encertadament ho plantejava l'il·lustre representant del Grup Mixt, el senyor Peris. I era la creació, a rang de llei, de la comissió mixta autonòmica.

Però, clar, la comissió mixta municipal ja està contemplada en la llei, ja està contemplada en la llei, o siga, que no ha sigut propi d'una esmena. El que passa és que seguint la figura d'eixa comissió mixta municipal es crea per llei aquella que hi havia anteriorment per un decret d'àmbit autonòmic, però que no tenia unes competències clarament definides i que a penes es reunia. No tenia cap sentit.

Però vostés és que parlen d'unes coses que jo crec que no les diuen amb sinceritat. Jo crec que vosté és que ni tan sols s'ha llegit el que diu l'article 13. Com està dient que la presència en la comissió mixta pot perjudicar a l'altre esport dels coloms, als missatgers? En absolut. I com està dient que es vulnera d'alguna forma el que és el decret d'àmbit nacional que regula el tema dels missatgers? En absolut. I mire vosté el que diu l'article 13, que són interferències i tornos de vols: “En els municipis on es desenrotllen activitats amb coloms esportius objecte d'esta llei, els ajuntaments hauran d'establir mesures de control per a evitar interferències, especialment entre els coloms esportius i els no esportius, impedir que estos queden a la vista -es refereix als d'ornamentació i tal-. En les poblacions ho hi haja colomers de coloms missatgers i coloms esportius autoritzats degudament, l'ajuntament, per a evitar interferències entre ells, regularà els tornos de vol després de l'audiència de les parts implicades. A estos efectes es constituïran comissions mixtes municipals integrades per l'alcalde o la persona en qui delegue que actuarà de president i cinc vocals nomenats un per l'alcalde i la resta per les federacions esportives de columbicultura i de colombofilia -que són els missatgers -perquè vosté ho entenga- atenent al cens de coloms missat-

gers i esportius existent en el municipi a proposta dels clubs esportius locals”.

Per tant, per tant, mai es vulnera el decret. I si continuem llegint, diu el punt tres: els ajuntaments comunicaran públicament els torns de vols per a coneixement general. I el quatre diu: “el que disposa este article s’entén sense perjudici de les competències exclusives de l’Estat en la protecció dels coloms missatgers, segons el que disposa el Real Decret 2.571/1983, de 27 de setembre”, que es nombra varies voltes al llarg de la llei. Per tant, no diga la seua senyora això, perquè no està atenent a la realitat. Pense que no ho diu de mala fe sinó més bé per desconeixement.

I, mire, qui ha de regular els torns de vol de cada població és la comissió mixta local. No es pot regular això des de la comissió mixta autonòmica, perquè cada poble té una singularitat. No en tots els pobles de la Comunitat Valenciana hi ha federats de missatgers, no en tots els pobles. En els pobles on n’hi haja caldrà incorporar-los a la comissió mixta perquè la seua veu es puga escoltar, perquè tinguen el dret de recolzar o de rebutjar aquelles qüestions que s’acorden en funció de quin siga el seu criteri. En cada població s’ha de constituir la comissió mixta municipal en la que estiguen l’autoritat municipal i les dos federacions. Però, clar, la representació ha de ser concordant amb la implantació que en cada població hi haguera.

Com es poden regular els torn de vol de... jo no sé, del seu poble, per exemple, que és La Nucia, un poble molt bonic de la Marina i fenomenal, però com es pot regular des de la comissió mixta autonòmica sense conèixer les peculiaritats i l’existència o no de les dos modalitat d’esport en la seua població? Jo pense que de la forma que ha quedat configurat el tema de la comissió mixta i de la forma que ha sigut regulat ara per eixa transaccional, que jo espere que finalment vostés voten es vote l’article a favor, perquè ha sigut una aportació molt idònia per enriquir esta llei, pense que estan tots els drets garantits i en cap cas es retalla els de ningú sinó, tot el contrari, es vol que estiguen les dos federacions representades en eixes comissions mixtes locals, si tenen implantació en eixa població, però que la seua veu es puga escoltar sempre amb el mateix dret que en la dels demés. I que entre tots adopten les decisions més pertinents i més convenients per al respecte a l’activitat esportiva de les dos modalitats.

I jo pense que això és bo, això és una cosa que fins ara no s’havia aconseguit. I a partir d’ara, jo pense que això és un pas molt important endavant perquè a s’entenguen uns i altres, que tots són valencians i tots tenen els seus drets constitucionals i estatutaris. I la llei el que pretén és això, que hi haja bona harmonia, que hi haja enteniment i que es respecten els drets de tots. I que la columbicultura puga, atenent als torns de vols que s’especifiquen, que s’acorde el poder desenrotllar la seua activitat. I que la colombofília, atenent als torns de vols que s’acorden, puga també desenrotllar la seua activitat. Això és el que pretén el Grup Parlamentari Popular i el que pretén la llei.

Per tant, senyora Mollà, ho sent molt, però pel bé de la llei he de rebutjar les seues esmenes. *(Alguns aplaudiments)*

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Maluenda.

Senyora Mollà.

La senyora Mollà Soler:

Gràcies, senyor president.

Bo, compartisc amb vosté la meravella de La Nucia, moltes gràcies, el poble d’un sempre li té molta estima. Però a més de La Nucia tinc... *(Pausa)* Senyor Maluenda, ara li diria a vosté el mateix, que està atenent altres explicacions. Així que em pareix que cadascú tenim el nostre respecte, igual que vosté abans m’ha dit que estaven ahí, jo el mateix; crec que tenim tot el dret del món a tindre les nostres intimitats, almenys per telèfon.

Quant a les competències d’esta transaccional que van aprovar són confoses i potser que siguen contradictòries amb l’articulat, amb l’articulat de la llei. Anem a vore. Mire vosté un exemple. En l’article 25, apartat b), conflicte de competències de la comissió amb el departament d’interior, en l’apartat a): els ajuntaments han d’enviar tots els expedients a la comissió mixta, inclús les infraccions lleus. Tampoc hem d’oblidar l’informe que ha elaborat la Conselleria d’Agricultura, Pesca i Alimentació, que indica la tradició de la comunitat en la tinença de coloms de determinades races per al seu consum, que estan en els corrals i que no es pot vore menyspreada de les activitats esportives. I proposa que amb torns de vol siguen, en este article, siguen preses en consideració.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora Mollà.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Mire, li ho dic amb la màxima estima i amb el màxim respecte. És molt difícil, molt difícil discutir –i perdone’m el que vaig a dir-li– és molt difícil discutir amb vosté d’esta qüestió. Vosté és una persona enormement preparada per a moltes coses, la seua qualificació l’ha demostrat al llarg de la seua trajectòria aquí en les Corts. És una excel·lent presidenta de comissió, he de reconèixer-ho. Però aquí està parlant d’una qüestió que no coneix, i li ho dic amb la màxima estima i el màxim respecte. Si alguna de les meues paraules la molesta o l’ofén, les retire immediatament. Però crec que a vosté l’han aconsellat d’una forma interessada, i és lícit que ho facen i que vosté ho accepte, però com està parlant d’una matèria que no coneix... Perquè la columbicultura és una cosa que, mire, és una cosa que es porta en la sang. Açò forma part de la nostra cultura i de la nostra història, açò és una activitat esportiva que s’exerceix amb la màxima dignitat en tot moment. I, clar, cal conèixer les singularitats i les peculiaritats d’eixa activitat. I és molt difícil discutir d’açò amb persones, i torne a dir-li-ho amb el màxim respecte, amb persones que no són columbicultors o no han sigut columbicultors mai i no coneixen eixes peculiaritats. Li ho dic amb dolor de cor, perquè sap l’estima que li tinc i que reconec la seua labor. Però en este cas concret crec que l’han aconsellat mal. I vosté, com és una persona disciplinada i de

bona fe, està defensant allò que li han dit, però que no té res a vore amb el que es tracta d'aconseguir pel bé dels columbicultors i dels columbòfils.

Per tant, senyora Mollà, reitere els arguments anteriors: és molt difícil discutir astò amb vostés, perquè no es consciencien, ja em referia a tot el grup, no es consciencien de la necessitat de promulgar una llei, perquè han estat molts anys governant i els columbicultors demanaven el mateix que ens han demanat a mosatros i vostés van ser, el Partit Socialista, el Pspv en el Govern, va ser incapaç d'atendre'l. Deien que amb un decret s'arreglava tot això. No, senyora meua, no era suficient un decret, fa falta una llei i una llei feta des del consens, com s'ha feta esta llei; una llei feta des de la participació, conforme s'ha redactat; i una llei que el Govern Valencià del Partit Popular va fer seua, i ara l'estan fent les Corts Valencianes, perquè enteníem que era la millor llei per a protegir la columbicultura i per a garantir els drets de la colombofilia i de la columbicultura.

Per tant, senyora Mollà, perdone'm, però no puc acceptar eixes esmenes. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Senyories, anem a votar les esmenes 18, 20, 21, 22, 23, 43 i 51. Senyories, comença la votació. Sí, 22; no, 37; abs-tencions, 4. Queden rebutjades.

Als articles 13, 14, 15, 16 i 17, els votem per separat. A l'article 13, senyories, comença la votació. Sí 38; no, 24; nuls, 1. Queda aprovada.

El 14. Senyories, comença la votació. Sí, 58; no, 5. Queda, per tant, aprovat.

El 15. Senyories, comença la votació. Sí, 38; no, 25. Queda aprovat.

El 16. Senyories, comença la votació. Sí, 38; no, 24. Queda aprovat.

Votem el 17, senyories. Comença la votació. Sí, 60; no, 3. Queda aprovat.

Esmena número 36, del Grup Socialista. Senyor Gozalbo, té vosté la paraula.

El senyor Gozalbo i Bellés:

Senyor president, per agrupar la 36, 37, 40, 42, 44 i 45.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

El senyor Gozalbo i Bellés:

Senyors diputats, senyores diputades.

La llei que anem a aprovar –crec que ningú ho ha dit fins ara, però si no és que m'he despistat jo– es diu de protecció de la columbicultura i, té una segona part, “i del colom esportiu”. O siga, que és una llei que no només afecta a l'esport, sinó també afecta al subjecte actiu i passiu d'eixe esport, que és el colom esportiu. Perquè, evidentment, es fa esport també caminant darrere d'ell, observant-lo, etcètera. Però el colom té una faceta especial i un protagonisme molt especial.

Dic açò perquè ara anem a parlar d'unes esmenes fetes a les infraccions d'aquesta llei, a les infraccions. Les infraccions d'esta llei se classifiquen en lleus, en greus i en molt greus. I dins d'ella, per exemple, hi ha tot un conjunt d'infraccions que afecten tant a la pràctica de l'esport: no portar el llibre o registre de moviments –a la burocràcia–, la falta de portar anelles de niu... I hi ha unes altres que afecten a la integritat del colom esportiu, a la integritat del colom esportiu. Per exemple, les quatre primeres: la manca d'entrega d'un colom esportiu extraviat, el descuit en la conservació i atenció dels establiments; el manteniment de coloms esportius sense l'assistència deguda en instal·lacions inadequades des del punt de vista higienicosanitari o la falta de vacunació o desatenció del tractament obligatori.

Sempre que una llei afecte i hi haja unes infraccions al que és el nucli del subjecte actiu de la llei, són uns drets d'una categoria superior als drets purament administratius d'infraccions administratives. Per tant, aquests drets que afecten el colom, l'element colom, i que afecten a la seua integritat física, tenen, salvades les distàncies, la categoria de drets fonamentals. Per tant, no poden tindre la mateixa infracció que un mer fet administratiu de no portar un registre d'un llibre. Per tant, nosaltres entenem que tot el que afecta a la integritat –i són estes quatre que he llegit– no poden ser faltes lleus, sinó que han de passar a la categoria superior, a faltes greus. Primer tema.

Segon tema, és l'esmena 44, que ja vam tindre ocasió de discutir-la, jo crec que malinterpretada. Nosaltres en este tema no actuem des del punt de vista de la irracionalitat, des dels sentiments, com algun altre portaveu fa, sinó que actuem des del punt de vista que una llei afecta a un conjunt molt ampli de persones. I estic segur que ni els colomaires, amb la gran majoria seua, ni fonamentalment els representants de les federacions actuen en eixe sentit, però jo entenc que com és una llei que afecta a tot el món s'ha de procurar posar articles per a evitar possibles abusos de la llei. I seguint l'esperit d'una de les dos lleis que inspiren aquesta, la Llei d'animals de companyia, nosaltres entenem que en el curs de les competicions o entrenaments moltes vegades se dona el cas que no se respecta la integritat física de les aus participants. És habitual vore com se vol desprestigiar este esport –que jo l'estime tant com el puga estimar qualsevol altre portaveu o més, perquè l'he viscut des de xicotet–, com se vol denigrar este esport ensenyant unes fotografies d'una solta plena, rodejada completament de..., o bé ensenyant una solta amb una capçalera posada de cuir perquè no la piquen. Tots coneixem, que se divulga, que fa tres anys a Benidorm van haver de suspendre el campionat perquè la solta va ser atacada íntegrament.

Els podria llegir als senyors diputats una carta que m'ha arribat d'un colomaire, que diu, en castellà: “Los palomos han cambiado mucho. Ha desaparecido el palomo de arrastre, el palomo que trasteaba la suelta queriéndola enamorar y llevársela a su palomar. ¿Saben por qué? Porque los que deciden la forma de puntuar lo hacen premiando el palomo agresivo; cuanto más acosan a la suelta más puntos. Nadie quiere criar ahora ya palomos elegantes, ya no son palomos rentables. La misión del palomo deportivo..., etcétera, etcétera.” Se cria perquè el tema de la sang, amb independència que això de la sang i la raça i tot eixe tema irracional té molt a vore, el tema dels encreuaments continus d'unes races

cada vegada més agressives transformen en agressiu eixe esperit de seducció que impregna al colom esportiu.

Per tant, hem inclòs una possible falta greu més: no vetlar en el curs de les competicions o entrenaments per respecte a la integritat física de les aus participants. Ho estan fent els àrbitres segur, seguríssim!, i tots els colomaires de bona fe ho estan fent. Però que una llei diga que no se pot anar i quan veu que està picant-li al cap o a determinats òrgans, això automàticament el responsable, qui siga, de la competició ha de vetlar perquè això no ocorregui.

Per tant, introduïm un nou apartat com a falta greu que jo entenc que és decisiva precisament per a mantindre l'esperit de l'esport tradicional i per a mantindre el bon nom de tots els colomaires.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Mire, senyor Gozalbo, vosté ha tocat un tema que hauria de tocar-lo amb més prudència, perquè no podem consentir —ja vam tindre eixe debat amb la il·lustre representant d'Esquerra Unida, que hui no està present perquè no li interessa ni li preocupa la columbicultura per a res—, ja vam tindre eixe debat que va traure totalment de to i que va fer un debat catastròfic dient que si la columbicultura atenta contra la seguretat física dels coloms.

Mire, està vosté en un error i fa un flac servici, fa un flac servici a la comunitat columbòfila, un flac servici. Perquè, jo no negue que puga ocórrer un accident en un moment determinat i que pose en perill la vida d'una coloma o d'un colom. Jo això no ho pose en tela de juí. Però no me diga que la columbicultura és això perquè vosté està reconeixent ací que no sap què és la columbicultura. De ninguna forma! No li ho consentisc, senyor Gozalbo! No li ho consentisc! Almenys, sense replicar-li i sense dir-li el que pense a efectes de la seua afirmació. Que vosté diu que sent la columbicultura i que des de xicotet... Doncs, no entenc com pot dir això.

Mire, en els coloms se perfecciona la raça amb els encreuaments —ja ho he dit este matí— per a fer-los més competitius. Perquè a mi no m'agrada perdre res, ni quan jugue als *xinos*. No vull dir-li el disgust que vaig agarrar anit perquè el València va merèixer guanyar i finalment no va guanyar. Ni als *xinos* m'agrada perdre! Quan un competix en la columbicultura també vol guanyar, i procura tindre els exemplars més idonis per a guanyar les competicions. I per això es fan els encreuaments que se fan, per a millorar les qualitats i les actituds de cada colom, sense dubte de ninguna classe. Però, dir que se maltracta... De ninguna forma! Que si se li posa... Mire, no mos conte pel·lícules de por, senyor Gozalbo. Això no és la columbicultura! Pot haver un cas aïllat, com també el ciclisme és un esport magnífic i extraordinari, que admire i, lamentablement, se sofrien accidents. Aleshores, per això, què? S'ha de condemnar el

ciclisme? En absolut! Ni la columbicultura tampoc! Això és l'excepció. Això és l'excepció.

Per tant, no parle d'eixa forma i siga més respectuós amb este esport tan valencià, tan nostre, tan nostre, que hem exportat a totes les comunitats espanyoles. De dèsset comunitats que hi ha a Espanya en catorze hi ha implantació de la columbicultura perquè els valencians i les valencianes l'han portada allí, als països sud-americans, també al sud d'Amèrica del Nord, a Mèxic, també hi ha columbicultura perquè els exiliats valencians l'han portada allí. És un esport reconegut i admirat en tots els llocs, que fa amics, un esport que fa amics, que dóna convivència, que dóna respecte, que hi ha persones de diferents ideologies polítiques. Allí mai ens preguntem: "Tu, de quin partit eres?" Allí el que mos unix és que creem en el que estem fent, que tenim la màxima il·lusió en el que fem. Aixina que eixes asseveracions que vosté ha fet des d'ací, des de la trona, com a mínim són irrespectuoses, com a mínim irrespectuoses amb eixe col·lectiu dels columbicultors valencians.

Fixe's el que insinua vosté amb la seua esmena! Que siguin responsables els columbicultors dels danys físics que pugen rebre els coloms. O siga, que si damunt que tens la desgràcia —com he dit este matí— que el colom se't mata en un parallamps o en un cable d'alta tensió, damunt que tens eixa pena, damunt has de ser tu el responsable d'eixa situació? Diga'm vosté com s'evita això! No, de ninguna forma.

Senyor Gozalbo, jo crec que vosté està confós, vosté, com mai han tingut interès per promulgar una llei de protecció de la columbicultura, ara el que volen donar a entendre és que la columbicultura és la *bicha* de la protecció animal, la qual cosa és un autèntica barbaritat que jo no vaig a consentir en ninguna moment. La columbicultura és un esport noble, tradicional d'esta comunitat, que forma part de la nostra història, de la nostra cultura, que s'exercix amb la màxima dignitat i amb la màxima il·lusió i que —com li diàson els primers interessats els columbicultors en protegir la seguretat física dels exemplars, mascles o femelles. Això no vol dir que se puga evitar que en moment donat un colom, com a conseqüència d'un vendaval, s'estavelle contra una paret o, com a conseqüència d'un cable d'alta tensió, mora. I pot ocórrer, com no, també en una femella. Però no per les causes que vosté ha dit, perquè no hi ha ningú més interessat que els columbicultors per a protegir als coloms, tant mascles com a femelles, i procurar que la competició no siga adulterada, que la competició siga com deu ser i que tots a dretha llei competisquen amb l'afany de guanyar, i que cada u, des de la cria i des de l'ensinistrament, procure que tinguin cada volta millor exemplars. I això no està renyit en cap cas amb el que vosté vol plantejar. No se pot culpar en ningun cas el columbicultor dels danys físics que puga rebre un colom, tant en la solta diària com en la competició. En ningun cas, senyor Gozalbo.

I li demane, per favor, si veritablement vosté diu que li té estima, com el que més, a esta activitat, a este esport, per favor medisca les seues paraules i no pronuncie frases que pugen ferir la sensibilitat d'uns esportistes abnegats, molts valencians i molts valencianes, que des de molts anys han estat esperant una promulgació d'una llei com esta i que ara estan molt il·lusionats. No vulga vosté enterbolir ni entelar la satisfacció que hui tota la comunitat de columbicultura de la Comunitat Valenciana va a rebre quan aprovem esta llei.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Maluenda.
Senyor Gozalbo.

El senyor Gozalbo Bellés:

Moltes gràcies, senyor president.

Aquesta rèplica del senyor portaveu és quasi un paradigma de tota la seua actuació d'esta vesprada i d'este matí també. S'inventa el crim, criminalitza, per a després ser ell el defensor.

Des del primer moment he dit que no crec que ningun colomaire en la seua actuació sana, la qual volem protegir, faça ninguna cosa d'eixes. No ho he dit mai això. L'única cosa que dic és que per a reservar, per a preservar l'autèntic sentit de la columbicultura, el bon nom i la bona imatge de la columbicultura, precisament, que si alguna vegada hi han estes pràctiques –i li n'he citat tres casos– que sàpiguem que la llei protegix a eixe animal igual que protegix tots els animals de companyia. O siga, no és una obligació vetlar per la integritat física d'eixe animal? Evidentment, evidentment.

Però, és que el senyor portaveu ha fet això i sempre aplega a la mateixa conclusió: valencians, i no som mosatros valencians; sentimental, i llàgrimes i tot han eixit. Senyor president, les llàgrimes no mos fan massa efecte com argument polític, però és que a més crec que les llàgrimes no solen ser veritat. Ningú diria que Al Capone quan estava plorant allí veent la pel·lícula aquella, aquella òpera, això va fer bo el senyor Al Capone, en absolut. Tantes llàgrimes i tanta *lacrimologia* i tant “juego amoroso”, és una cosa, però les lleis, l'esperit de la llei és un altre molt diferent.

Moltes gràcies. (*Veus: “Molt bé”. Alguns aplaudiments*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Gozalbo.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Mire, jo respecte totes les opinions. Vosté se riu dels meus sentiments. És trist, però jo tinc la satisfacció que eixos sentiments que jo defense no els defense sol. I no jutge eixes llàgrimes –a què m'he referit anteriorment– que vosté mai podrà comprendre. Ara sí que no me crec que vosté tinga sentiments per la columbicultura, perquè, si no, haguera comprés perfectament les llàgrimes a què jo m'he referit, (*remors*) haguera comprés perfectament les llàgrimes a què jo m'he referit, que són les que els columbicultors valencians segur que a tots en algun moment els han brotat, segur que a tots en algun moment els han brotat.

Quant a les llàgrimes d'Al Capone, mire, això jo no ho entenc, això pareix ser que ho entén vosté i els que li han aplaudit.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer :

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Anem a votar les esmenes 36, 37, 40, 42, 44 i 45. Senyories, comença la votació. Sí, 21; no, 38; abstencions, 3. Queden, per tant, rebutjades.

Els articles 18, 19... Senyories, votem el 18. Comença la votació. Sí, 37; 25. Per tant, queda aprovat.

Article 19. Comença la votació. Sí, 61; no, 2 i abstencions, 1. Queda aprovat.

Al 20. Senyories, comença la votació. Sí, 40; no, 24. Queda, per tant, aprovat.

Anem a votar, llevat que algun grup demane el contrari, els que no tenen esmenes presentades, que serien el 21, 22, 23, 24, 25 i 26. Senyories, comencem la votació. Sí, 61; no, 3. Queden aprovats.

Passem a la defensa de l'esmena número 46 i següents, si n'hi ha, del Grup Socialista-Progressistes.

Senyor Gozalbo, quan vosté crega oportú i puga físicament, diga els números de les esmenes.

El senyor Gozalbo Bellés:

Agrupem 46, 49 i 50.

Senyor president, moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats.

Bé, entrem en l'últim bloc d'esmenes que jo vaig a defensar. Són tres esmenes que fan referència a un dèficit que mosatros entenem té aquesta norma.

Anem a vore, esta norma és una cosa curiosa. Encara que estem ja acostumats que el Govern de la Generalitat fa algunes normes d'eixe estil. Una norma que comporta a muntó tasques a realitzar, a muntó faena a fer, que en un termini de dotze mesos han de realitzar-se multitud de coses, actualització, adequació de tots els colomers a les normatives que diu esta norma, etcètera, etcètera, i que no comporta ni una sola pesseta de finançament, no té gastos, no té despeses esta norma.

Quina cosa més curiosa que quan fa l'informe la Conselleria, el seu secretari general de la Conselleria, diu, “no fa falta posar una pesseta, perquè la Generalitat no posa ni una pesseta”, per tant, la memòria econòmica que hem de fer, l'informe econòmic, no se gasta ni una pesseta.

Per què no se gasta cap pesseta? No se gasta cap pesseta, perquè totes les responsabilitats que comporta la norma recauen damunt d'una altra institució, recauen damunt dels municipis, totes. És que no els cau res? Miren, ni més ni menys que en dotze articles els donen la responsabilitat als ajuntaments.

En l'article 7, eixe és genèric: “Col·laborarà en el foment i la protecció d'aquest esport”. Bé, això ja té importància. Segon: l'ajuntament ordenarà la retirada d'un colom que va solt per allí, per tant, hi ha d'anar la policia municipal, agarrar-lo i tindre un lloc de dipòsit, etcètera, etcètera. Obrirà procediment sancionador...

En el 9, no podrà concedir cap tipus d'autorització ni practicar cap activitat que puga interferir la pràctica de la columbicultura en un cercle d'un radi de tres quilòmetres –que ara després m'entretindrè un momentet en eixe tema. Ha de portar el control sanitari, tot l'article sencer, l'article 10, de tot el control sanitari, és una competència municipal,

no és de la Conselleria, no: els ajuntaments arbitraran les mesures necessàries per al control necessari i de proliferació, tal, tal, tal, tal, tal, tal.

L'11, compatibilitat amb les aus, que abans ja s'ha parlat, procurar els mitjans necessaris els ajuntaments, com colomers barrera o de distracció als afores dels pobles, per a evitar l'agressió als coloms esportius.

El 12.1, els ajuntaments vetllaran per l'existència de zones d'ús idònies per al vol. El 12.4, la delimitació que fagen preveurà la impossibilitat d'ubicar activitats, senyalitzacions, cables, pals, tirants, antenes, instal·lacions semblants.

El 13.1, l'ajuntament haurà d'establir mesures de control per a evitar interferències impeding que uns coloms queden a la vista d'uns altres. El 13.2, regularà els torns de vol, constituïran comissions mixtes municipals. El 13.3, comunicarà, per bans o publicitat, públicament els torns de vol.

El 14, els ajuntaments recolliran tots els coloms esportius aliens i faran dipòsit d'ells per a entregar-los.

En definitiva, una quantitat de competències que recau sobre la vida municipal, quan hi ha pobles xicotets que, evidentment, no tenen..., perquè n'hi ha vegades que no tenen més que, si en tenen, un aguasil.

Esta norma, evidentment, va ser consultada amb la Federació de Municipis en el seu moment, com n'hi havia interès que isquera ràpidament, va eixir, però no s'ha consultat amb tots els ajuntaments xicotets, en absolut. Esta llei, per tant, necessita per a la seua aplicació, si és que volem portar-la a la pràctica, que adoptem algun tipus de mesura perquè els ajuntaments xicotets puguen tindre algun tipus de recolzament per a fer això. I si no poden fer-ho ells, que els clubs locals ho puguen fer o que les federacions ho puguen realitzar.

Per tant, nosaltres hem fet diverses esmenes, les quals indiquen que establiran línies d'ajudes econòmiques, la Generalitat Valenciana a la Federació de Columbicultura, per a dotar de mitjans tècnics i humans, i als clubs de columbicultura locals i esportistes federats, per a adaptar les actuals instal·lacions als mínims exigits per l'article.

La Generalitat, atenent les responsabilitats tal, tal, tal, i en atenció a la manca de recursos, mitjançant la Federació de Municipis i Províncies anualment, si s'escau, establirà les mesures necessàries de tipus econòmic, etcètera. En definitiva, donar-los algun tipus d'armes perquè els ajuntaments puguen assumir eixe tipus de...

En segon lloc, pareix mentira, però la llei establix que, en un radi de tres quilòmetres d'un colomer, els ajuntaments no poden donar cap tipus de llicència d'activitat ni poden realitzar cap pràctica que interferisca. Jo crec..., la norma, inicialment, quan se va consensuar, pareix ser, amb alguns col·lectius, parlava de dos quilòmetres, radi de dos quilòmetres. Encara aixina, tots els que coneixen el país sabran que la majoria de poblacions amb un colomer, amb un radi de dos quilòmetres, que són quatre quilòmetres, afecta a tot el poble. Per tant, al pujar-lo a tres, damunt s'ha multiplicat per més d'un 225% respecte a abans. Entenem que no podem tindre tot el país, totes les poblacions, tots els termes municipals amb cercles en els quals no s'accepte ningun tipus d'activitat.

I en eixe sentit, he de dir-li, senyor president, i acabaré, que el que sol·licitem es que això se faja de forma ordenada, que s'establisca participant les conselleries que

han de participar, Medi Ambient, Sanitat també, Justícia i Administracions Públiques, Obres Públiques..., un pla director, sapiem a on estiguen. Perquè una persona que en estos moments vullga establir algun tipus d'activitat que puga lesionar, sàpia a on no pot anar. Que n'hi haja un cens establert, i, més encara, que hi haja una relació explícita de quines són eixes causes que fan que no puga establir-se allí ningun tipus d'activitat.

Per exemple, els cables d'alta tensió, són o no són molestos per a l'activitat esportiva? Els parallamps són o no són molestos per a l'activitat esportiva? Les antenes de telefonia mòbil... etcètera. Per tant, entenem que el Govern Valencià ha de fer, a més, com dic, un pla director, que és la tercera esmena que he comentat.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda, té la paraula l'il·lustre diputat.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Ha entrat el torn de la demagògia ara. (Veus) Estes esmenes són les demagògiques...

Senyor president, li importa que tanquen la porta?

El senyor vicepresident primer:

Un moment, senyor Maluenda, no a soles no m'importa, sinó que és un dret que tenim tots que estiguen tancades les portes, i, a més, li agraiïc la seua indicació.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltíssimes gràcies, senyor president, amb la millor voluntat ho he fet.

Dia que ha entrat ara el torn de la demagògia. Sí, sí, ara són les esmenes de la demagògia. Mentres que el Grup Parlamentari Popular i el Govern Valencià volen fer una llei de protecció, pareix ser que les esmenes del Grup Socialista vullguen fer unes modificacions de desprotecció de la columbicultura, i en eixa desprotecció pretenen que hi haja... fixen-se vostés, senyories, diu: "El Govern Valencià elaborarà, amb la participació de les conselleries de Medi Ambient, Sanitat, Justícia i Administracions Públiques i Obres Públiques, Urbanisme i Transports, un pla director d'instal·lacions columbòfiles d'àmbit comunitari on es contemplen les ubicacions i àrees d'influència de cada una de les instal·lacions per a la pràctica de l'esport, llistat d'activitats que en cada cas interferixquen la pràctica de la columbicultura, afeccions als plans generals de cada localitat, àrees autoritzades per a aus de presa, aixina com qualsevol altra incidència"... bé, ja no llig més, "de tipus urbanístic"...

Però creuen vostés que tenen prou problemes els columbicultors que l'administració, en compte de facilitar la seua tasca, en compte de protegir-los i donar suport a la seua labor, ha de posar-los inconvenients? Això és el que vostés entenen que ha de ser una llei de protecció de la columbi-

cultura? Això seria la llei de la desprotecció de la columbicultura i de l'atac a l'activitat dels columbicultors de la nostra comunitat, i això, senyor Gozalbo, el Partit Popular no va a consentir-ho. No han estat els columbicultors molts anys esperant una llei de protecció perquè se faça en eixes condicions que vostés plantegen.

I dia que és la de la demagògia perquè, fixen-se, ara diuen que la llei no té diners per a modificar i per a adaptar eixes infraestructures. La llei no ha de tindre diners per a això, els diners i les ajudes els concedix la Generalitat a càrrec dels pressupostos generals, i ja se fa. Però, clar, vosté, el que ha plantejat aquí és una cosa molt distinta, vosté el que ha dit és que si l'ajuntament ha d'anar a arregar un colom, que el columbicultor que pague per això! Això és el que vosté ha dit ací! (*Remors*) Això és el que vosté ha dit aquí, senyor Gozalbo. Vosté, el que vol, és que els columbicultors paguen i que els ajuntaments ingressen més diners.

Mire, en la Comunitat Valenciana, en tots els pobles xicotets, se practica la columbicultura, i rar és l'alcalde que no col·labora i que participa d'eixa inquietud i que no posa a disposició de la columbicultura els mitjans municipals per a fer-ho més fàcil. Vaig nomenar em l'últim debat el cas de l'alcalde de Torrevella, el cas de conseller de Sanitat quan era alcalde de Benissanó, el cas de l'alcalde de Massalfassar, i podria estar comentant-li'n molts més!, però estem davant una llei de protecció, no de desprotecció.

I, clar, la demagògia és dir "i que pose la Generalitat"... Que quantifique en una llei que no és econòmica quines ajudes va a concedir? Això se fa a través dels pressupostos o de l'obertura de les línies de subvenció, que en el mes de febrer, aproximadament, cada conselleria fa respecte d'això. Però vosté de veritat creu, i diu que coneix el tema de la columbicultura, que es pot fer des de la Generalitat un pla director d'instal·lacions per a totes les poblacions igual? Café per a tots, senyor Gozalbo? Això és impossible! Cada poble té unes peculiaritats i unes singularitats, no en tots els pobles estan implantades les dos modalitats, no en tots els pobles hi ha el mateix nombre de columbicultors o de *missatgeristes*...

Això se fa des d'eixa comissió mixta municipal a la qual mos hem referit anteriorment, de la millor forma, contemplant la peculiaritat d'eixa població. Però el més xocant és que vosté ara retorna cap arrere, i quan ja hem aprovat l'article 9, està parlant-mos del punt 4 de l'article 9, quan crec que estem aprovant ja pel 26. No sé si és que s'ha absentat en el moment del debat i no s'ha enterat, o que ha votat en contra sense adonar-se del que estava votant.

Mire, senyor Gozalbo, el que vostés aporten no és ninguna idea alternativa a la llei. Mosatros, quan s'han plantejat aquí propostes que eren beneficioses per a la llei, les hem acceptat, com li les hem acceptat al senyor Peris, del Grup Mixt. Però vostés no han plantejat res aquí que siga beneficis. Vostés, el que volen donar a entendre és que la columbicultura no necessita una llei... Per què? Perquè vostés van governar dotze anys i no van ser capaços de promulgar eixa llei, i com vostés no van ser capaços de promulgar eixa llei, doncs, pensen que és un pecat que la fem mosatros, igual que fan en el tema de l'AVE, en el Pla hidrològic nacional... Com vostés van ser incapaços de fer un transvasament de l'Ebre, ara s'oposen que fem mosatros. (*Protestes*) Sí, sí, sí. Sí, clar que sí.

Clar, o siga que, vostés, tot allò que vostés no han segut capaços de fer, els molesta que ho faça el Partit Popular. Doncs, mire vosté, el Partit Popular se va comprometre amb la Federació de Columbicultura de la Comunitat Valenciana i amb la federació nacional a fer esta llei i hui estem aprovant-la, a pesar de l'oposició que vostés han posat durant tot el dia perquè la llei hui no se veguera, a pesar d'això. (*Protestes*) A pesar d'això, hui anem a aprovar esta llei. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

I estem satisfets, estem satisfets de la llei que estem aprovant perquè és la llei, com he dit abans, del consens i de la participació. En què no són els criteris del Govern els que han imperat. Tampoc són els criteris del Grup Parlamentari Popular o del seu partit. Han sigut els criteris dels afectats, que després de moltes reunions, després de moltes hores, de mesos de treball, han promulgat un projecte que el Govern Valencià, del Partit Popular, va tindre la suficient sensibilitat per a fer-lo seu, i portar-lo a la Cambra com una iniciativa del mateix govern. Fixe's el que li dic. Com una iniciativa del mateix govern, que és el que és ara. Però des del consens i des de la participació. I hui, quan acabem d'aprovar-la, estarem orgullosos i satisfets del que estem fent. Amb el vot favorable de vostés o sense ell.

Encara que a mi m'agradaria, per a no ferir susceptibilitats de molta gent de bona voluntat, de molt bona fe, que militen en el Partit Socialista i que practiquen la columbicultura, m'agradaria que també vostés, finalment, per respecte a eixes persones que els voten i que són columbicultors, que finalment també voten a favor.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, il·lustre diputat, senyor Maluenda.
Senyor Gozalbo, té vosté la paraula.

El senyor Gozalbo Bellés:

Moltes gràcies, senyor president.

Encara que el senyor que en este moment ha actuat de portaveu faça honor al sobrenom amb què se li coneix ja en la Cambra, per la forma no amable, sinó maleducada de parlar; encara que... (*Remors*)

El senyor vicepresident primer:

Un moment...

El senyor Gozalbo Bellés:

...Encara que mos haja acusat de demagògia, a mi en concret, jo crec que al llarg de la discussió parlamentària de hui, vosté ha insistit totes les vegades possibles no en el fons de la qüestió, no en el contingut dels articles, sinó que ha eixit, ha intervingut intentant utilitzar la irracionalitat permanentment, per a tirar-la com a arma damunt del Partit Socialista. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

Jo no he volgut entrar ninguna sola vegada, senyor portaveu, ni una sola vegada, no vaig a entrar tampoc ara.

Només li diré, que a pesar, malgrat eixos crits que pega i malgrat les llàgrimes que li cauen, no hi ha ni una pesseta en esta llei destinada (*aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) al fet que els columbicultors puguen en un any fer la reforma de totes les instal·lacions del país. (*Se sent la veu d'un diputat: "muy bien"*) No és cap animalada fer un mapa dels 340 que n'hi ha en este moment, els 10.000 llargs, els 9.000 afionats, però els 340 que s'haurien de fer a tot el país. No és ninguna animalada. Fem mapes amb molt més. Que estiguen els diàmetres i que estiguen les afeccions, això no és cap animalada.

I més encara. Que este esport, si tant d'interés té, n'hi havia una esmena que abans no l'he volguda llegir però la llig, que deia "la Generalitat Valenciana programarà campanyes divulgadores als mitjans de comunicació, especialment a Radiotelevisió Valenciana (*remors*) –no és el millor dia, certament, per a fer esta...– i promourà l'elaboració de materials escolars". Ni tan sols això han sigut amables d'acceptar.

Nosaltres hem intentat fer una llei bona perquè estíem l'esport, entenem que açò vertebrava el país igual que la història, que la tradició, etcètera, etcètera. I vostés s'han negat sistemàticament a fer qualsevol... I ens han utilitzat i fet demagògia per a desqualificar-nos, no per res més, senyor portaveu. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra. Se senten veus de diputats: "Muy bien. Bravo". Se sent la veu d'un diputat: "Fraga fue con euros allí a las costas y todo, pero aquí ni un duro". Remors i rialles*)

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Gozalbo.
Senyor Maluenda, té vosté la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor Gozalbo.

Jo no crec que a mi, almenys els que me coneixen, me titlen de maleducat. Me titllaran de vehement, de mal geni és possible que també, perquè el tinc. I el tinc a orgull, perquè forma part de la meua pròpia personalitat, i la vehemència que també és un fet democràtic. O potser la vehemència no ho és? M'entén?

Però mire, no se'm coneix en la Cambra per això. Però a vosté sí que se'l coneix en la Cambra per un escrit d'amenaça manuscrit que vosté me va enviar a mi fa un any! (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra. Remors*) De puny i lletra de vosté. Un escrit d'amenaça que tinc guardat. I si ho dubta, el torne a donar als mitjans de comunicació, conforme vaig fer l'any passat, perquè el tornen a publicar. Una amenaça per escrit que vosté me va enviar a mi perquè no compartia els seus criteris, els seus criteris.

Mire, i conste en acta que el seu grup no el deixa intervenir en ninguna llei. Vosté no sap el que és una llei, senyor Gozalbo. (*Remors*) M'esperaré que acabe el senyor Camarasa d'assessorar-lo, perquè vull que m'escolte. (*Remors*)

El senyor vicepresident primer:

Per favor, senyor...

El senyor Maluenda Verdú:

Li dia al senyor Gozalbo, li dia al senyor Gozalbo...

El senyor vicepresident primer:

Señor Maluenda, sigue en el uso de la palabra.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Li deia, senyor Gozalbo, que com se nota que el seu grup no el deixa intervenir en les lleis. Perquè vosté està dient aquí fins la sacietat que la llei no té diners. Però quina llei té quantificació econòmica excepte la de pressupostos? Diga'm'ho vosté. Tant que està ahí parlant com si entenguera d'estes coses també, i crec que d'açò tampoc entén. Vosté, la seua preocupació ha sigut només en la seua intervenció deixar constància que els columbicultors deuen pagar-li als ajuntaments els servicis que els presten.

Doncs mire vosté, els servicis municipals se paguen de l'erari públic, se paguen dels impostos dels contribuents. I els servicis deuen ser gratuïts, eixos servicis als que se refereix la llei deuen ser gratuïts. I per això es crea la comissió mixta, perquè la comissió mixta dispose quines són les actuacions que l'ajuntament ha de fer al respecte per a protegir la llei.

Per tant, mire, deixe's de demagògia, que tots sabem el que vostés van fer i tot el món sap el que mosatros estem fent. Qualsevol comparació és odiosa. Però a vostés (*Remors*) en ningun moment els va preocupar la columbicultura. A mosatros mos va preocupar i mos van comprometre...

El senyor vicepresident primer:

Senyories...

El senyor Maluenda Verdú:

...I hui estem complint eixa promesa (*so per interferència d'un mòbil*) i jo pense que a satisfacció de tot el col·lectiu, independentment de com políticament puguen pensar, que jo això ho respecte profundament.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) (*Se sent la veu d'una diputada: "¡ole ahí, torero!"*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Señor Camarasa, ¿para qué pide la palabra? Primero le pregunto para qué pide, no haga desarrollo de lo que va a decir con la petición de la palabra, porque aquí el que más y el que menos ya lleva trienios en este oficio. (*Rialles*) (*Pausa*) Yo le quiero dar la palabra, pero veo que usted no la solicita. (*Pausa*) Ahora, con la del señor Gozalbo.

El senyor Camarasa Albertos:

Muchas gracias, señor presidente.

Simplemente es que mientras hablaba con mi compañero de escaño... (*Remors*)

El senyor vicepresident primer:

Por favor. Señorías, por favor.
Sigue usted en el uso de la palabra.

El senyor Camarasa Albertos:

He sentido que el interviniente se dirigía hacia mí, supongo que con cariño. Quería saber si era fijación, era que me preguntaba alguna cosa o es que no se le ocurría otra cosa en ese momento. Simplemente es decir que si era que no tenía más argumentación, la veo muy pobre, y si tiene algún problema, alguna duda razonable que yo modestamente, humildemente, le pueda resolver, pues se la resuelvo ya o cuando terminemos en el pasillo si tiene alguna duda con mucho gusto, señor Maluenda.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias a usted.

Señor Maluenda, por el mismo tiempo que le he dado al señor Camarasa tiene usted la palabra. Y adecuándose a la contestación de la exposición que él ha hecho. (*Remors*)

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Nomás, mire, se veu que vosté té problemes amb l'aparell, l'aparell auditiu, (*remors*) perquè jo en ningún moment m'he referit a vosté. He dit: "senyor Gozalbo, quan vosté acabe d'escoltar els consells del senyor Camarasa, li parlaré, perquè vull que m'escolte". Ara, si per a vosté és una ofensa considerar-lo conseller del senyor Gozalbo, és problema del senyor Gozalbo i de vosté.

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra. Se sent la veu d'una diputada: "muy bien"*)

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias.

Yo creo que sus señorías (*remors*) han tenido la libertad de expresión que han solicitado.

Y dicho esto, comencem a votar les esmenes 46, 49 i 50. Senyories, comença la votació. Sí, 25; no, 38; 4 abstencions. Per tant, queden rebutjades.

La disposició addicional primera. La disposició addicional segona la votarem després de la primera, com és lògic. Per tant, votem la disposició addicional primera. Comença la votació. Sí, 39; no, 29. Queda aprovada.

Passem a la segona. La tercera també? La segona i la tercera. Comença la votació. (*Remors*) Sí, 62; no, 4; nuls 1. Queden aprovades.

Disposició transitòria. Senyories, comença la votació. (*Remors*) Sí, 39; no, 29. Queda, per tant, aprovada.

I la disposició derogatòria, comença la votació. (*Remors*) Sí, 39; no, 30; abstencions, 1. Queda aprovada.

L'esmena número 52, del Grup Socialista-Progressistes. Senyora Mollà.

La senyora Mollà Soler:

Esta és una esmena de medi ambient. És una contribució personal que voldria fer a millorar el text de la llei. He vist —i vaig a contar-los una història—, he vist pins centenaris, amb una soca de més de 50 centímetres de diàmetre, arbres majestuosos, on tenien per costum anar els coloms de competició i passar hores i hores damunt els pins. De la nit al matí van començar a posar-se grocs. Algú o algunes persones havien estrangulat els arbres, tallant l'escorça de l'arbre des de la part més baixa fins que la polpa es veia. Allò que es coneix com fer el cinturó a l'arbre. D'esta forma, en no poder alimentar-se l'arbre, anava assecant-se poc a poc, fins la mort.

Van començar per dos arbres, i poc a poc van anar assecant i tallant els arbres que es trobaven al voltant. No contents amb el que havien fet, van prendre foc a tot el tros que dóna a un barranc. Immediatament van avisar els tècnics de la Conselleria de Medi Ambient, d'Agricultura, enginyers agrònoms, i no van poder fer res per a salvar els arbres. Tots deien els mateix: impossible salvar l'arbre, es mor. I efectivament, poquet a poquet, cinc, sis mesos, van morir. Aquest assassinat va ser denunciat al Seprona.

Prop d'eixa propietat n'hi ha gàbies de coloms. Quan ho comentem ningú s'estranya del que dic. Conec altres casos de delictes ecològics relacionats amb els coloms. Probablement en eixir de les gàbies es posaven damunt dels arbres temps i temps sense manejar-se, i farts els propietaris dels coloms van decidir carregar-se els arbres.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Que bonic! Que bonic, senyora Mollà! Que bonic! Però quan se cremaven els arbres era en altra època. En 1994, 128.000 hectàrees cremades. (*Remors*) 128.000 hectàrees cremades. (*Remors. Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Jo pense que se referia a això. I clar que per falta d'aigua els animallets sofrien i els arbres també. Per això volem portar l'aigua de l'Ebre, per això, perquè el medi ambient soffria, els animallets sofrien, la vegetació soffria. I el que vosté voria en flama, no serien les gaites de Castelló cremades pel senyor Pla? (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Maluenda.

La senyora Mollà Soler:

Senyor Maluenda, no em diga en estos moments que este tema no el conec. Astò m'ha passat a mi i ha passat en un

tros de la meua propietat, i això fa dos anys que m'ha passat. I com a això sóc tan sensible —encara que vosté diga que no—, sóc tan sensible a este tema i he fet, ho he mirat, he mimat, he anat a tots els llocs i no he pogut fer res per salvar eixos arbres, és com si foren els meus fills que s'hagueren mort. Li ho dic a vosté. Si vosté té sensibilitat, jo també en tinc, i ací també en tenim. Per favor, un poc de respecte des de sempre i des del principi. Conega un tema o no el conega, este és un tema de sensibilitat. I aixina que, senyor Maluenda, no diga que d'altres èpoques, és ara. I perquè no es veguera que havien assassinat els arbres van cremar el barranc, van cremar el barranc amb el problema de tota la gent que per poc es mor ahí. Li ho dic perquè això mos ha passat i no sabem qui ha segut.

El senyor vicepresident primer:

Senyora Mollà, moltes gràcies.
Senyor Maluenda, té vosté la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Breument, senyor president.

Senyora Mollà, sóc totalment respectuós amb els seus sentiments, inclús amb les seues llàgrimes, encara que li sàpia mal al senyor Gozalbo, però jo sóc respectuós amb els seus sentiments i les seues llàgrimes. El que a vosté se li ha cremat..., imagine's el que se va cremar en el 1994, ara 1.000 hectàrees i aleshores 128.000 hectàrees. Fixe's vosté, fixe's vosté. (*Remors*) I li ho torne a dir: sóc respectuós amb el que vosté ha dit, però després de la seua intervenció i d'altres que s'han produït al llarg del matí ja me done compte perquè vostés no volen que privatitzem la Televisió Valenciana. Sí. No volen que privatitzem la Televisió Valenciana perquè volen recuperar aquell programa del passat *Esta es su vida*, perquè puguen contar-la allí, perquè aquí, per descomptat, no pertoca. (*Veus. Alguns aplaudiments*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyories, anem a votar les esmenes 52, 58, 59, 60 i 61. Senyories, comença la votació. Sí, 25; no, 38: abstenció, 4. Queden rebutjades.

La disposició final primera. Senyories, comença la votació. Sí, 36; no, 31. Queda, per tant, aprovada.

La disposició final segona. Senyories, comença la votació. Sí, 61; no, 3; nuls, 1. Queda aprovada.

L'exposició de motius, que quedarà incorporada com a preàmbul d'esta llei. Senyories, comença la votació. Sí, 39; no, 27. Queda aprovada.

I la totalitat de la llei. Senyories, comença la votació. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Sí, 39; abstencions, 25; no, 3. Queda, per tant, aprovada.

Per a l'explicació del vot, el Grup Mixt.

Un moment, senyor diputat. Senyories, pregue silenci i faig una advertència. Per favor, ninguna persona que es trobe en l'hemicicle observant o atenent el debat pot fer cap manifestació en cap sentit. Simplement, ho dic per si algú no ho coneixia. Moltíssimes gràcies.

Té vosté la paraula.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyor president.

És el torn de l'explicació de vot a la totalitat de la llei. Jo crec que aquesta llei és una llei important, és una llei que va a donar suport a una pràctica tradicional, i com explica l'exposició de motius ja convertida en preàmbul, històrica del nostre territori. Hi ha molts valencians i valencianes, sobretot de les comarques de l'interior i no tant de l'interior, però molts de les comarques de l'interior, que practiquen des de fa segles la columbicultura i, per tant, és una llei esperada, demanada i important.

Però la llei té més lectures, la llei té més lectures i la llei és veritat que si no s'haguera fet una modificació per a nosaltres molt important, com ha estat la creació, que no estava contemplada en el primer projecte de la llei, de la comissió autonòmica, haguera pogut canviar completament les circumstàncies que tal vegada abans de la llei havien patit durant moltíssims anys els columbicultors valencians, perquè també és veritat que hi ha una altra pràctica importantíssima, molt respectable, que també ha donat moltes satisfaccions a la història del colom valencià, com és la columbofilia.

Jo vull tornar-ho a dir ací, com ho vaig dir el dia de la presentació de la llei, en l'Exposició de València, la primera Exposició, va ser la primera vegada, van ser els columbòfils valencians els primers que van fer vols nocturns, però també és cert que possiblement per la utilització de la columbofilia per l'exèrcit, perquè la columbofilia ha estat un mitjà d'enviar missatges en períodes de guerra, és cert que havia tingut una protecció estatal, que de vegades era incompatible amb els columbicultors del poble perquè li venia el decret i ahí n'hi havia tota una sèrie de diferències.

Però si no haguera estat la comissió autonòmica que regula molts ajuntaments perquè els coloms missatgers no volen com els coloms de la columbicultura, que són de solta normalment del terme municipal, s'haguera quedat un poquet coixa i s'haguera passat d'estar més protegida la columbofilia, diguérem, per l'Estat i la seua funció de defensa, haguera passat al contrari.

Jo pense que s'ha buscat una solució important de consens, que dóna veu, que torna la veu autonòmica de la columbofilia —jo pense que era important fer això, donar solució—, en les comissions municipals, també. I, a més, la comissió autonòmica vetlarà pel funcionament d'eixes comissions municipals, perquè aixina ha quedat al final en la llei. Jo pense que s'ha fet un esforç important.

Però dia abans que té altres lectures i per a nosaltres és una lectura molt important que si es senyalitzen tota una sèrie de cables que n'hi han en els pobles per als coloms, també senyalitzem per a totes les aus, les que són coloms i les que no són coloms. És a dir, que la llei té una lectura proteccionista més que evident. Una de les raons per les quals nosaltres acabem donant suport justament a eixes mesures, és perquè la protecció del vol del colom suposa la protecció de vol no solament del colom sinó de totes les aus. I, per tant, des d'una posició ecologista és evident que si està protegint-se la llibertat de vol del colom s'està protegint les d'altres aus.

I advertisc que en allò que a tres quilòmetres no se podran autoritzar activitats que molesten la columbicultura,

advertisc que passarà a ser un nou instrument, no l'únic, però passarà a ser un nou instrument per a aquells que estem plantejant que les línies d'alta tensió haurien d'estar soterrades en el nostre territori. Passa a ser un nou instrument.

Per tant, jo crec que si li fem eixa lectura conservacionista, que de fet la té, té una altra lectura que és donar suport a un esport històric, autòcton i tradicional. I una tercera lectura, que hem aconseguit en la mesura de les nostres possibilitats, que és cert, a nosaltres ens haguera agradat més que la comissió autonòmica fóra mixta, és cert perquè aixina era, però recuperem, amb eixe esforç nostre de transaccionar, la veu de la columbofilia, que en el projecte que havia entrat ací s'havia perdut, almenys eixa veu serà important per a vetlar, com diu també la llei, pel compliment del Reial Decret 2571/1983, que protegix els vols missatgers, que no són vols locals, sinó que són vols que passen dels municipis.

Per tant, per a nosaltres eixa és l'explicació del nostre vot. Pensem que és un avanç important, és donar suport a un esport autòcton valencià i, per tant, nosaltres, com a ecologistes valencians ahí haviem d'estar i ahí està el nostre vot afirmatiu.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià, senyor Cardona.

El senyor Cardona i Pla:

Gràcies, senyor president.

Esquerra Unida del País Valencià ha votat no a aquesta llei perquè, conforme va dir la nostra portaveu en aquesta llei, Dolors Pérez, en l'esmena a la totalitat, la considerem innecessària i incorrecta. I per aquest motiu votem en contra de l'aprovació d'aquesta llei.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Pel Grup Parlamentari Socialista-Progressista, senyora Mollà.

La senyora Mollà Soler:

Comentarles que ha sido una pena, ha sido una pena no aprovechar la oportunidad y haber consensuado una ley de protección a la columbicultura que fuera un instrumento eficaz para la práctica de esta modalidad deportiva.

No queremos creer que se trate de simple frivolidad del Partido Popular para utilizar a un grupo de personas con fines exclusivamente electorales. Sirva de ejemplo lo que ha ocurrido a lo largo de la jornada de hoy.

El peligro real es que esta ley no se desarrolle nunca, por la incongruencia y contradicciones que desarrolla. A modo de ejemplo decir que consagra el uso en exclusiva del cielo valenciano a la práctica de la columbicultura.

Las federaciones ejercen funciones delegadas por la administración en materia de deportes y en esta ley se le

ceden competencias. Se les ceden competencias a las federaciones en sanidad, al ser el único órgano de control sanitario de palomares deportivos y de palomas registradas.

En la ordenación del territorio, mediante sus autorizaciones a palomares, bloquean en los municipios la concesión de cualquier tipo de actividad que les perjudique en un área de siete kilómetros, en algún caso mayor que el término municipal.

En materia de orden público, al obligar a los ayuntamientos a actuar contra quien tenga palomos deportivos y no esté en posesión de la licencia anual en vigor aun siendo propietario de los palomos.

En materia presupuestaria, al obligar a los municipios a reservar zonas para el vuelo de los palomos y que, además de inhabilitarlas para otros usos, prescribe la señalización de todos los obstáculos, la prohibición de elementos peligrosos para el vuelo e incluso obliga al aislamiento de los tendidos eléctricos para evitar electrocuciones.

En aspectos judiciales, al incentivar a los ayuntamientos la retirada de palomos no deportivos que estén a la vista, violando el domicilio sin la obligada autorización judicial. No obliga, por el contrario, a la federación no solo a no consultar sino a comunicar a la administración la autorización de instalaciones, con las interferencias que les va a producir.

Una vez más constatamos la falta de flexibilidad a la hora de aceptar enmiendas el Grupo Socialista. Cuando solicitamos, por ejemplo, que retiren el punto 3 del artículo 9, que reserva un espacio libre en torno al palomar de dos kilómetros de radio, no solo nos rechazan la enmienda sino que cambian a tres kilómetros.

Sin embargo, ofrecemos una nueva disposición adicional en la que, con la participación de varias consellerías, se elabore un plan director de instalaciones y que se consulte a los ayuntamientos para su redacción. Intentamos hacer las cosas bien hechas, que sean viables y que perduren.

Me temo, y espero equivocarme, que la alegría de hoy al haber aprobado esta ley será tristeza al no implantarse mañana. No habrá desarrollo porque los ayuntamientos carecen de recursos económicos al respecto. En la memoria económica dice que las instituciones encargadas de la aplicación son, por un parte, la Federación de Colombicultura de la Comunidad Valenciana –entidad privada– y, por la otra, los ayuntamientos, y no supondrá un coste adicional para la Generalitat a cargo de los presupuestos.

Lamento, una vez más, que se enfrente a la colombicultura con la columbofilia. La ley del más fuerte frente al más débil. Sigo sin entender las razones de este menosprecio hacia las palomas mensajeras. Encorseta a la Federación Valenciana de Colombicultura, contempla y eleva su normativa a rango de ley; por tanto, no puede ser modificada.

No nos oponemos a una regulación normativa para favorecer la protección del palomo deportivo y facilitar el desarrollo de la colombicultura en la comunidad. Nos hubiera gustado votarla a favor. ¡Claro que nos hubiera gustado! ¡Si lo estábamos deseando! Nos hemos sentido marginados. Y si lo que les interesa es la confrontación, ahí no nos encontraran nunca.

Estarán de acuerdo conmigo que después de haber presentado unas enmiendas no numerosas en cantidad, pero nos hemos esforzado en la calidad, para su mejora y que no han

sido consideradas para nada, no podemos votar a favor de esta ley. Por tanto, de aquí nuestra abstención.

Gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.

Senyor Maluenda, té vosté la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president.

Senyories.

Hui és un dia de satisfacció per a tots aquells que volien que es promulgara una llei sobre la columbicultura. És un dia de satisfacció. I amb el vot de cada u és on s'expressa la voluntat i el criteri al respecte, no amb les paraules. Amb el vot és quan els grups parlamentaris, quan les seues senyories diuen sí o no a una qüestió. I està clar qui són els qui han dit sí a esta qüestió que mos ocupa.

Hem intentat incorporar al projecte totes les esmenes que han presentat que foren positives. I és veritat, i he de reconèixer-ho, que el Grup Socialista en algun cas n'ha presentat alguna que podia haver sigut admesa. El que passa és que els va guanyar la mà el senyor Peris presentant-la amb anterioritat i, com estaven millor plantejades i pretenien el mateix, vam optar per acceptar les del senyor Peris.

I dic que és dia de satisfacció –no de tristesa, com dien algunes senyories–, és dia de satisfacció per a tots perquè s'ha fet una llei amb gran consens. S'ha fet una llei amb gran consens, que s'ha debatut durant molts mesos abans que el Govern l'aprovara i la portara a les Corts. I han participat en ella les parts implicades: han participat la Federació de Columbicultura de la Comunitat Valenciana i la Federació Espanyola de Columbicultura, i a les dos els agraïsc les aportacions i les col·laboracions. Però vull fer un agraïment especial a Àngel Faus, que durant molts mesos s'ha reunit amb mi i amb el Govern per a fer possible este projecte, igual que també faig eixe agraïment al senyor Prades.

En la tramitació parlamentària, he d'agrair l'aportació del senyor Peris. El senyor Peris, des del primer moment, ha sigut conseqüent amb la llei que volíem promulgar, ha sigut conseqüent amb el que eren les necessitats de la columbicultura en la nostra comunitat. I les esmenes que ha aportat han sigut totes per a enriqueix el text, i per això les hem incorporat, i ho tornàrem a fer si se tornara a donar esta ocasió.

I què diem de la llei? La llei tenia dos objectius: un, el reconeixement de la columbicultura com a esport autòcton de la Comunitat Valenciana i, l'altre, la protecció d'este esport i del colom esportiu.

Per què diem que és esport autòcton? Miren vostés, senyories, perquè forma part de la nostra història i de la nostra cultura, perquè la columbicultura se crea en la Comunitat Valenciana fa molts segles, se crea en el territori que hui es diu Comunitat Valenciana fa molts segles. I és un esport autòcton que hem exportat els valencians i les valencianes a catorze de les dèssset comunitats autònomes espanyoles, que hem exportat, han exportat els valencians i les valencianes exiliades als països de Sud-amèrica, inclús a Mèxic, conforme hem dit abans.

Des que els àrabs en el segle VIII van portar el colom paput o butxó a les nostres terres, han passat, òbviament, moltes coses. Ha passat el perfeccionament de la raça dels coloms per a adaptar-los a les exigències de l'esport, fet pels grans aficionats valencians, que han fet constants creuaments morfològics per a millorar la raça i per a aconseguir eixe colom competitiu, que se li coneix com a colom esportiu valencià, que se li coneix com a colom esportiu valencià. Tot això ha fet que l'exemplar actual del colom de la nostra comunitat siga el més apreciat.

Som els valencians i les valencianes, senyories, els que sempre hem impulsat la pràctica d'este esport. I com forma part de la nostra cultura i de la nostra història, no fa falta recordar que en el segle XV Ferran El Catòlic ja va dictar normes per a regular la pràctica de la columbicultura; que en 1754 el corregidor de Sant Felip, ara Xàtiva, i governador de Montesa, va dictar també normes per a la pràctica, i al llarg dels segles XIX i XX se va continuar practicant la columbicultura en la nostra comunitat, fins que el 22 d'agost de 1925 se federen 80 agrupacions locals o societats en la Federació Regional de Columbicultura que es crea. Per això la columbicultura mereix el reconeixement d'esport autòcton. A més, és l'esport autòcton valencià més exportat a altres comunitats i altres països.

I l'altre element important era la protecció. La columbicultura necessitava d'una protecció, una protecció de la pràctica de l'esport i una protecció dels coloms, tant per a les seues instal·lacions, les seues infraestructures, el reconeixement de l'anellat, la possibilitat d'un reanellat quan se sofrisca un accident per part d'un colom, involucrar els ajuntaments perquè col·laboren en eixes mesures de protecció que la llei contempla...

En definitiva, senyories, hem fet hui una llei de la qual mos sentim orgullosos, que crec –estic convençut, i amb eixa intenció s'ha fet– que va a enriqueix clarament la pràctica de la columbicultura, que va a gojar de l'acceptació de les parts implicades; que no va a contra ningú sinó que defensa i respecta en tot moment els drets d'uns i d'altres i que d'alguna forma, senyories, estem legislant per allò que és història i cultura de la nostra comunitat, per allò que mos sentim orgullosos. La columbicultura és una cosa de la qual tots els valencians hem de sentir-mos orgullosos.

I no vull acabar sense fer referència a un grup que tan sols respecte el seu dret a oposar-se a l'aprovació de la llei, però el que no podia jo esperar mai d'eixe grup, que és un grup que se li coneix perquè és treballador i perquè està constantment en totes les activitats de la Cambra, no acudirà a la comissió quan se fa va fer el debat d'este projecte de llei en comissió. És trist i lamentable i no diu res en favor d'eixe grup.

Senyories, acabe dient que hui estem tots d'enhorabona. Estem els valencians i les valencianes d'enhorabona perquè la llei de la columbicultura és aprofundir en la història i la cultura de la nostra comunitat, i és reconèixer els drets d'unes persones abnegades que cada dia, amb la màxima il·lusió, han lluitat per portar endavant un esport que hui està reconegut en molts països i en la majoria de comunitats autònomes espanyoles, però reconegut com l'esport valencià per excel·lència. Enhorabona a tots!

Res més i moltes gràcies. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Senyories, no habiendo sido posible la celebración de la Comisión de Industria, Comercio y Turismo prevista para la tarde de hoy, la misma queda en suspenso hasta que se pro-

ceda a solicitar su convocatoria por la Presidencia de la misma, de conformidad con lo establecido en los artículos 40 y 62.2, del Reglamento de las Cortes Valencianas.

Senyories, és closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 18 hores i 50 minuts)